

Em Là Tất Cả Của Tôi

Contents

Em Là Tất Cả Của Tôi	1
1. Chương 1: Định Mệnh Đến	1
2. Chương 2: Sự Sắp Đặt Của Định Mệnh	6
3. Chương 3: Con Lốc Màu Cam	9
4. Chương 4: Đeo Bám	14
5. Chương 5: Ngày Tháng Bình Yên	21
6. Chương 6: Luôn Bên Cạnh	23
7. Chương 7: Hiểu Lầm	33
8. Chương 8: Dụ Dỗ Ăn Ngon	44
9. Chương 9: Người Tình Tin Đồn	47
10. Chương 10: Câu Chuyện Chưa Kể	58
11. Chương 11: Quyết Định Cuối Cùng	64
12. Chương 12: Ngoại Truyện 1: Yêu Em Thì Sao?	74
13. Chương 13: Ngoại Truyện 2: Gả Cho Con	75
14. Chương 14: Ngoại Truyện 3: Vịt Con Xấu Xí	76

Em Là Tất Cả Của Tôi

Giới thiệu

2 con người đi ngược hướng nhau liệu có bao giờ chạm mặt? 2 con người thuộc hoàn cảnh, địa vị xã h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-tat-ca-cua-toi>

1. Chương 1: Định Mệnh Đến

Casting (phần giới thiệu nhân vật):

1. VŨ VŨ THIÊN ANH:

_Tuổi: 20 tuổi

_Tính cách: Lạnh lùng, khó gần, không thích tiếp xúc với nhiều người. Cũng là một cô gái bình thường như bao cô gái khác nhưng chỉ bộc lộ tính cách vui vẻ của mình với những ai cô coi là người thân, người quan trọng; thường đặt lợi ích của người khác lên lợi ích của mình nhưng đó là chỉ với những người cô yêu thương còn bình thường cô sống khá vô cảm và lãnh đạm.

_Ngoại hình: cao 1m6, tóc ngắn, quần áo thì chỉ có áo phông và quần jean cùng giày thể thao, chiếc mũ le lụp xụp che khuôn mặt đẹp. Là một tomboy với ánh mắt lạnh và sắc.

_Gia thế: Không có nhiều người biết về gia đình cô bởi cô sống khá khép kín. Chỉ có một người bạn thân duy nhất hiểu rõ cô mà thôi.

_Quan điểm sống: không có gì là mãi mãi, nhất là tình yêu. Có thể nói, cô không tin vào tình yêu nên cũng chẳng bao giờ ột người con trai nào vào mắt mình.

_Nghề nghiệp: là sinh viên năm thứ hai một trường đại học bình thường, cuộc sống cũng bình thường, ngày qua ngày. Nhưng thực chất sau cuộc sống đó, Thiên Anh là một tác giả nổi tiếng trong cộng đồng teen trên mạng, đã xuất bản sách và được các bạn trẻ hâm mộ với tên gọi là “Vic”

2. NGUYỄN HOÀNG KHÁNH LY

_Tuổi: 20 tuổi

_Tính cách: là một cô gái thân thiện, hòa đồng, hay cười và yêu đời. Có thể nói cô trái ngược với cô bạn thân Thiên Anh. Nhưng nếu cần và đặc biệt là đụng tới vấn đề tình cảm cô sẵn sàng biến thành một cô gái lạnh lùng, tàn nhẫn nhất.

_Gia thế: là tiểu thư con nhà giàu, cha mẹ đều là người có chỗ đứng trong xã hội. Tuy nhiên, gia đình Ly lại không hạnh phúc lắm do không được cha mẹ quan tâm mà chỉ có ép buộc, nên đối với cô, Thiên Anh mới là gia đình thực sự.

_Quan điểm sống: Chính vì có một gia đình thiếu thốn tình cảm nên với Ly: Tình yêu là thứ không có và không bao giờ xảy ra với cô.

_Ngoại hình: Tóc dài, đen tuyền, đôi mắt khá to và phong tình, môi đỏ, khuôn mặt giống búp bê nhưng thoảng một nét lạnh lùng cách biệt với người khác. Cao 1m65. Rất thích mặc váy.

3. VƯƠNG HOÀNG GIA HUÂN

_Tuổi: 22 tuổi

_Tính cách: vui vẻ, sống phóng khoáng, trọng bạn bè nên rất được mọi người yêu quý. Đôi lúc cũng lạnh lùng tới mức làm người ta sợ hãi, rất ghét con gái, chính xác thì không phải kẻ thích đùa giỡn với con gái, không quan hệ bừa bãi,...

_Gia thế: Con trai của một gia đình giàu có, cha mẹ là người có máu mặt trên thế giới. Không những vậy hắn còn là “đại ca” của cả một băng nhóm, là “trưởng nhóm” của một nhóm nhảy tiếng tăm. Hiện tại hắn học năm cuối trường đại học nghệ thuật, cũng là 1 tay ăn chơi, phá phách có tiếng mà không ai không biết đến, sở hữu 3 chiếc motor phân khối lớn thuộc hàng độc cùng 2 chiếc siêu xe....

_Ngoại hình: cao 1m81, da hơi ngăm, khuôn mặt điển trai thu hút con gái, thân hình cao to vạm vỡ do tập nhảy thêm với cách ăn mặc thời thượng hắn trở thành ước mơ của không ít cô gái.

4. HOÀNG ÂN THÁI LUÂN:

_Tuổi: 21 tuổi

_Tính cách: là người không dễ để hiểu nếu chỉ tiếp xúc 1, 2 lần. Nhưng là người sống rất tình nghĩa nếu như đã coi ai đó là bạn tốt. Ngoài mặt có thể vui vẻ nhưng bên trong lại đang tính toán một âm mưu nào đó.

_Gia thế: là công tử của một gia đình giàu có, là bạn thân của Huân và là người hiểu rõ hần ta nghĩ gì trong đầu. Là “anh ba” trong băng nhóm, là Nhóm phó trong nhóm nhảy. Luân cũng là người mà Huân tin tưởng nhất. Học cùng trường với Huân.

_Ngoại hình: ăn mặc giản dị vs quần jean và áo sơ mi, cao 1m8, dáng người dong dỏng, gương mặt tuấn tú, ánh mắt thâm tình khó đoán, nụ cười hiền nhưng (bản chất) chứa đầy mưu mô.

CHƯƠNG 1: ĐỊNH MỆNH ĐẾN

Author: Zen (mikahawa.zenkura)

Beta: Coffe (coffe202)

Các bạn có bao giờ nghĩ rằng....

2 con người bước ngược hướng nhau, trên cùng 1 con đường ....

Liệu họ có thể chạm mặt nhau ?

Còn với tôi, họ càng ở 2 thế giới khác nhau thì càng dễ gặp nhau...

Định mệnh đến, họ sẽ là của nhau !!!

Hai con người đi ngược hướng nhưng lại đụng độ nhau... Đây chính là định mệnh....

“BỐP...”

Tiếng đập không hề nhỏ, nhẹ chút nào vang lên khiến ột người ngã lăn xuống, đồng hồ trên tay cũng theo đó mà la liệt dưới đất, người còn lại bị đập vào bất ngờ, giờ vẫn còn choáng váng....

Nó, lúi húi đứng dậy nhặt đồng hồ rơi vung v-ã-i trên đất. Hần, sau khi bị choáng một chút thì đầu bốc khói nghi ngút vì không biết thằng ngu nào đi đứng kiểu quái gì mà đập vào hần....

Hần nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé, đen đen (ạ, là do nó mặc đồ đen ý =.=~) đang vội vã nhặt đồ đánh rơi, dưới đất là cả một đồng sách đủ các thể loại mà hần nhìn chẳng hiểu gì cả....

_ Người thì bé mà vác cả đồng sách, đã thế còn đeo laptop nặng trĩu, thảo nào không lớn được _ Hần nhìn “tên đó” lằm bằm.

RING....RING....RING....

Điện thoại hần vang lên kéo ánh nhìn soi mói từ chỗ nó vào cái màn hình điện thoại. Nhưng, mới nghe điện thoại chưa đầy 5 phút , quay lại hần đã chẳng thấy cái dáng đen đen, lùn lùn, trông mọt sách vừa đập phải mình đâu nữa cả. Còn lại với hần là con đường người người đi lại mà thôi khiến hần không khỏi điên tiết....

YAAAAA..... Thằng kia, tao mà tìm được mày thì đừng có trách tao ác.... Hần gào ầm lên.

Cái thằng “mọt sách” ấy làm cả ngày đẹp trời của hần thành ngày không thể u tối hơn được nữa. Rõ ràng là đập vào hần cái “rầm” mà một câu “xin lỗi” cũng không nói đã chạy biến mất. Được lắm, cứ đợi đấy, để hần tìm được thì hần phải đập cái cái đứa đen sì sì kia một trận tơi bời không thì hần không mang tên – Vương Hoàng Gia Huân.

Hần phùng phùng lửa giận nện chân xuống nền đất rất mạnh....

“Bộp..”

Chân hần dẫm phải cái gì đó. Cúi xuống nhìn, đó là quyển vở bìa ngoài toàn hình mỹ nam manga. Nhíu mày một cái, hần cuốn tròn quyển vở nhét vô túi quần, bước đi nhưng không quên lằm bằm: “ Thằng này bị gay thì phải!”

TRƯỜNG ĐẠI HỌC CỦA HẦN:

Hần ngồi lật đi lật lại quyển vở mình vừa nhặt được của rơi tạm thời dứt túi kia mà mặt nhăn mày nhíu không hiểu trong quyển vở đó viết cái gì nữa, bởi đây không phải là một quyển nhật ký, cũng càng không phải là một quyển vở viết ghi chép bình thường.... Mà dường như đó là một quyển truyện thì phải....

Hey! Huân, đọc gì mà nhăn mặt hoài vậy? Có bao giờ thấy cậu chăm chú đọc cái gì vậy đâu? Cô gái tóc dài ngang lưng, cao ráo, xinh đẹp, sành điệu bước tới chỗ hắn mỉm cười, tiện tay lấy luôn quyển vở từ tay hắn.

Cô gái ngồi trên mặt bàn, nhìn quyển vở, rồi như nhận ra cái gì đấy liền lật trang đọc rất chăm chú; ánh mắt cô càng ngày càng trở nên ngạc nhiên, không tin vào mắt mình nữa. Và phải đợi khi hắn giằng lại quyển vở, cô mới chịu rời tầm mắt khỏi đó. Cô gái quay lại nhìn hắn, lắp bắp nói:

_Cậu.... cậu... cậu lấy đâu ra... ra cái này vậy???

_Sao? _ Hắn nhú mày.

_Trời ơi, cậu không biết sao? Quyển vở cậu cầm này viết phần tiếp theo của một bộ tiểu thuyết rất nổi tiếng trên mạng hiện nay đấy. Cậu ấy là tác giả nam cực kỳ nổi tiếng về truyện tình cảm teen trên mạng _ Cô gái nói một tràng dài về sự hiểu biết của mình với truyện của tác giả này.

_Cô biết cậu ta sao? _ Hắn hỏi.

Chắc, cậu ấy được ngưỡng mộ lắm đấy, không ai đọc truyện chữ mà không biết tới cậu ấy cả. Tên trên mạng người ta gọi cậu ấy là Vic, tên thật là Thái Hoàng Thái Luân, 20 tuổi, nghe nói cậu ấy học trường đại học kinh tế thì phải. Vậy đó.... Cô gái vô cùng hào hứng nói, liệt kê đầy đủ lý lịch của vị tác giả này.

Cô gái vẫn cứ ngồi huyên thuyên mãi về tác giả này mà chẳng quan tâm xem là hắn có để tâm hay nghe lọt chữ nào vào tai không nữa. Từ khi biết được tên và trường của cái thằng nhóc mà hắn thề phải trả thù đủ, hắn đã chẳng thêm để ý nhỏ ngang nhiên ngồi lên bàn mình nói cái gì nữa. Mà lúc đó, miệng hắn khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười cực nham hiểm...

Còn nó, trong lúc này đang lật tung tất cả đồng hồ ở lớp đại học của mình lên để tìm quyển vở mà ai kia đã vô tình nhặt được. Giờ nó sắp khóc tới nơi rồi khi không thấy quyển vở đấy đâu nữa. Nó mà làm mất, không có bài gửi cho ông quản lý thì đảm bảo mai ổng giết nó luôn...

Người nó tỏa ra đầy sát khí khiến không ai dám đến gần. Nhưng chỉ duy nhất cô bé xinh đẹp, gương mặt y búp bê, bận trên mình bộ váy tím nhẹ nhàng bước tới chỗ nó mà không hề sợ hãi gì cái “núi lửa” ấy. Cô tiện tay nhặt những quyển sách nó quăng lung tung trên bàn, dưới đất một cách bừa bãi...

_Thiên Anh, cậu đang tìm cái gì vậy?

Vở truyện, mất rồi!!! Nó không cần quay lại cũng biết là ai. Trả lời một cách nhanh gọn nhẹ nhất và tiếp tục sự nghiệp vứt đồ của mình.

Mất.... HẢ..... CÁI GÌ..... Mất cái quyển đang viết dở á? Cô bạn sững lại một chút cho đến khi tiêu hóa hết được lời nó nói, cô ấy hét lên và túm cổ áo nó lắc lia lịa hỏi.

Nó bị túm cổ áo, chán nản thở dài một cái, gạt đầu cái “rụp” để cho cô bạn mình chấp nhận sự thật không thể phủ phàng hơn này....

Không nói gì cả, cô bạn kia hất nó qua một bên và bắt đầu lục lọi tìm tòi cái quyển vở có cái bìa đặc biệt đó trong mớ đồ của nó. Nó cũng bắt tay vào tìm cùng trong tuyệt vọng....

Cuối cùng, sau 1 tiếng tìm kiếm hai đứa thở không ra hơi đành ngậm ngùi nhìn nhau, kết luận một câu “Mất thật rồi!!!”.

_Haizzz, chắc lúc đêm phải người ta tôi làm rơi rồi _ Nó ngồi phịch xuống ghế, thở dài.

Humm, vậy đã quay lại tìm chưa? Cô bạn hỏi.

Rồi, nửa giờ luôn mà không thấy mô tê gì cả Nó lắc đầu càng chán nản hơn.

Vậy nên không còn cách nào khác, nó đành gọi cho ông quản lý xin gia hạn thời gian nộp bài. Và điều tất yếu là bị ổng “ca” ột bài cải lương không quên ....

* * *

Tan học, cổng trường mọi khi đã nhốn nháo, hôm nay còn kinh khủng hơn. Mấy đứa con gái bình thường chạy không kịp ra khỏi cổng trường thì hôm nay cứ tút ta tút tit điên cuồng gào thét tên thằng dở hơi nào đó. Mấy thằng nào dầy thì dở thói hung hăng, hợm hĩnh tìm thằng xấu số nào đó đại dột đụng vào đám bê tha này... Nó chẳng thèm quan tâm đám ô hợp đó mà kéo nhỏ bạn thân đi thẳng vì hôm nay tâm trạng nó vô cùng xấu nên không có tí hứng thú đi hóng hớt chuyện thiên hạ. Với nó ngày hôm nay không thể tệ hơn được nữa.....

Còn hần, đang ở nơi được gọi là trung tâm của sự rắc rối đó; cái nơi mà nó gọi là bọn “ô hợp” với tâm trạng cũng không khá hơn. Hần cực kì khó chịu với đám con gái kia và còn bực mình hơn khi không thể tìm được cái tên “Thái Hoàng Thái Luân” đâu cả. Hần sắp tức đến mức muốn đập chết mấy thằng đàn em vô dụng của mình đi rồi. Đúng lúc ấy, bất giác hần ngẩng lên.... Và đập ngay vào mắt hần là cái dáng nhỏ, lùn; thân một màu đen kịt. Quần đen, áo đen, mũ le đen, giày đen, vai đeo laptop kia, làm sao hần có thể nhầm được chứ. Gạt đám quần quanh kia ra, hần bước tới gọi to cái tên đó:

_Thái Hoàng Thái Luân!

Ngược với dự đoán của hần, chẳng những nó không giật mình, sợ hãi quay lại mà còn đứng đưng, giống như không liên quan gì đến nó. Tức giận, hần bước thật nhanh kéo giật cái thằng nhóc không coi mình ra kí lô nào quay lại:

_NÀY!!! _ Hần gắt lên.

Nó bị kéo giật lại không khỏi khó chịu, bực mình và nhất là hần đụng đúng lúc nó chẳng vui vẻ gì. Nó trừng mắt nhìn cái người vô duyên, lạ mặt này nhưng tuyệt nhiên chẳng nói gì cả.

_Thái Hoàng Thái Luân, mày điếc à mà tao gọi không nghe hả? _ Hần gọi cái tên đó làm nó hơi sững lại nhưng rồi cũng thở dài ngao ngán, nhìn hần lạnh lùng hỏi:

_Chuyện gì?

Hần nhìn thái độ chẳng có tí nào tỏ sợ hãi hay quan tâm tới xem hần tìm có việc gì của đối phương mà không khỏi tức giận. Hần rút quyển vở từ túi quần sau ra, giơ lên trước mặt nó, ngạo nghễ nói:

_Thằng nhóc, quên anh rồi sao? Đụng vào anh rồi biến luôn không xin lỗi, anh gọi không thèm thưa... Nhưng may anh tìm được nhóc, còn cần thứ này chứ?

_Đưa đây _ Nó tức giận. Hóa ra cái tên chết bầm nó đâm vào hồi sáng cầm khiến nó khổ sở suốt từ sáng tới giờ....

Nó với tay lên định giật lại quyển vở từ tay hần thì hần đã nhanh tay hơn giơ lên rõ cao làm nó giật hự. Một đứa cao có 1m6 như nó làm sao mà độ được với một tên hơn 1m8 như hần chứ; đương nhiên nó đành bất lực rồi. Nó trừng mắt nhìn hần, còn hần thì cợt nhả nhìn như thể nó tức giận chẳng liên quan gì đến hần vậy.

_Nhóc con, muốn lấy lại chứ? Chắc quan trọng với nhóc lắm nhỉ?

_Muốn gì? _ Nó hất mặt hỏi.

_Đâm vào anh không xin lỗi, anh gọi không thèm thưa, nói chuyện với đàn anh thì xấc xược... Nợ mới nợ cũ trả luôn một thể nhé. Làm osin cho anh đi, đánh đứa bé như nhóc thật chẳng bỏ tay chút nào, chắc không trụ nổi một đòn. Ok? _ Hần đắc ý nói.

_Miễn _ Nó tức giận, gạt phắt đi cái ý tưởng vỗ vắn của hần ngay tức khắc.

_Ồ! Vậy ý nhóc là nhóc không lấy cái này hả? _ Hần nhíu mày nhìn không hài lòng, trước giờ chưa ai dám trái ý hần. Nhưng hần không chịu thua, tay vẫn giơ giơ quyển vở trêu tức nó.

Nó cúi gầm mặt, không nói gì xem chừng đang đấu tranh tư tưởng dữ lắm. Nhìn nó, hần chắc mẩm rằng nó kiêu gì cũng phải đồng ý nhanh thôi thì bất ngờ, nó bật lên giật quyển vở khỏi tay hần làm hần cũng như bọn đàn em đứng đằng sau ngớ người. Quay người lại, nó lấy chân đá thẳng vào chân hần một cái làm hần đau điếng, ôm lấy ống chân. Nó nắm lấy tay cô bạn xinh đẹp bên cạnh mình đang đứng xem trò hay từ nãy giờ chạy biến luôn và không quên buông một câu lạnh lùng đầy tính khinh miệt : “Đồ điên!”

Hắn giận run người, cái thằng nhóc mắc dịch đó, hắn mà không xử nó hắn sẽ không mang họ Vương nữa. Nhưng có vẻ như chắc hắn phải đối họ mình thật quá.....

Hắn tức giận, đã không nguôi bớt tí nào mà còn tức hơn, trên đường đi về nhà cùng thằng bạn thân, hắn không ngừng c-h-ử-i nó cho bồ tức. Thằng bạn nhìn cái tướng chẳng khác gì con nít của hắn mà chỉ biết lắc đầu bó tay chịu thua cái thằng thù dai, hay gây sự này. Một lúc lâu sau vẫn thấy thằng bạn c-h-ử-i mãi không thôi và dường như đang có một sự nhầm lẫn ở đây, cậu ta hỏi:

__Này, sao gọi người ta là “thằng nhóc” vậy?

__ Thế chứ gọi gì?__ Hắn quay lại nhìn tên bạn thân của mình, nhăn mặt không hiểu.

__Không nhận ra à? Thằng nhóc mà cậu nói đấy chính là con gái đấy __ Thằng bạn cười cười, mở to mắt “chiêm ngưỡng” cái mặt đang dần thay đổi của ai đó

__Hả.... CON GÁI Á?.....__ Hắn đàn mặt một lúc rồi nói như hét vào mặt tên bạn thân.

__Phải __ Cậu ta gật đầu chắc chắn.

Lúc đấy, hình ảnh khuôn mặt nó lúc chạm mặt hiện về trong trí nhớ của hắn. Đúng, nó sở hữu đôi mắt khá to long lanh, mặt đúng là bộ dạng non choẹt của một đứa con gái... Giờ hắn mới nhớ ra bởi lúc nói chuyện với nó hắn đang tức nên đâu thèm quan tâm gì đâu chứ. Cứ đinh ninh là con trai bởi nó từ đầu đến chân đâu có chút nữ tính nào đâu lại còn khoác trên người cả cây đen, đội mũ le, quần áo rộng thùng thình....

Hắn vò đầu bứt tai khi nhớ lại gương mặt nó mà miệng không khỏi buông một câu “Chết tiệt”, tay đâm mạnh vào tường cái “Rầm” khiến cho người qua đường cũng thấy sợ hãi mà phải né xa hắn mà đi, không sợ hắn giận cá chém thớt thì đúng là mang vạ vào thân. Tên bạn đứng ngoài nhìn điệu bộ và gương mặt thằng bạn cứ chốc chốc lại thay đổi mà trong lòng thầm nghĩ : “Sắp có chuyện thú vị xảy ra rồi đây”.

Cười với chính suy nghĩ của mình, tiến lên choàng tay qua vai hắn mà kéo đi, chứ không đợi thêm tí nữa thì người dân ở đây gọi điện báo cảnh sát tổng hắn vào trại “tâm thần” thì phiền lắm, mẹ hắn chắc lại khóc hết nước mắt cho coi....

2. Chương 2: Sự Sắp Đặt Của Định Mệnh

Hôm nay, sau 1 ngày tập vất vả, hắn cùng cả đội của hắn kéo nhau qua quán bia của chú hắn sả hơi. Hắn và tên bạn thân tên Luân của hắn khoác vai nhau vào quán, chọn chỗ ngồi quen thuộc mà cả đội vẫn hay ngồi cùng nhau tán phét, bàn chuyện đông tây cũng như chuyện liên quan tới nhóm.

Thấy tụi hắn, ông chủ quán cũng là chú ruột của hắn niềm nở chạy ra tiếp đón cũng như nói chuyện với tụi hắn. Với cả lũ thì chú là người nhà của hắn cũng như là người nhà của cả lũ vậy nên là một phần kính một phần vui cứ đùa chú suốt làm chú gì đã ngoài 40 rồi nhưng cứ cảm giác là được trẻ lại vậy. Tuy vậy, cả lũ cười đùa vui vẻ với chú nhưng riêng hắn lần này lại không có nhập cuộc . Bởi gì sao mà người ham vui như hắn lại k nhập cuộc mà như người mất hồn thế kia ư? Là vì mắt hắn đang đơ đĩnh nhìn 1 thân hình nhỏ bé mặc áo sơ mi trắng, quần jean, đeo tạp dề ngang hông đang thẩn thoát bưng bê cho khách đằng kia một cách cực kì hăng say. Dù không nói nhiều nhưng lại rất chăm chú nghe từng yêu cầu của khách, mỗi cái khẽ gật đầu cũng rất thành tâm và đặc biệt rất kính trọng những người lớn tuổi, thỉnh thoảng nghe người lớn cười đùa cái gì đó cũng khẽ cười theo... Ở người đó k toát ra sự lạnh lùng mà trước hắn đã thấy mà ở sung quanh người đó là sự thoải mái đặc biệt...

__Chú, cháu muốn người kia phục vụ bàn này__ Hắn im lặng từ này giờ đột nhiên nói. Đôi môi nhếch nên tạo nụ cười nửa miệng, tay chỉ về thân hình nhỏ bé mặc áo trắng đang phục vụ cách bàn không xa

__Hử? Cháu muốn người đó phục vụ ? Sao thế, hai đứa quen nhau hay là cô bé đó đặc tội gì với cháu hả?

__ Ông chú nhìn hắn khó hiểu, trước giờ ông có thấy cháu mình hứng thù với ai đâu

__Hỳ, chú cứ giúp cháu như vậy đi__ Hắn lắc đầu chỉ cười cười

Ông chú thấy hấn không muốn nói ra nên cũng thôi, khẽ gật đầu ông bước vào phía trong quầy phục vụ bảo người mà hấn muốn phục vụ kia. Người đó nhanh nhẹn chạy ra nhưng vừa nhìn thấy cái mặt hấn nổi trội ngồi giữa đám đó thì khuôn mặt liền tối sầm lại. Lầm lỳ bước tới trở hấn với bộ mặt đã lạnh giờ còn không thể lạnh hơn, cầm giấy bút hỏi:

__Quý khách muốn dùng gì ạ?

__Hỳ, chào người quen __ Hấn nhìn nó cười rõ là đều

Nghe hấn gọi là “người quen” thì cái đám hỗn loạn đang nhao nhao thi nhau tán phét kia phải đồng thời dừng lại rồi trợn trừng mắt , mồm há hốc rồi nhìn chằm chằm nó. Nó vì k đội mũ le nên nhìn cái là nhận ra nó là con gái khiến mấy thằng càng trợn mắt há hốc hơn nữa; lúc sau thì thi nhau hỏi nhân vật đặc biệt này:

__ Trời,Em quen thằng này à?

__ Chà chà, hay người quen nhau như thế nào vậy bật mí bọn anh nghe được không em?

__ Em gì ơi em tên gì thế?

__ Em ơi, làm sao em quen thằng Huân thế?

....

Rất nhiều câu hỏi của bạn hấn cứ tới tấp đặt ra cho nó làm nó không khỏi giật mình. Vì sao bọn bạn hấn lại dành sự quan tâm đặc biệt đến kỳ quái này cho nó ư? Vì đối với ai thì quen biết là một chuyện hết sức bình thường nhưng chỉ có lũ bạn hấn rõ ràng đối với hấn lại là chuyện hết sức phi thường do hấn có bao giờ mở mồm ra nói là quen biết ai đâu mà nhất là đối với con gái là điều không thể có....

__ Tôi chẳng quen biết gì anh cả __ Nó trả lời bằng giọng lạnh te

__ Hỳ, k sao cả. Không quen thì giờ quen lại cũng được. Tụi bây, nhớ rõ cô bé này nhé vì sau này cô bé sẽ là đại phu nhân của tụi bây đây __ Hấn chỉ thẳng vào nó nói với lũ bạn bà giọng chắc nịch cùng nụ cười kiên quyết không có vẻ gì là đùa cợt cả

Cả lũ kia lại ngó người thêm một lần nữa bởi sự thay đổi không ngờ của hấn. Chính vì vậy mà nó bị mang ra làm chủ đề bàn tán, soi mói của lũ đàn ông này một cách vô tình mà đây cô ý khiến cho nó không khỏi khó chịu. Còn chưa kể là cái lũ đó còn không cho nó có dịp lên tiếng phản bác lấy một lần nào nữa cơ

Nó giận lẩn, chỉ muốn cầm nguyên cả cái khay phang một cái vào cái bản mặt đang cười toe toét đầy đắc ý của hấn . Những làm như vậy thì đây là nó của mấy năm trước thôi còn giờ nó khác rồi, không muốn gây sự với ai nữa nên chỉ lạnh lùng buông một tiếng : “Đồ điên” rồi quay người bỏ vào trong

Lúc bê đồ ra cho bọn mấy cái tên mặt giặc ấy nó cũng tuyệt đối không thèm quan tâm tới cái lũ đã nhìn nó kia và càng không để lọt tai những câu chêu ghẹo của mấy người đó. Đặc biệt nó một chút cũng không để ý tới cái ánh mắt sắc nhọn mà thâm thúy của hấn đang nhìn mình kia....

Và cũng lúc ấy nó không nhìn thấy rằng còn một ánh mắt nữa nhìn nó. Ánh mắt này mang sự thần bí cùng thú vị của cậu bạn thân của Huân: Luân. Luân nhìn thấy, chứng kiến và nghe rõ những gì hấn nói cũng như cuộc sống của hấn từ trước. 20 năm liền hấn chưa bao giờ biết tới một từ “gái” mà giờ đây lại tuyên bố chắc nịch là yêu cô bé này làm một người như Luân cũng phải giật mình. Bởi vì nhiều lúc thái độ của anh đối với con gái làm Luân cảm tưởng như tên bạn của mình bị gay cũng nên. Đối với Luân giờ quả thực rất thú vị, anh tò mò muốn biết cô bé này có những gì lại khiến cậu bạn Huân của anh ngay lần gặp thứ hai đã tuyên bố là yêu rõ ràng như vậy....

* * *

Sáng nay, Luân cùng mấy đứa đàn em lang thang trên đường phố còn thằng bạn trí cốt kia của anh thì chẳng biết mất xác ở chỗ nào rồi. Nhưng có lẽ tối hơn nữa là lại bị ông bố túm đi chiêu đãi khách, học cách giao tiếp cùng nên mới không liên lạc được như vậy. Luân đang cảm thấy cực kì nhàm chán thì bất gặp một người khiến anh cảm thấy có phần phấn khởi hơn chút. Vẫy tay ra lệnh cho bọn đàn em tiếp cận cô bé tóc dài đang tung tăng dạo phố một mình kia, nói gì đó rồi bước đi vào một nhà hàng ăn gần đó

Làm theo lệnh của anh, ba thằng đàn em tiến tới trở cô bé đó nói:

_Chào em

_ Quen biết chi mà chào với hỏi _ Cô bé nghiêng đầu nhìn cả ba một chút rồi lạnh lùng buông một câu không thể phủ phàng hơn với một cái nhú mày khó chịu

_À....ờ....um... Tụi này muốn mời em đi ăn được k? _ Cả ba không ngờ thái độ của cô bé đó lại như vậy nên ngập ngừng một lúc rồi mới nói ra được

Cô bé lúc lắc cái đầu suy tư một chút rồi bỗng dưng cười rõ là tươi gật đầu cái “rụp” đồng ý và hồn nhiên đi theo bọn đẩy vào quán ăn nhanh

Nhưng dường như kế hoạch mời ăn cô bé xinh đẹp này lại là một sai lầm lớn với chúng vì thứ cần làm thì chẳng làm được mà tiền trong túi cứ bay đi vèo vèo bởi suốt từ lúc vào quán ăn cô bé này ăn liên mồm luôn. Dường như cái bụng bỏ bé kia là cái thùng không đáy vậy. Nhìn người cô thì bé, chẳng bằng một nửa mấy thằng cao to kia mà sức ăn phi phàm không tưởng tượng được khiến ấy thằng khóc không ra nước mắt....

Luân nhìn bọn đàn em đang méo mặt với cô bé xinh đẹp kia mà cũng bất lực luôn, xem chừng anh gặp phải một đối thủ không ngờ rồi. Không còn cách nào khác, anh đành ra mặt mà bước tới bàn đó và ngay lập tức bọn đàn em của hắn chạy luôn nhanh không thấy bóng dáng đâu:

_Chào em, Ly phải k? _ Luân kéo ghế ngồi xuống đối diện Ly

_Um, chào _ Ly dừng ăn, gật đầu chào

_ Chúng ta nói chuyện một chút đi, về cô bé bạn thân tomboy hay đi cùng em đó _ Luân mỉm cười

_ Ý anh nói Thiên Anh đó hả? _ Ly khẽ nhú mày nhìn anh

_Phải, chính cô bé đó _ Luân khẽ gật đầu

_Vì sao? _ Ly dường như cũng không ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Luân cũng như câu hỏi của Luân lắm mà chỉ dùng ánh mắt soi mói nhìn anh

_ Ày, khôn phải anh thích cô bé đó mà thằng bạn anh thích. Cái thằng mà mới hôm gây sự với Thiên Anh đấy _ Luân bị ánh mắt nhìn muốn thấu tim gần làm cho bối rối. Thật không ngờ cô bé tưởng chừng ngây thơ này lại không tầm thường như anh tưởng

_ À, là Vương Hoàng Gia Huân sao? _ Ly bỗng dưng thu lại ánh mắt, miệng khẽ cười – một nụ cười khó đoán

_Ừ, em biết nó? _ Giờ tới lượt Luân nhìn Ly bằng ánh mắt đầy thâm ý

_ Um, 1 chút _ Ly khẽ gật đầu nhưng từ biểu hiện gương mặt, ánh mắt, nét cười cũng không đủ để Luân đoán được cô gái này đang tính toán cái gì

Hôm đấy, cả hai con người này không quen biết nhau nói chuyện khác nhiều cũng có thể nói là suôn sẻ với chủ đề về người bạn thân của cả hai

Luân luôn có ý muốn Ly cùng anh hợp tác để giúp tác thành cho hai con người gốc gác kia thành một đôi nhưng Ly lại thẳng thắn từ chối với lý do: “Đối với tôi và Thiên Anh thì thứ gọi là tình yêu không có chỗ trong cuộc sống này và lũ đàn ông các anh “yêu” luôn gắn cùng chữ “bạc” mà thôi”

Câu nói của Ly khiến Luân cảm thấy mình bị xúc phạm nhưng trên cái cảm giác đầy chính là anh cảm nhận được từ ánh mắt cô bé ngồi đối diện mình này chưa bao giờ có niềm tin tưởng và bất cứ chàng trai nào. Cách nói chuyện của cô cũng rất khôn ngoan, sắc sảo khiến cho cả hai có một cuộc trò chuyện dài nhưng thông tin về Thiên Anh ngoài cái cơ bản ai cũng biết thì cô bé cũng không hề tiết lộ thêm cái gì đặc biệt cả. Với anh, cô bé trước mặt mình đây cũng thú vị không kém gì cô bạn thân mang cái tên Vũ Vũ Thiên Anh

_Tôi không biết bọn anh giàu tới đây, là công tử đại gia tới đâu nhưng đừng đại làm gì quá khích mà gây tổn thương tới Thiên Anh. Kể cả các người có là người giàu nhất nhì nước đi nữa thì chỉ cần Thiên Anh rơi một giọt nước mắt thì tôi cũng chẳng chắc rồi các người sẽ như thế nào đâu _ Ly cảnh cáo, đẩy ghế đứng dậy khẽ buông câu thả dài

_ Em đang dọa tôi sao? Nhà Thiên Anh giàu và có thể lực tới vậy sao? _ Luân khẽ nhún mày

_ Theo anh thì sao? Anh nhìn Thiên Anh có phong thái tiểu thư không? _ Ly khẽ lắc đầu nhưng câu nói của Ly lại mang một ý nghĩa rất rộng và khó lường

_ Thế vì sao? _ Luân càng ngày càng cảm thấy mông lung khó hiểu hơn. Ly càng ngày càng làm cho anh không hiểu gì cả

_ Bởi vì Thiên Anh được “Thần” bảo hộ _ Ly bắt chợt lại cười vui vẻ, nói rồi sách túi bước đi và tiếp tục công cuộc tung tăng dạo phố

Ly đi, Luân ở lại với tâm trạng tò mò, khó hiểu. Quả thực anh không thể hiểu được cô cũng như cô bé mang tên Thiên Anh kia. Rốt cục Thiên Anh có gì mà ghê gớm tới vậy hay đây đơn giản chỉ là một lời dọa dẫm chêu đùa của Ly để anh và thằng bạn thân mình tránh xa Thiên Anh thôi.....!!!

3. Chương 3: Cơn Lốc Màu Cam

Sáng sớm, nó vừa mới lê lét cái thân mình tới cổng trường, còn chưa đặt nổi cái chân qua cổng trường thì nó đã bị nhổ bạn thân nổi tiếng là xinh đẹp, dịu dàng ở trường giật ngược lại. Cái dáng vẻ thực nữ thường ngày của nhổ bạn biến mất hoàn toàn mà thay vào đó là cái dáng vừa vội vàng, mừng rỡ cái gì đấy mà nó chẳng hiểu chỉ nghe thấy cô nàng nói một tràng dài lời khi nó còn đang ngẩn cái mặt ra đã bị lôi tuột đi đâu mất rồi....

CỔNG TRƯỜNG ĐẠI HỌC NGHỆ THUẬT HÀ NỘI:

_ STOP _ Nó bị nhổ bạn lôi sềnh sệch đi và cứ phăm phăm kéo nó vào trường và nó mà không kìm lại chắc bị nhổ này bán vào các trường này lắm. Nó không hiểu rốt cục là cái thứ gì có thể khiến nhổ bạn mình hưng phấn tới cùng rồi vậy nữa

Nó nói như hét lên, quyết tâm bám trụ vào cái cổng trường không cho nhổ bạn nó kéo đi đâu nữa cả....

_ Sao vậy? _ Ly quay lại nhún mày, nhăn mặt nhìn nó

_ Sao cái gì mà sao chứ, mày rốt cục là kéo tao đi đâu vậy cả con kia _ Nó nhăn nhó trả kém con bạn nói

_ Hơ, tao nói từ nãy mà mày không nghe à _ Ly ngẩn người rồi nhìn nó

Còn nó lúc này thì mặt tối sầm lại, mắt bình thường vốn lạnh lùng giờ chuyển sang sắc lém và đầy tức giận nhìn nhổ bạn. Nó gõ vào đầu nhổ, phũ phàng nói:

_ Mày nói như bắn súng liên thanh, ai mà hiểu được chứ

_ Ế, hehe, sorry tao quên mất _ Ly chợt nhớ ra cái tính mình cứ vội là nói như gió thì làm gì có ai hiểu được chứ. Nhìn nhổ bạn xoa xoa trán đau và đành cười trừ vì Ly biết mình sai mà

_ Hừ, được rồi. Rốt cục mà mày vội cái gì thế nói đi. Không chính đáng thì cứ liệu liệu đây _ Nó bĩu môi lườm nhổ bạn

_ A, chính là hôm nay trường đại học nghệ thuật cùng trường đại học kinh tế thi đấu đó. Mà mày biết hai trường ý nổi danh kỳ phùng địch thủ về bóng rổ mà. Và.... 5' nữa là trận đấu bắt đầu rồi _ Ly nói, chỉ vào tấm biển trường rồi chỉ qua đồng hồ mình đang từng chút rút ngắn từng giây một

Nó đần mặt rồi như nhớ ra gì đó nắm tay nhổ bạn chạy một mạch, vừa đi vừa quát:

_ Con hâm, cái truyện quan trọng thế giờ mới nói với tao. Tao mà không xem được mày cứ chuẩn bị tinh thần đi

Và thế là bạn Ly nhà ta từ người tốt bụng nhắc nhở thành bị mắng oan. Có phải tại nhổ đâu cơ chứ, chỉ tại nhổ nói hơi nhanh chút làm nó không nghe ra truyện gì thôi mà. Tuy nghĩ thì nghĩ vậy chứ nhổ nào giám nói ra chứ, đảm bảo mất mạng luôn. Động vào ai chứ động vào bóng rổ thì chết với nó, còn chưa kể trận bóng hôm nay còn rất đặc biệt đối với nó nữa....

Và ở một nơi cách không xa lắm trở hai đứa nó vừa đứng nói chuyện:

_ Này, có phải nhỏ tomboy và cô bạn thân không thể?

_ Hừ, nhóc ta có tới sao? Tôi đâu thấy

_ Um, có lẽ nhìn nhầm. ĐI thôi, tới muộn là phiền phức với mấy anh khoa cuối lắm

_ Uh

Rồi 2 người đó cùng một tập đoàn mặc đồng phục bóng đổ màu đỏ đằng sau lưng bước đi hướng tới hội trường bên trong đi tới cũng là lúc bắt đầu nữ sinh trong trường điên đảo ....

SÂN BÓNG RỔ:

Cả cái khán đài rộng thênh thang ngày thường thì không có một móng nào vào đây vắng tới mức không thể vắng hơn thì giờ chập tới mức không còn một trống trống nào để đứng chứ đừng nói là ngồi. Mọi người, nhất là lũ con gái ở cả hai trường hò hét ầm ĩ kêu gào tên những thằng con trai ở cả hai đội bóng rổ mà mấy nhỏ yêu với ngưỡng mộ điên cuồng... nhưng không thể chạm tới...

Nó với Ly phải chen chúc mãi mới tìm được trống đứng ở phía sau băng rổ nên chỉ nhìn được băng bên kia còn băng bên này bóng có vào hay không thì còn nghe tiếng hét của mấy nàng kia thôi. Còn bóng vào như thế nào là thứ nó muốn xem nhất thì lại không xem được...

8h, trọng tài thổi còi tuyên bố trận đấu bắt đầu, năm cầu thủ thuộc đội tuyển chính thức cùng các thành viên dự bị bước ra sân chào hỏi. Trường đại học nghệ thuật mang áo màu đỏ còn trường đại học kinh tế khoác trên mình màu áo trắng

Các cầu thủ vừa bước ra sân, cả lũ con gái ở 4 phía khán đài lại hét lên ầm ĩ, những tiếng vỗ tay, những tiếng trống cổ vũ dồn dập nối tiếp nhau dành cho những anh chàng cầu thủ chuyên nghiệp lại bánh trai, dễ nhìn trong lòng họ...

_ Ầm ĩ quá _ Nó nhăn mặt khó chịu khi lỗ tai mình bị tra tấn

_ Hừ, Thiên Anh à! Toàn những cái tên và bộ mặt quen thuộc nhỉ _ Ly nhìn xuống dưới sân thì đầu cười cười

_ Hừ, không giám. Đúng là oan gia mà _ Nó chẳng cảm thấy vui vẻ gì khi đụng những gương mặt trên sân kia và nhất là những tiếng ồn ào quá mức này khiến nó cực kì khó chịu

Đúng, những bộ mặt quen thuộc mà Ly nói hay những cái tên mà mấy cô nàng kia hét lên chẳng ai khác người những cái tên: Vương Hoàng Gia Luân, Hoàng Ân Thái Luân. Và cùng với một tên con trai khác cao gần 1m8, da trắng bóc, khuôn mặt non choẹt đầy thư xinh, tóc dài buộc túm đằng sau của bên trường đại học kinh tế kia nữa. Ba tên này chính là ba gương mặt, ba cái tên tiêu biểu được gọi nhiều nhất ở đây. Nhưng khôn nổi nữa lại là ba con người mà nó vừa quen lại chẳng muốn dính dáng vào chút nào nhất...

Hiệp 1 bắt đầu nhưng trái với mong chờ của tất cả thì ba cái tên được mong đợi, cổ vũ nhiều nhất thì lại đồng loạt ngồi hàng ghế dự bị khiến cho sân đấu giảm mất đi một nửa hưng phấn. Cũng chính vì vậy mà trận đấu ở hiệp một diễn ra cầm chừng, không có biến đổi lớn hay cái gì gọi là đặc sắc cả. Tỷ số cả 2 bên đều cầm chừng, không chênh lệch nhau quá lớn chỉ nghiêng về đội đại học kinh tế một chút

_ Chán thế, chủ lực không ra sân thì còn ý nghĩa gì nữa _ Ly bĩu môi, thái độ chán chường nhìn chận đấu

_ Chưa đâu, nhanh nhất phải tới hiệp 3 họ mới ra sân _ Nó vẫn chăm chú quan sát trận đấu k rời mắt

_ Tại sao? _ Ly nhú mày

_ Là để thăm dò thực lực đối phương. Trận quyết chiến sẽ diễn ra vào mấy hiệp cuối cơ, họ đảm bảo an toàn lực lượng ý mà _ Nó nhìn diễn biến trận đấu cười thích thú

Đúng như những gì nó dự đoán, cuối trận thứ hai tụi nó mới thấy những con át chủ bài của cả hai đội đứng dậy khởi động làm nóng người. Cũng chính vì vậy sân khấu lại bắt đầu rộn lên những tiếng xôn xao, bàn tán của các bạn nữ sinh....

Vào hiệp ba, vị trí trận đấu thay đổi hoàn toàn. Huân đeo bên tay trái mình chiếc huy hiệu đội trưởng cùng Luân bước ra sân đấu. Huân mang áo số 11- vị trí hậu vệ ghi điểm, Luân mang áo số 9 - vị trí hậu vệ dẫn bóng. Bên đội đại học kinh tế thì anh chàng với khuôn mặt baby kia cũng là đội trưởng mang áo số 10 đặc biệt chơi ở vị trí hậu vệ ghi điểm

Ba con người này chỉ cần bước vào sân là bầu không khí đã khác hẳn, trên khán đài nóng rực lên những tiếng ò hét của fan cả hai đội bóng. Trận đấu bây giờ có lẽ mới thực sự bắt đầu cho những màn nảy lửa...

Đội trưởng cả hai bên bắt đầu tranh bóng, chiều cao và sức bật không chênh nhau mấy khiến cho không ai có thể đoán được hai đội trưởng tài năng này sẽ là anh dành được bóng cùng ưu thế về cho đội của mình...

TUÝT...

Quả bóng màu cam được tung lên, xoay tròn trên không chung cùng lúc hai người cùng nhảy lên. Nhưng nhanh chóng Huân dành được bóng về đội mình bởi đã bật nhảy nhanh hơn đội trưởng bên kia một chút; ở bóng rổ thời gian 1s cũng có thể cho ta tạo nên kỳ tích không ngờ tới. Quả bóng chịu một lực đánh mạnh bay thẳng về phía bóng rổ đội bên kia gần như bỏ trống bởi không ai nghĩ rằng quả bóng sẽ có một lực bay mạnh tới như vậy. Và trước khi mọi người kịp nhận ra kịp phản ứng thì một cái bóng roẹt qua và đón lấy đường chuyền tưởng như không ai đỡ nổi đẩy để nhảy lên và úp rổ thành công đã ghi điểm đầu tiên cũng là điểm lợi thế ỉnh. Cầu thủ vừa ghi điểm vào và phối hợp cực chuẩn với đội trưởng mình không ai khác chính là Luân – mang áo số 9

A.....A.....A.....

Tiếng hét âm ỹ của mấy nàng cổ động viên quá khích trước đây bất chợt lặng thinh đến nín thở nhìn đường chuyền thì giờ hét lên một cách không thể phần khích hơn khi chứng kiến pha ăn ý của hai cầu thủ nhà mình...

Nhưng ngay sau đó, bên kia - đội trưởng của họ lại đáp trả lại bằng quả một cú nhảy úp rổ cực đẹp ngay tức khắc nên cũng có thể nói rằng hiện tại thực lực cả hai bên đều ngang nhau. Trận đối đầu khởi động và những hồi cay đắng của cặp đôi Huân – Luân huyền thoại cùng đội trưởng thiên tài bên kia còn đang chờ ở phía trước...

Ôi! Thế này mới thực sự là bóng rổ chứ Ly hào hứng cùng mọi người vỗ tay không ngừng, gương mặt ánh mắt ánh lên tia rạng ngời cùng vui sướng khó tả

_Cổ vũ bên nào thế? _ Nó quay lại nhìn nhỏ bạn mình cười đầy ẩn ý

_Hi hi, đương nhiên là trường đại học kinh tế cùng đội trưởng Hạo Thiên rồi _ Ly cười tít mắt

_Cái đồ hám trai đẹp _ Nó cười, cốc nhẹ vào đầu Ly

_Ý, ai bảo thế , oan nha. Luân với Huân cũng đẹp trai mà nhưng ta phải cổ vũ người nhà chứ, nhỉ _ Ly cười, nháy mắt với nó đầy ẩn ý khi nói câu cuối

_Hừ, nịnh vừa thôi _ Nó cười, khẽ lắc đầu bó tay với nhỏ bạn bởi nó cũng hiểu rất rõ cái ý nghĩ của nhỏ

_ Thế ủng hộ ai ? Không ủng hộ Hạo Thiên sao? Anh ấy sẽ buồn đó _ Ly nhìn nó ánh mắt vẫn dõi theo hình bóng ai đó nảy giờ

_ Không _ Nó cười – nụ cười chứa đầy ẩn ý và một chút mưu mô cùng một sự chờ mong thú vị phía trước

_Chắc, thế này là lại cá nhau rồi phải không? _ Ly lắc đầu ngao ngán khi nhìn nụ cười của nó

Nó mỉm cười, nụ cười mang một sự chờ mong thú vị khẽ gật đầu, ánh mắt long lanh hướng về phía sân thi đấu chờ mong những điều thú vị tiếp diễn xảy ra ở phía sau.

Lúc này, không chỉ đơn giản là trận đấu bóng giữa hai đội nữa mà đó là trận đấu 1:1 giữa đội trưởng hai bên trường: Thiên – Huân. Trận đấu được sắp xếp theo chiến thuật 1:1, phòng ngự chính diện. Hai đội trưởng đối đầu nhau ngang sức ngang tài nhưng có thể nhận ra rõ ràng đội đại học nghệ thuật vẫn nhỉnh hơn bởi anh được sự trợ giúp của anh chàng mang áo số 9 di chuyển xuất thần, khó nắm bắt làm cho đại học kinh tế phải nhiều phen lao đao vất vả. Nhưng những thứ đó chưa đủ làm khó vị đội trưởng trường

kinh tế Hạo Thiên - vị đội trưởng thiên tài với chỉ số IQ cao ngất ngưỡng 220 nên đã phần nào nhìn ra lối chơi phối hợp đó mà cản phá được....

Luân mang áo số 9 đó luôn tạo ra những đường chuyền bóng đẹp nhất tới trỏ Huân để hấn tạo nên những cú úp rổ tuyệt đẹp hoặc cũng sẽ tự mình ở mọi góc ném cú ném ba điểm cực chuẩn xác vào rổ. Có thể nói bóng rổ giữa Luân và Huân không có khoảng cách, chỉ một ánh mắt một cái liếc qua cũng đủ khiến cho hai người này hiểu được tiếp theo nên làm như thế nào. Đó chính là tình bạn của cả hai cũng như sự hiểu nhau qua bao nhiêu năm chơi với nhau từ hồi còn cời chuông cùng nhau tắm mưa....

TUÝT.....

Hiệp ba kết thúc tử số tăng lên khá nhiều so với hai hiệp đầu nhưng cả hai trường vẫn cách nhau chỉ tới hai điểm nên chẳng ai có thể đoạn được cái gì cả. Chỉ trong một hiệp đấu nhưng dường như so với hai hiệp trước cả hai đội đều đã thấm mệt, mồ hôi ướt đầm chiếc áo đồng phục, những hơi thở gấp cho thấy rõ hiệp vừa rồi thực sự họ đối trọi nhau tới mức nào....

Hạo Thiên vừa về trỏ đã cầm cả trai nước đổ lên đầu rồi ánh mắt lạnh lùng quét qua tên quản lý nói:

_Điện thoại, đưa đây

Tên quản lý nhìn bộ mặt lạnh như tiền của đội trưởng mình không khỏi sợ khiếp vía. Hai tay run run đưa hấn bằng cả hay tay như một học sinh ngoan vạy.

Cùng lúc đó, trên khán đài trỏ nó và Ly thì tiếng chuông điện thoại của nó đang kêu vang rất rõ lên để đàn áp những tiếng ồn ào của cổ động viên báo hiệu cho nó biết có người đang gọi. Rút điện thoại, nhìn vào màn hình nó ngoảnh miệng nở nụ cười đầy thích thú...

_Gọi rồi à? _ Ly nhìn nó cười, cũng đoán ra được là ai có thể gọi nó vào lúc này.

_Ừ, cùng xuống k? _ Nó gật đầu, cười cười nói với Ly. Dường như đây cũng là điều mà nó và Ly dự đoán được từ trước

_Thôi khỏi xuống đi, mắc công trở thành người nổi tiếng. Mà tui xuống, cậu sẽ bị lộ đó _ Ly lắc đầu, ánh mắt liếc qua sân khấu rồi dừng lại ở hai thân hình cao lớn áo đỏ dưới dấn kia

Nó hiểu được ý của Ly nên cũng không nói thêm. Đội mũ, đeo kính nó chuẩn bị cho cuộc hóa trang đơn giản rồi nói với Ly:

_Vây về đội nhé

* * *

Ở sân bóng, bên hàng ghế cầu thủ kinh tế xuất hiện một bóng áo đen của ai đó mà những người xem không hiểu làm sao người này có thể vào được sân trong khi trận đấu vẫn còn đang tiếp tục nữa. Những bước chân chậm rãi thông dong bước tới phía người con trai đang ngồi đấy, trên tay cầm trai nước lạnh thẳng tay đổ vào đầu cái tên đang ngồi 1 mình một góc đấy trước ánh mắt tròn xoe đầy ngạc nhiên của mọi người....

_Cái quái gì vậy? _ Hạo Thiên đột ngột bị trai nước lạnh ngắt đổ vào người tức giận quay lại quát

_Gì là cái gì ? _ Người đó bĩu môi rồi nhảy cái “phốc” vào trong ngồi xuống cạnh Hạo Thiên

_Thiệt là... có cần làm vậy không chứ? _ Hạo Thiên nhăn mặt nhìn người đó

_Hừ, thông đầu giúp cho còn nói người ta sao? Mặt mày thế kia sẽ ảnh hưởng tới cả đội đó vị đội trưởng thiên tài à _ người đó hất mặt về phía những đội viên đang lo lắng nhìn hấn

_ Rồi, vậy Thiên Anh đại nhân giúp anh tý chút đi nha _ Hạo Thiên bỗng dương khoác vai nó, mặt mũi từ này giờ tằm tới bây giờ lại tươi giắc nở nụ cười rất nịnh nót với nó. Gương mặt cũng kề sát mặt nó

Vâng, người đó không ai khác chính là nó – Vũ Vũ Thiên Anh và cũng là một người mà qua cách nói chuyện, ứng xử có thể nói là vô cùng đặc biệt với Hạo Thiên kia. Bởi vì ta có thể thấy ngay rằng Hạo Thiên nhà ta đang hạ mình trước nó để năn nỉ; đó là một điều không bao giờ xảy ra, có đánh chết đội trưởng Hạo Thiên kiêu ngạo cũng không bao giờ làm với bất kỳ ai..... Vây rốt cục nó làm sao mà để người này hạ mình tới mức đó?

Nó suy nghĩ một chút rồi nghiêng đầu nói nhỏ vào tai Hạo Thiên tạo ra một khung cảnh rất mờ ám: “ Ngốc, anh quên mất là mình có thể chơi được ở tất cả vị trí à? Thiên tài!!”

Nhìn nó Hạo Thiên bất giác nở một nụ cười thần bí. Ừ, phải rồi ...anh quên mất cái biệt danh “Thiên tài” của mình đó, cái biệt danh đó vốn đầu phải chỉ là hư danh chứ. Xao đầu nó anh đứng dậy bước ra sân với một sự tự tin lớn hơn bao giờ hết vì thời gian tiếp theo đây còn là một sự thay đổi lớn nữa.

Hiệp bốn bắt đầu và đây cũng là hiệp cuối cùng của trận đấu để phân biệt ai mới là đội bá chủ thực sự dành chiến thắng. hai đội đều hừng hực khí thế chứng tỏ ý trí quyết thắng của mình.

Ngay từ lúc vào trận đấu đội trưởng Hạo Thiên đã một mình dẫn bóng đột phá vòng vây ghi hai điểm đầu tiên về cho đội mình gỡ hòa cho đội cũng như là một lời thách thức anh chỉ thắng về phía đội trưởng trường đại học nghệ thuật – Huân. Và đây cũng là lúc bùng nổ ra trận tranh tài bất phân thắng bại của Huân – Luân bộ đôi ăn ý đầy quyền năng này vẫn liên tiếp ghi điểm với chiến thuật tấn công nhanh của Hạo Thiên đang từng bước biến đổi cải tiến. Càng về sau người xem càng nhận rõ được sự di chuyển của Hạo Thiên rất rộng và gần như là toàn sân với cách chơi từ vị trí hậu vệ, trung vệ, tiền vệ,...Cách chơi càng ngày càng biến hóa khiến cho không ai nắm bắt được Hạo Thiên di chuyển ra sao. Kể cả người được mệnh danh có “đôi mắt đại bàng” như Luân cũng bị Hạo Thiên vượt mặt chớp nhoáng không cách nào nắm bắt được....

Cuối trận đấu, thời gian đang đi dần về những phút cuối cùng thì bất ngờ Hạo Thiên đứng ở giữa sân bóng và ném ghi ngay một quả ba điểm về cho đội mình một cách thần kỳ....

A.....A.....A.....

Khán đài òa lên bởi những tiếng hét của tất cả khi chứng kiến pha ghi bàn ngoạn mục mà không ngờ tới ấy. Đường như không ai có thể tin vào mắt mình cả và nhất là đội bên kia không thể đấu được sự ngạc nhiên khi chứng kiến cú ném đó....

Thời gian càng về cuối trận đấu thì không chỉ có trên sân mà cả khán đài đều nóng lên, mọi người đều nín thở theo từng đường chuyển động của trái bóng màu cam....

10s cuối...

_Cẩn thận.... _ Nó bật dậy khỏi ghế dự bị hét lên

Tiếng hét của nó đủ để gọi Hạo Thiên đang đứng giữa sân kia tỉnh nhưng mọi thứ qua muện khi chỉ vì một phút lơ là của Hạo Thiên đã để Luân vượt mặt qua mình ném bóng cho Huân ghi một quả hai điểm vào rổ.... Có lẽ cách chơi của Hạo Thiên phải di chuyển quá nhiều khiến cho anh mất sức và cũng đồng thời mất đi sự minh mẫn, nhanh nhẹn ban đầu....

TUÝT..

Trong tài đồng thời thổi còi kết thúc trận đấu, trường kinh tế thua đại học nghệ thuật với tỷ số 99 – 101... 1 tỷ số sát nút. Tuy là thua nhưng ai cũng có thể thấy được cả hai đội ngang tài ngang sức đặc biệt là hai đội trưởng chơi quá tuyệt vời khiến ọi người không uống công hò hét, cổ vũ....

Hạo Thiên mệt mỏi đi về phía băng ghế ngồi nghỉ, anh giờ mới thấm rõ sự mất sức và mệt, dường như hơi thở cũng không đủ... Cái thấm mệt giờ mới lan rõ từng tấc gia thớ thịt đặc biệt là ở đôi chân kia. Nhưng ngay lúc đó 1 cảm giác lạnh ập đến trên mặt và ngẩng lên anh nhìn thấy nó đang mỉm cười với mình, đưa lon coca lạnh ỉnh:

_Thua rồi, tiếc nhỉ?

_Ừ, cũng tiếc nhưng hình như em không phải đang an ủi anh _ Hạo Thiên nhận lấy trai nước từ tay nó ngửa cổ uống

_Không có đâu, em chỉ tới đòi nợ thôi _ Nó cười toe toét, xòe bàn tay đòi thứ gì đó

_Em thật là... anh đang buồn đó không an ủi sao? _ Anh lườm nó

_ Lần sau biết điều để em đấu thay cho thì không đòi. Nhưng đây là truyện của lần sau còn giờ đưa chìa khóa chiếc xe con cưng của anh ra đây, hehe _ Nó hí hửng nói, hai mắt cười híp lại

__Được rồi, lần sau em đấu thay anh mà thua thì chuyển cả tủ truyện của em cùng em về nhà anh luôn nhé? Chịu k? __ Anh đưa chìa khóa chiếc xe con cưng của mình cho nó đầy xót xa

Nó cười toe toét, nhìn gương mặt anh lúc đó là một người luôn lạnh lùng như nó không khỏi phải mỉm cười. Anh là người duy nhất hiểu rõ nó nhất và luôn mang lại nụ cười cho nó. Nghiêng người cúi xuống hôn vào má của anh một cái, nó nói đầy thách thức:

__Vậy lần sau mang nốt cái siêu xe SSC Ultimate Aero ra cá nhé anh

Nó quay quay cái chìa khóa chiếc xe con cưng của anh đầy chêu ngươi trên tay rồi thông dong bước đi. Anh nhìn nó cũng chỉ biết lắc đầu bó tay luôn. Rõ ràng cùng tuổi mà tính cách háo thắng của nó với anh khác hẳn nhau...

__Hạo Thiên

Tiếng gọi kéo Hạo Thiên ra khỏi suy nghĩ của mình. Ngẩng mặt lên Hạo Thiên bắt gặp ngay hai đối thủ đáng gờn của mình và cũng là bạn của mình. Hạo Thiên đứng dậy vỗ vai Huân nói:

__Hôm nay chơi hay lắm

__Hạo Thiên, người lúc nãy là ai vậy? Nhìn như ninja thế? __ Luân nhìn bóng nó khuất dần mà không khỏi tò mò. Lần này đôi mắt tinh anh của Luân đã không nhìn ra đây là nó mà chỉ có linh tinh mách bảo rằng anh đã nhìn thấy bóng ý ở đâu đó mà thôi

__ Nhìn thế thôi nhưng là con gái đó. Là người quan trọng nhất trong cuộc đời của tui __ Nghĩ tới nó, Hạo Thiên lại bất giác mỉm cười

Luân khá ngạc nhiên, Thiên với Huân có bản tính khá giống nhau là cực lạnh lùng với con gái thế mà hôm nay lại nói được câu này thì cô gái ninja kia ẩn sau lớp vỏ đó là một người hết sức đặc biệt.... Nhìn Hạo Thiên lúc này không hiểu sao Luân lại nhớ tới một người... có nét gì đó giống.... đúng rất giống mà giờ Luân mới nhận ra... Là do Luân nhìn nhầm, nhớ nhầm hay thực sự là như vậy...?

__Hạo Thiên, trận này ngang tài ngang sức lần sau ta đấu một trận khác nhé __ Huân vỗ vai Hạo Thiên vui vẻ nói

__Ok thôi, nhưng lần sau em sẽ mang thêm viện binh tới nhé __ Hạo Thiên khẽ cười

__ Nhất trí thôi, hẹn ngày tái đấu....

Cả hai cùng bắt tay giao hẹn một trận tái đấu còn nẩy lửa hơn trận đấu này rất nhiều lần. Nó hội tụ của những âm mưu của cái đầu thiên tài, của sắc, của sự vui vẻ cũng như của những sự thật đang dần hé lộ...

Còn nó, lúc này đó đang cùng nhỏ bạn thân vì vụ đón gió trời trên chiếc xe con cưng của Hạo Thiên – chiếc motor phân phối lớn Triumph Daytoma 675R một cách vui vẻ và khoái trí

4. Chương 4: Đeo Bám

Nó với Ly cứ tưởng là hần chỉ nói đồn chơi về chuyện thích nó thôi thế mà không ngờ được rằng ngày hôm sau hần lòi theo cả tên bạn thân tới tìm nó. Và cũng kể từ ngày đó hần ngày nào cũng tìm tới trường nó làm phiền nó cho dù có bị nó từ chối phũ phàng, mặt lạnh tanh, **** séo cho thậm tệ thì hần vẫn chẳng thêm quan tâm những lời nói lạnh lùng đó mà chưng cái mặt nhẹ nhẻ cười bám theo nó. Hần với tên bạn đi cùng khác hẳn nhau, một bên lúc nào cũng toe toét là hần còn một tên lúc nào cũng trầm ngâm, ít nói đứng ngoài quan sát là tên bạn thân hần...

Sáng nay cũng như những buổi sáng của mọi ngày hần tí tởn chạy tới trường để bám lấy nó những mà cái mặt đang vui vẻ hớn hờ kia đột ngột tối sầm lại khi nghe cô bạn Ly nói:

__ Thiên Anh không đi học đâu

Trong đầu hần chợt lóe lên một ý nghĩ “Chạy trốn”. Chắc không phải nó ghét hần đến mức không muốn nhìn thấy nên trốn ở nhà chứ. Dù hần bám theo nó thật nhưng cũng đâu có làm gì quá đáng đâu, nó không thích nhưng nhiều khi hần chêu nó vẫn không nhịn được cười mà... Hần không hiểu, hỏi:

_Sao cô ấy không đi?

_haizzz, không gọi được cho Thiên Anh chắc nó phải chạy bản thảo rồi. Ông quản lý chắc chắn sẽ giết chết nó nếu nó không nộp bản thảo đúng thời hạn ấy mà _ Ly giải thích

Nghe thấy thế hần cảm thấy thoải mái hơn. Hóa ra là nó không phải sợ hần mà chạy trốn, thế là đủ. Hần cũng không nghĩ với tính cách của nó sẽ chạy trốn hần nên hần mới dùng cái chiêu mặt dày này mà bám theo nó chứ. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hần, ngoảnh miệng cười chào Ly xong hần tức tốc phi xe đi và vút bém luôn tên bạn thân đang đứng đó.

_ Vất vả nhỉ? _ Ly quay sang nhìn bạn thân của hần giọng nói có vẻ rất cảm thông nhưng lại xen lẫn yếu tố cười cợt trong đó rồi quay người bước vào trong phòng học

Luân hơi ngạc nhiên rồi khi nhìn Ly bước vào trong thì lại khẽ mỉm cười – một nụ cười khó hiểu

TẠI NHÀ NÓ:

Nó đang bù đầu với đồng bản thảo từ đêm qua tới giờ còn chưa ăn gì cũng chẳng được chợp mắt chút nào. Miệng nó thậm rửa cái ông quản lý chết toi đó tự dừng lại rút ngắn thời gian nộp bài của nó khiến cho nó phải cắn đầu cắn cổ, vắt chân lên cổ mà chạy bản thảo như thế này....

KING...KONG..... KING...KONG.....

Tiếng chuông cửa lạnh tanh vang lên, nó mặc kệ chẳng quan tâm tới ai đấy bấm chuông cả, giờ nó mặc tất cả mà lao đầu vào máy tính vận dụng hết công suất của tay mà đánh bản thảo... Nhưng mà nó lì thì cái người ngoài cửa kia còn lì hơn cả nó. Người ngoài đó cứ đứng bấm muốn cháy luôn cả chuông cửa nhà nó rồi, dường như có quyết tâm phải lôi nó ra bằng được vậy. Nó tức giận, đứng bật dậy nhưng bước chân thể hiện rõ sự tức giận đi “rầm rầm”, gương mặt như muốn giết chết được người nếu ai nhìn vào vậy, miệng không thậm **** rửa cái kẻ phiền phức kia....

“RẦM....”

_Thằng điên nào vậy? _ Đúng khẩu khí của nó hằng ngày, chẳng quan tâm người gọi là ai thẳng miệng mà **** những người làm phiền nó không chút ngại ngần

_Xin chào _ Trước mắt nó hiện ra là khuôn mặt cười nhe nhếch của hần, tay thì xách một túi đồ to đùng

Nhưng chính là nó chẳng quan tâm lắm với những thứ đó mà thứ nó quan tâm là tại sao hần lại cứ như ma quỷ ẻm nó hết ở trường rồi tới nhà cũng không tha như vậy. Đang mệt mỏi lại bị cái bản mặt kia của hần làm cho phát cáu khiến cho nó không nhìn được nữa mà mắng:

_Cái tên trời chu đất diệt này kia, anh có biến ngay cho tôi không thì bảo. Anh là người gì mà mắng **** cũng không thêm đi vậy hả? Anh không cảm thấy phiền phức lắm sao? Sao không về sống cái cuộc sống của một thằng lông bông, chơi bởi nhà anh như trước đi... Ếm tôi làm gì hả? hả? hả?.....

Nó **** hần một thôi một hồi, một đến mức thở không ra hơi, muốn lả đi được thế mà hần chẳng có phản ứng gì cả. Sau một hồi hai người nhìn nhau một đăm chiêu một thù hần thì lại ngoảnh miệng cười làm mặt nó cứ phải gọi là ghê tởm cả ra. Chẳng cần nó mời vào, hần thân nhiên bước vào nhà nó nhìn xung quanh căn nhà nhỏ nhưng cũng rất ấm cúng dành ột người này mà thậm đánh giá cứ như kiểu bạn trai đến nhà người yêu mình vậy. Không những thế, hần còn gật gù cái đầu tỏ vẻ rất hài lòng nữa chứ... Nó **** hần chán chê mà hần có thêm để lọt tai câu nào đâu. Nó chán nản hỏi, chính xác thì là đuổi khách:

_ Đến đây làm gì? Biến đi

Hần sau khi ngẩng xong ngó nhà, xoay người quay về phía nó, lại nở nụ cười mặt ngọt chết ruồi ra, tay dơ hai túi đồ ăn to đùng dường như vừa mua ở siêu thị ra, vui vẻ nói:

_Mang đồ ăn cho em

Nó liếc nhìn túi đồ anh bằng nửa con mắt, lạnh lùng buông một câu:

_Miễn, tôi không biết nấu ăn

—Hi, anh cũng đoán vậy nên anh sẽ nấu. Chắc em chưa ăn gì nhỉ? Anh se nấu gì đó ngon ngon một chút cho em ăn — Hấn nhìn nó cười, cách nói chuyện cũng dịu dàng chứ không hống hách như trước.

Đặc biệt, truyện nó là con gái mà không biết nấu nướng cũng chẳng hề cười. Vì hấn nhìn tướng nó cũng biết là không bao giờ đụng tới cái bếp rồi....

—Anh nấu — Nó nhìn hấn đầy nghi ngờ. Tự dưng hấn lại mang đồ ăn đến khiến nó đã thấy lạ rồi giờ nhìn một tên suốt ngày chỉ có lêu lổng với chơi bời như hấn mà vào bếp nấu nướng thì càng quá sức tưởng tượng của nó

—Đương nhiên. Em cứ làm việc đi xong anh sẽ gọi ra, được chứ? — Hấn gạt đầu khẳng định chắc nịch, bỏ qua cả ánh mắt nghi ngờ của nó xoay người vào trong bếp

Nó vào phòng mang theo một bụng những câu hỏi mà làm việc như cái máy tính vậy. Còn hấn, lúc đấy lại bắt đầu sẵn tay áo, đeo tạo đề bắt đầu cắt cắt thái thái để nấu gì đó. Quả thực nếu mà bây giờ cái cảnh anh đang tất bật nấu nướng này mà để bất cứ một cô gái nào hay bất cứ một tên đàn em nào của hấn nhìn thấy chắc không ai tin mất. Một dân chơi hàng đầu, một công tử chính hiệu, ăn chơi bậc nhất ở cái đất Hà Thành không ai đo được độ vung tiền của anh mà lại đang hì hục nấu cơm ột người chẳng có gì gọi là nổi trội như nó.... Thật là một cảnh tượng hiếm hoi cùng kì quái.....

Một tiếng sau....

Nó đang tập chung hết cả tinh thần để đánh máy thì một mùi hương thức ăn hấp dẫn nó, mùi thơm nức mũi bay vào phòng khiến cái bụng rỗng không từ qua cửa nó biểu tình dữ dội. Ném tất cả công việc ở đây nó ôm cái bụng rỗng mò ra phòng ăn thì đã thấy trên chiếc bàn nhỏ của mình bày một bàn thức ăn đầy đủ cơm, canh, thịt, cá, rau,... Và nó đang thấy hấn múc nốt đĩa thức ăn vẫn ăn còn nóng nguyên vừa làm xong mang ra. Nó không thể nào tin được, nghi ngờ hỏi:

—Này, mua ở nhà hàng nào vậy?

Hấn nghe nó nói vậy, khẽ nhún mày bước lại thẳng tay cho nó một cái cốc đau điếng người. Rồi không nói k rằng kéo nó ngồi vào bàn ăn, sôi một bát cơm đầy đặt trước mặt nó bắt nó phải ăn hết.

Nó chẳng nói gì cầm đũa lên không quên lườm hấn vì cái cốc vừa rồi, hấn ngồi cạnh nó chốc chốc lại lấy thức ăn để bắt nó... Nhìn hai người bây giờ rất giống vợ chồng son sắt. Và chưa đầy mười lăm phút sau nó chén sách bát cơm cùng một nửa tô thức ăn, gương mặt mệt mỏi bạn này cũng có thần sắc hơn rất nhiều. Nó hớn hỏ xèo bát cơm trước mặt hấn nói:

—Xin bát nữa

Hấn nhìn nó ngạc nhiên khi mà người nó thì bé thế kia nên hấn cứ nghĩ nó là người kén ăn lắm chứ không ngờ rằng hấn nấu cái gì nó ăn cái đó, cái gì cũng không bỏ cái gì cũng không chê và lại ăn rất nhiệt tình nữa. Giờ hấn cũng hiểu được rằng nó với nhỏ bạn thân nó tại sao lại chơi được với nhau chắc cũng một phần vì khoản ăn uống này y hệt nhau...

Ba mươi phút sau, trên bàn chỉ còn lại ngổn ngang bát đĩa rỗng không còn nó thì ôm cái bụng tròn xoe của mình ngã người trên ghế cười đầy mãn nguyện. Giờ nó không thể phủ nhận rằng tài nấu ăn của hấn không hề tầm thường chút nào nếu không muốn nói là rất ngon.

—Cám ơn

Hấn đang dọn dẹp bát đĩa thấy nó nói vậy liền sững lại rồi lại bắt giắc chưng bộ mặt cười toe toét như mọi ngày vừa hát vừa rửa chén đĩa. Nó cũng không nói gì thêm, nhìn cái tướng cao lớn tới mét tám của hấn rửa bát mà bỗng dưng nó thấy thoải mái. Nghỉ một chút rồi nó lại quay lại với công việc còn đang chất đống của mình kia.

Thời gian cứ thế tích tắc qua đi không biết bao lâu rồi, nó cầm cúi với cái máy tính của mình không còn biết thời gian là gì nữa. Mãi đến lúc nó sực nhớ ra là hấn còn đang ở nhà mình mới dừng công việc lại bước ra ngoài thì chẳng thấy hấn đâu nữa cả. Trên bàn ăn được dọn gọn gàng sạch sẽ chỉ còn lại một chiếc bánh kem nhỏ cùng một cốc nước hoa quả và một mẫu giấy kẹp bên cạnh. Nó lại gần, cầm mẫu giấy lên đọc, bên trong mẫu giấy chỉ viết vồn vẹn mấy câu ngắn cùng một nét chữ cứng cáp của con trai : “ Làm việc tốt nhé”

cùng một cái mặt cười cộc mác hần mà nó cực ghét luôn. Nhưng không hiểu sao nó lại bất giác mỉm cười, đã lâu lắm rồi có lẽ nó không nở một nụ cười thực sự dành ột người con trai nào xa lạ như hần cả.... Nó không rõ vì sao mình lại cười nhưng trong lòng nó cảm thấy vui ...

* * *

Ngày hôm sau hần lại vui vẻ đến trường, nó vẫn nghĩ nhưng lần này chẳng cần hỏi hần cũng biết nó đi đâu nên lại chưng cái bộ mặt hớn hở chạy đi luôn. Tay sách nách mang bao nhiêu đồ ăn chạy tới nhà nó hí ha hí hửng khi tưởng tượng cái gương mặt tràn đầy hạnh phúc của nó khi ăn là hần thấy vui vẻ vô cùng và lại muốn nấu thật nhiều món ngon để nhìn gương mặt thỏa mãn, đáng người lười biếng của nó khi vừa ăn no...

Tới nhà nó, không cần ấn chuông cửa tới muốn nổ như ngày hôm qua vì cửa mở. Trong tâm trạng vừa kí quái lại lẫn chút lo lắng hần đẩy cửa bước vào, nhưng nó thì chẳng thấy đâu chỉ thấy một người con trai tầm tuổi ngoài ba mươi một chút ăn mặc gọn gàng với bộ vest đen đang ngồi trong phòng cách. Hai người dường như đều rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của người đối diện mình nên đều nhìn chằm chằm nhau. Còn chưa kịp hỏi thì nó xuất hiện; nó đi ra trong tay cầm một sấp bản thảo dày đưa cho người đàn ông kia còn miệng vẫn nhai chiếc bánh mì một cách thần nhiên ánh mắt nó lạnh lùng không quên liếc séo người đàn ông đó tỏ rõ sự trách móc cùng khó chịu. Người đàn ông đó chỉ biết cười trừ nhìn nó rồi chuyên chú xem những gì nó đã đưa. Ánh mắt nó sau một lườm người đàn ông kia thì cũng nhìn thấy hần đang đứng đấy, tay cầm theo rất nhiều đồ liền chẳng chút ngần ngại mà thẳng tay ném cái bánh mì khô khốc, dở tệ, khó nuốt đó vào thùng rác. Rồi quay lại nói với hần, chỉ tay về phía bếp:

— Nấu cơm đi, tui đói rồi

Chỉ với một câu nói mà phút chốc hần biến thành một osin chính hiệu cho nó chẳng mấy khó khăn nhờ câu nói rất vô tình mà cố ý đấy. Nhưng chưa là gì, đáng sợ hơn là hần chẳng vì lời nói ra lệnh đầy của nó khó chịu hay tức giận. Hành động tiếp theo của hần là cầm túi đồ thun thun vào bếp nấu ăn như lời nó nói. Nhìn cảnh này thật khiến cho người ta cảm thán; còn đâu là đại ca uy quyền một tay che cả trời xanh nữa...

Lúc đó, nó với người đàn ông kia ở ngoài nói chuyện gì đó hần cũng không nghe rõ vì cách nhau một bức tường. Nhưng mà chẳng hiểu vì sao đang yên đang lành hay không hiểu người đàn ông đó làm sao mà trọc giận nó khiến nó tức giận. Không chút khách khí, nó đập thẳng người đàn ông đó ra khỏi cửa. Câu duy nhất hần nghe rõ và có lẽ cả xóm này nghe rõ là tiếng hét của nó trước khi đập người đàn ông kia đi:

—Đồ thư sinh lang sói, cấm xen vào truyện đời từ của tôi, cấm bóc lột sức lao động của tôi..... Đồ con rùa.....

Hần khề lè lưỡi, quả thực đụng vào nó chắc chắn không xong luôn rồi. Nó không chỉ lạnh lùng thôi đâu mà còn rất ghê gớm nữa. Tự nhủ với lòng mình, hần sau này tốt nhất không nên chọc nó không sẽ có ngày rước họa vào thân không biết chừng...

Một lúc sau nó mang bộ mặt hằm hằm vẫn còn đầy tức giận đi vào phòng ăn, giọng uể oải nói:

— Ngủ đây, lúc nào xong thì gọi nhé

Đợi hần gạt đầu xong nó liền vào phòng ngủ một giấc ngon lành bù ấy ngày thức trắng đêm. Hần thì quả thực càng ngày càng chịu thua với nó luôn. Nó gan lắm mới giám vút nhà ột người nói quen chẳng phải là quá quen mà thân chẳng phải thân cận như hần mà đi ngủ như vậy. Không những vậy còn ngủ rất ngon lành chứ, hần thật không hiểu rằng là nó không biết không hiểu hay không sợ hần làm sảng bậy gì với nó ư? Hần thật không biết đây nên gọi là nên vui hay nên buồn nữa...

Nhìn nó nghiêng người nằm ngủ trên chiếc giường đơn, lẩn khề lắc đầu bước về bếp. May cho nó hần là người tốt, tử tế, có học nên sẽ trông nhà giúp nó và tuyệt không làm gì nó cả. Nó có lẽ nên cảm ơn hần mới phải. Tự cười với những suy nghĩ của mình hần lại tiếp tục công việc nấu cơm trong lòng cực vui vẻ phần trần khi nghĩ rằng là nó tin tưởng hần...

Hai giờ sau:

Nó mắt nhắm mắt mở đi tới phòng bếp, hai tay dụi dụi mắt theo tiếng gọi của “ tình yêu với thức ăn” mà bước về phía bàn ăn ngồi đợi. Không cần nói nhiều nó đã cầm bát đĩa sẵn sàng cùng thức ăn thơm ngào ngọt chiến đấu. Một trận đấu quả là không cần sức khi chỉ trong vòng có ba mươi phút nó đã quét sạch tro thức ăn đó chẳng có chút trở ngại nào. Lấy khăn lau đi vết kem dính trên má nó, hần cười hỏi:

__Ăn ngon chứ

Nó không cần suy nghĩ nhiều, liền gật đầu liên tục ý rất tán thành rất thích đồ ăn hần nấu. Hần cười, trưng ra nụ cười cực ngốc nghếch nhìn nó, dịu dàng nói:

__Vậy sau này sẽ dẫn em đi tới chỗ này ăn còn ngon hơn nữa. Chịu k?

Ăn ngon với nó là một điều cực tuyệt vời, cực hạnh phúc nên cũng chẳng cần suy nghĩ nó liền gật đầu đồng ý luôn. Được đi ăn đồ còn ngon hơn cả đồ hần nấu thì làm sao mà nó không thích chứ, rất mong chờ là đằng khác....

Xong, hần phải đeo tạp dề đi rửa bát còn nó nằm chềnh ềnh ra ghế salongh nghỉ ngơi sả hơi cho thức ăn tiêu hóa. Vừa nằm vừa xoa xoa cái bụng tròn vo của mình cứ cực thỏa mãn, ăn một bữa ăn của hần mà mọi mệt mỏi do thức suốt đêm đều tan hết vậy; cứ như được nạp năng lượng thần tốc. Hần bước ra nhìn nó đang nằm trên ghế sả hơi như một chú mèo lười chứ không phải vội vàng cầm đầu vào viết bài như trước liền hỏi:

__ Không viết bài nữa sao?

Nó ngồi dậy, vươn vai hết sức thoải mái, lúc lắc cái đầu nói:

__ Không cần, vừa xong nãy đã giao bản thảo rồi.

Nghe nó nói vậy hần mới biết người đàn ông ban nãy tới nhà nó chính là quản lý của nó ký hợp đồng với nhà xuất bản tới để lấy bài. Tự dưng hần thở phào một cái nhẹ nhõm cảm thấy thoải mái hơn khi giải tỏa được mối nghi ngờ kia. Đầu hần bất chợt nảy ra một ý định, bỗng đứng lại cười toe toét hần hỏi nó:

__ Giờ thật sự rảnh phải không? Không làm gì khác nữa hả?

__Ừ __ Nó nhìn hần khó hiểu nhưng cũng gật đầu

Chỉ chờ có thế, hần liền kéo nó dậy đi ra khỏi nhà chẳng kịp để nó nói năng gì cả; mặc kệ luôn là nó có đồng ý hay không. Còn nó chẳng biết truyện gì thì đã thấy mình đứng trước cổng của công viên lớn này rồi. Mặt nó nghệt ra, quay lại hỏi hần:

__Tới công viên làm gì?

Hần cười cười rồi lắc đầu. Kéo nó qua trò trò chơi trong công viên tới bên hồ nước rộng thoáng đãng, không khí rất trong lành thoải mái, hai bên đường đều là hàng cây tán lá rộng xanh rì đầy sức sống vươn tới nắng mới. Đường đi trải nhựa rộng rãi, sạch sẽ ọi người thoải mái đi bộ và hít thở khí trời. Và cả hai chỉ dừng lại khi đi đến cuối khi vui chơi này có một khoảng sân rộng và một toán con trai đang đứng đó.

Hần ấn nó ngồi xuống chiếc ghế đá ngay cạnh đấy rồi chạy về phía đám người đó. Mất một chút thời gian để họ tập hợp lại, xếp hàng rồi khi nó còn chưa hiểu gì thì bên tai vang lên tiếng nhạc sinh động sập sình. Hần đứng riêng một mình phía trước, phía sau là bốn hàng, mỗi hàng có tám năm, sau người xếp hàng nghiêm túc thả lỏng thân mình cảm nhận từng điệu nhạc bằng tất cả các giác quan. Nhạc vào điệu cũng là lúc thân hình của mọi người bắt đầu chuyển động, những ánh mắt đầy nhiệt huyết, chăm chú cho từng động tác của mình ngư lồi cuốn từng người xem. Từ từ từng nhịp chuyển động chậm chậm rồi nhanh dần lên đến dứt khoát và tuyệt mỹ. Và giờ hiện ra trước mắt nó là màn nhảy hiphop cực đẹp và chỉ có thể dùng từ “tuyệt vời” để diễn tả. Từ cách cảm thụ nhạc tới từng nhịp điệu cơ thể chuyển động khiến cho nó cứ phải tròn mắt ra mà nhìn như bị cuốn lấy theo từng động tác dù nhỏ nhất, đơn giản nhất vậy...

Lần đầu tiên nó nhìn kỹ hần và cũng là lần đầu tiên nó cảm nhận rõ tim nó đập nhanh như vậy. Gương mặt lúc nào cũng cười toe toét đến phát ghét của hần, cái gương mặt cười dần đến không thể tả được giờ đây đã thay bằng bộ mặt đầy nam tính với ánh mắt tràn đầy ngọn lửa nhiệt huyết cùng sự kiên định, đam mê. Giờ nó mới thấy được sự cường tráng, khỏe khoắn từ từng bắp thịt của hần chuyển động kia... Mặt nó bất gics đỏ lên khi nhìn hần như vậy, quả thật nhìn hần bây giờ rất hấp dẫn ...

Nó cứ thế im lặng ngắm nhìn hần cùng mọi người tập. Ánh mắt nó mơ màng, nó cảm tưởng như hần là tâm điểm và mọi người cứ xoay quanh theo hần vậy. Từng động tác, từng chuyển động của cơ thể; nhưng giọt mồ hôi vương trên người hần thấm đẫm chiếc áo ba lỗ của kia tạo ra một sự quyến rũ, nam tính cùng mạn mẽ khiến người khác phải mê mẩn...

Ngủ giải lao, hấn lom ton cầm hai trai nước chạy về phía nó, hớn ha hớn hở như ngày thường và chẳng biết cái bộ dạng lúc này đã bị hấn đá đi đằng nào mất rồi... Nhưng giờ có lẽ nó đã nhìn thấy hấn với một sự đam mê mà nó tôn trọng nên khi nghĩ lại nó cũng không cảm thấy ghét hấn như trước nữa...

_ Uống nước này, trời nóng thật ý _ Hấn cười hớn hở, đặt lon nước vào tay nó

_ Um _ Nó khẽ gật đầu nheo mắt ngẩng lên nhìn ông mặt trời chói chang

_ Nhìn vừa rồi thấy sao? Được không? _ Hấn cười hỏi

Nó giả vờ ngẫm nghĩ một chút vì không muốn hấn đắc thắng. Hấn thì hồi hộp từng chút một theo từng ánh mắt cử chỉ của nó như khi hấn thi chờ ban giám khảo cho điểm vậy. Đường như lời nhận xét của nó quan trọng lắm, còn khiến hấn mong chờ hơn cả lúc đợi công bố kết quả cuộc thi mà hấn đã từng tham gia...

_ Um...

Nó đang định nói thì một đám người toàn con trai mặc đồ hiphop chen nhau chạy tới. Rồi ồn ào vây quanh nó với hấn mà hỏi tới tấp:

_ Oa... ai đây thế này?

_ Đây, đại ca mang bạn gái đến sân tập sao?

_ Ồi! Đại ca mà cũng yêu á?

_ Chúng mày ơi, về gom đồ đi ngày tận thế đến rồi...!

_ Ồ, em này nhìn quen quen nhờ...

....

Hàng loạt những câu hỏi, câu nói đùa chen nhau vang lên xoay quanh nó với hấn. Nó lúc đấy thay vì nhăn mặt khó chịu lại ngệt mặt ra nhìn những con người đang chêu đùa cùng với những biểu cảm đầy thú vị này. Hấn nhìn nó rồi nhìn lũ quậy phá từng bừng này mà đầu hấn thì tức muốn bốc cháy luôn, hét lên:

_ Lũ này... biến mau không tao giết chết bây giờ....!!!

Cả đám đột nhiên im lặng rồi nhìn chằm chằm hấn. Mắt chớp chớp mấy cái rồi...

_ Thằng này mô thế mày...

_ Phải đấy, anh em có gái là phải chia sẻ với nhau chứ

_ Hừ, vì mày mà nhóm mình làm gì có gái nào giám tới đâu. Tụi này sắp thành thái giám cả lũ rồi

...

Và cứ thế hấn bị cả lũ bầu vào đám đá loạn xạ vì can tội mô với bạn bè, có gái mà không chia sẻ cho anh em thiếu thôn tình cảm ngấm một chút. Còn nó, thay vì can ngăn thì khi nhìn thấy hấn như vậy lại bật cười. Một nụ cười đúng nghĩa của sự rạng rỡ, vui vẻ cực hiếm hoi. Nụ cười của nó rạng ngời tỏa nắng không kém gì ánh mặt trời đang về chiều kia; không qua chói lòa gắt gao nhưng lại vàng ruộm khiến người ta thích thú.

Còn ngày từ khi nó cất tiếng cười cả lũ đã dừng đánh nhau rồi bởi tiếng cười khanh khách, trong trẻo của nó vang lên thực sự rất hấp dẫn. Và khi nhìn nó thì tất cả đều sock đến mức dừng lại mọi hoạt động luôn, bởi nụ cười của nó.... Rất đẹp và mang một tia sáng khoáng, vui vẻ, tinh khôi...

Hấn nhìn nó, không cưỡng lại được mà phóng tới bên nó ôm nó vào lòng lắc lư đầy âu iếm khiến nó không kịp phản ứng gì luôn.

_ Oa, em thực sự dễ thương chết mất _ Hấn hớn hở, hôn cái “chụt” lên chán nó biểu hiện sự phấn khích của mình

_ Anh... _ Nó ôm chán nhìn hấn chằm chằm

_ Thiên Anh, em cười đẹp cực nên phải cười nhiều vào nhé _ Hấn nở một nụ cười mãn nguyện, cực hạnh phúc đối với nó. Đường như trông thấy nụ cười này của nó là một điều cực may mắn, quý giá với hấn...

“BỐP....”

_ Đi chết đi _ Nó thẳng tay đâm vào bụng hấn, đứng dậy bước đi luôn

Dù không rõ nhưng gương mặt nó phần hồng lên. Đáng tiếc là hấn không nhìn thấy biểu hiện của nó vì đang tái mặt đi vì đau do cú đâm không chút nhân nhượng, nhẹ tay nào của nó. Trong lúc đó thì lũ bạn kia của hấn lại được hưởng một trận cười miễn phí khi lần đầu tiên đại ca lừng danh của tụi đây bị một cô gái nhỏ bé thẳng tay đánh... Đây có thể là một kỷ tích cực kì lớn mà tụi đây sẽ không bao giờ quên mất...

“BỐP.... CHÁT..... BỤP..... Á..... AU.....”

Hàng loạt tiếng đánh đâm túi bụi cùng tiếng la oai oái vang lên liên tiếp. Đây là trước khi chạy đuổi theo nó hấn đã cho lũ bạn tốt cười trên nỗi đau khổ của người khác kia một trận cười bởi hoa lá. Không chỉ vậy, trước khi chạy theo nó hấn còn quăng lại một câu làm bọn kia khóc hết nước mắt:

_ Tập đủ hai tiếng nữa mới được giải tán, nhớ đấy.

Rồi hấn ba chân bốn cẳng chạy theo nó, cả đoạn đường hấn chấp tay nả nỉ nó tha lỗi vì một phút bồng bột của mình. Nhìn hấn giờ như một chú cún con lẻo đẻo theo chủ nhân ánh mắt chớp chớp long lanh năn nỉ được chủ nhân vuốt ve vậy...

_ Thiên Anh, đừng giận nữa mà sẽ không xinh đâu.

_ Thiên Anh à! Đừng bơ anh như thế mà, plz....

...

Mặc cho hấn cứ lải nhải bên tai, nó vẫn lạnh lùng bước đi không thèm quan tâm. Nhưng một lúc sau nó thấy bên cạnh im lặng hấn, quay lại thì chẳng thấy hấn đâu nữa cả....

_ Đồ con dê _ Nó lẩm bẩm

Quay người định bước thẳng về nhà thì nó giật mình khi thấy hấn lù lù đứng trước mặt mình. Trên tay hấn cầm một cái bánh kem dâu, mắt năn nỉ nhìn nó, trên cái đầu dựng đứng của hấn nó cảm tưởng như mọc thêm hai cái tai cún, đằng sau thêm hay cái đuôi phe phẩy mừng rỡ. Cái hình tượng trước mặt nó đây quả thực là cộp cái mác hấn...

_ Gì đây? _ Nó chớp mắt một cái nhìn hấn, lạnh lùng hỏi

_ Hi hi, đừng giận nữa mà _ Hấn cười nịnh

Dúi cái bánh vào tay nó nhìn nó đầy năn nỉ muốn nó ăn để hạ hỏa. Nó nhìn cái bánh rồi nhìn hấn chớp chớp mắt mấy cái. Cuối cùng là nó nghĩ một lúc, hấn cười cũng muốn cứng cả miệng nó mới chịu ăn cái bánh.

Hấn không biết từ bao giờ nhưng hấn có một thứ rất thích đó chính là khi nhìn nó ăn. Nó có thể ăn rất nhiều và khi nó ăn làm người ta có cảm giác như thứ đấy rất ngon bởi vẻ chăm chú cùng hạnh phúc của nó khi ăn gì đó...

_ Ngon _ Nó gật đầu tấm tắc khen khi ăn hết cái bánh chẳng mất mấy thời gian

_ Vậy.... _ Hấn đang hớn hờ ra mặt định nói thì nó chặn họng bằng một câu:

_ Nhưng chẳng liên quan gì đến việc kia cả

_ Hả _ Hấn ngệt mặt ra nhìn nó chần chối

Nó bước đi thẳng, đi được một đoạn mới quay lại nói với hấn vẫn đang đứng như thẳng ngốc ở đấy:

_ Đúng đó làm gì? Không đi lẹ tôi bỏ anh đó

Hấn nhìn nó ngẩn ngơ một chút rồi tự dừng lại cười toe toét lon ton chạy lại bên nó. Và cứ thế nó đi còn hấn lại đi bên cạnh thao thao bất tuyệt kể cho nó nghe những câu chuyện cười để mong lại nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của nó...

Cứ thế, một ngày nữa lại kết thúc với những niềm vui nho nhỏ trong lòng hắn. Dù lần đầu tiên hắn bị đánh mà là con gái nhưng mà chịu một chút hắn lại thấy được những thú vị khác.... Vậy cũng tốt chứ.... !!!

5. Chương 5: Ngày Tháng Bình Yên

Sáng hôm nay, ngay trước khi thầy giáo kịp bước vào giảng đường thì nó y như một cơn gió chạy tới lớp trước khi bị đánh dấu vào muộn. Và đây cũng là lý do mà cái lớp đại học này trở thành cái lớp đặc biệt bởi ngày nào cũng như ngày nào cứ mỗi lần trước khi nhìn thấy thầy giáo cũng phải nhìn bộ mặt lạnh của nó một lần. Đơn giản vì cái tính nước đến chân mới nhảy của nó phải nường chín cái giường mới đi học được....

_Chào buổi sáng _ Nó lấy tay che miệng ngáp một cái, uể oải chào Ly

_ Một mỗi vậy? Bản thảo xong hết rồi hả? _ LY cười cười hỏi nó

_ Um, xong rồi _ Nó gật đầu, ngồi xuống cạnh Ly

Đầu gục xuống bàn, nó đang định ngủ tiếp thì lại bật dậy nhìn Ly suýt thán. Cái nhìn của nó làm Ly giật mình, khó hiểu hỏi nó:

_ Gì vậy?

_ Quên mất, nói tui biết thông tin về cái tên Vũ Goàng Gia Huân được không? _ Nó nghiêng nghiêng đầu hỏi

Ly nhìn nó ngày thường chẳng thèm quan tâm tới cái gì chứ đừng nói lại là một thằng con trai như Huân nên không khỏi chột trợn nhìn nó. Ánh mắt đầy tò mò, soi mói nhìn hỏ hỏ :

_ Có truyện gì vậy? Sao không đừng lại quan tâm tên đó thế? Đừng bảo là có tình ý với tên công tử đó nhé

_ Sùy, không có _ Nó phẩy tay, bỏ ngoài tai lời chê ghẹo của nhỏ bạn

_ Mà tưởng biết rồi chứ, sao hỏi tui? _ Ly nhìn nó khó hiểu

_ Lúc đấy tìm ảnh chứ ai rảnh quan tâm cái khác _ Nó nhúm vai, thản nhiên nói

Ly khẽ cười, giờ mới đúng là Thiên Anh mà cô biết chứ. Có lẽ nhiều khi Ly thấy chính mình thực sự may mắn khi được làm bạn với Thiên Anh – một người có thể lạnh lùng, phũ phàng với tất cả nhưng cũng có thể là người quan tâm tới người khác hơn ai hết. Ly nói:

_ Vương Hoàng Gia Huân có thể nói là công tử con nhà giàu chính gốc nhé. Cha hắn là tổng giám đốc công ty sản xuất phim lớn, mẹ hắn là phó tổng chợ giúp cha. Tuy vậy hắn lại không chọn theo nghiệp cha mà chọn làm vũ công. Hắn là trưởng nhóm của nhóm nhảy hiphop hàng đầu Việt Nam. Đặc biệt, tài sản của hắn sở hữu cũng khiến người ta thêm muốn chết với ba chiếc motor phân phối lớn cùng hai chiếc siêu xe thể thao thuộc hàng hiếm có ở Việt Nam. Tóm lại, hắn đẹp trai, nhà giàu, dân chơi, quẩy phá kiểu gì cũng có đủ đến dân đàn anh đàn chị phải nể hắn vài phần. Tuy nhiên có một truyện là hắn tuyệt nhiên không có hứng thú với con gái.

_ Truyện đấy là không thể.... _ Nó nhíu mày, phản bác lại câu nói cuối cùng của Ly

Cái thông tin của hắn phần đầu còn có thể tin được, tài năng của hắn nó cũng được chứng kiến. Nhưng cái vấn đề hắn không hứng thú với con gái thì có đánh hết nó cũng không tin được. Hắn chính xác phải là một con “dê” chính hiệu không thì cũng phải có họ hàng với nhà con dê mới đúng. Cứ nghĩ tới truyện ngày hôm qua là nó lại tức; bất giác nó sờ lên trán nơi hắn hôn hôm qua mà bất giác đỏ mặt. Ly nhìn gương mặt nó, hai má đỏ hồng cả lên tưởng nó bị sốt liền đặt tay lên trán nó hỏi:

_ Sao vậy, ốm hả?

_ Không có, không sao cả. Tui đi vệ sinh đã _ Nó cật lực lắc đầu rồi chạy nhanh khỏi lớp

Nhìn nó bỏ mặc mình ở lại, Ly lúc đầu dần mặt không hiểu truyện gì nhưng nhanh chóng đôi môi xinh đẹp khẽ cong lên vẽ thành nụ cười nhẹ. Có lẽ từ bây giờ đối với nó sẽ xảy ra một câu chuyện dài...

* * *

Nhưng rồi, không hiểu sao mấy ngày tiếp sau đó, rồi một tuần hai tuần liền cũng chẳng thấy bóng dáng hấn đâu cả. Cái con người gương mặt lúc nào cũng cười tới góc ghech, sum xoe như con cún con chạy quanh nó khiến nó vừa tức vừa buồn cười chẳng biết từ bao giờ lại làm nó mong ngóng tới vậy nữa....

Chợt nhận ra suy nghĩ khác thường của mình về hấn nó tự cốc vào đầu mình mắng mình góc ghech, vớ vẩn. Nó cố đẩy hình ảnh của hấn ra khỏi đầu mình

Cả buổi chiều, ngồi trong phòng mà một chữ nó cũng không thể viết ra được gì, một tia ý tưởng cũng không hề có. Nên không còn cách nào khác nó đành sách cặp, sách lap ra công viên gần nhà tìm cảm hứng chút cũng để tâm thoải mái chứ không chắc chắn cuối tháng này nó sẽ chết với tên biên tập kia...

Ra công viên, đang định tìm một chỗ yên tĩnh nào đấy để ngồi chuyên tâm viết truyện. Nhưng nó còn chưa ngồi ăm thì đã bị tiếng nhạc sập sinh thu hút. Tiếng nhạc sôi động, giai điệu cuốn hút đó đã khiến bước chân nó bước đi một cách vô thức....

Và trước mắt nó bây giờ, nó không thể dấu được sự ngạc nhiên khi thấy hấn cùng nhóm nhảy đang ở đây. Nó cứ đứng chôn chân ở đấy nhìn hấn nhảy mà trong lòng cảm xúc không biết diễn tả như thế nào. Hấn ở giữa những con người kia nhưng lại nổi bật khiến nó không thể dời mắt được, nhận ra ngay thân hình hấn đang uốn lượn đầy tuyệt mỹ đẳng kia. Hấn có một dáng người cao to, nước da mảy đồng đã là thứ thu hút tâm mắt bất cứ cô gái nào rồi. Mà hấn lại còn sở hữu một gương mặt đầy nam tính nữa. Nhưng những thứ đó không phải là thứ thu hút nó mà thứ khiến nó ngay từ lúc nhìn đã say mê chính là những điệu nhảy tuyệt đẹp của hấn, dường như những điệu nhảy đó đang chuyển tải hoàn toàn các cảm xúc từ cơ thể của hấn ọi người biết vậy. Trước mặt nó bây giờ hấn lại trở về với một trường nhóm tài năng – Vương Hoàng Gia Huân nghiêm túc, tập chung trong từng cử chỉ động tác chứ không phải là cái tên lúc nào cũng cợt nhả đi theo hấn nữa rồi...

Bỗng dưng có một người trong nhóm nhảy dừng lại, ánh mắt chạm thẳng vào nó. Và khi nó còn chưa kịp làm gì thì người con trai đó đã chạy tới chỗ hấn nói gì đó rồi quay lại phía nó vẫy tay, hét to:

_THIÊN ANH....

Gương mặt nghiêm nghị của hấn phút chốc chuyển sang từ ngạc nhiên rồi lại toe toét như mọi ngày chạy về phía nó. Hấn hơn hử hỏi:

_Thiên Anh, sao lại ra đây thế này?

_Um... đi dạo thôi ý mà. À, sao lại tajaoo ở đây thế này? _ Nó lúng túng một chút rồi lại nghiêm giọng hỏi hấn chuyển sang chủ đề khác

_À....

Hấn tự dưng cũng trở nên ấp úng, gãi gãi cái đầu dựng đứng của mình không biết nói thế nào với nó thì tự dưng lũ kia chạy tới nhanh nhẩu chen vào nói:

_Thiên Anh, thằng Huân nó chọn ở đây vì công viên này rất gần nhà em đấy

_Thiên Anh, tới rồi mau chỉnh thằng này đi. Huân nó bắt tội này tập hai tiếng đến một ngụm nước cũng không được uống nè...

...

Cả đám chanh nhau nói, chen nhau nói không thềm sự hải ánh mắt như muốn giết người của hấn kia chút nào vì đứa nào trả biết là có nó ở đây chính là kim bài miễn tử rồi. Không những vậy, còn có tên nhanh nhẩu nói:

_Chị dâu, có hôm em thấy anh Huân lén bỏ đội tới nhà nhìn trộm chị đấy

_ Phải đó, chị dâu vì đại ca muốn ở gần chị, thi thoảng thấy chị nên sống chết đòi đổi địa điểm tập đó ạ

....

Một tiếng “chị dâu” của tên nào đó làm cả lũ nhao nhao được nước lẩn tới gọi theo và làm hấn vốn lúc nào cũng giữ mặt lạnh cũng không khỏi đỏ mặt vì ngượng. Vừa tức, giận lại buồn cười cùng chút hạnh phúc

nhưng không thể tha cho đám này nên hắn dơ chân đạp một thằng vẫn đang ra sức su nịnh nó rồi đuổi tất cả lũ chỉ với một câu: “ Tụi bây còn không chịu tập là tao cho cả lũ tập tới tối đấy” . Mới chỉ nghe có thế mà tất cả không cần đợi hắn nói thêm câu nào liền chạy về vị trí tập như chưa có chuyện gì xảy ra....

Lúc này, hắn mới quay lại phía nó, gương mặt ngổ ngổ như mọi ngày còn pha chút ngượng ngùng nói:

__Um... thực ra vì ở công viên kia fan đến xem đông quá, hò hét mọi người không tập chung được nên... nhưng mà... hì, cũng vì công viên này gần nhà em nên...

Hắn nói ấp a ấp úng gương mặt đỏ lựng nhìn nó má cũng hây hây hồng. Cả hai rơi vào lúng túng không biết phải làm thế nào cả, chỉ biết im lặng nhìn nhau ngượng ngùng. Mãi cho tới khi Luân tới vỗ *** hắn rồi cười nói với nó:

__Chị dâu, cho tui mượn Huân tý chút nhé

Nói rồi Luân lôi tuốt Huân đi khi hắn vẫn còn đang không biết cái gì cả. Nó nhìn cả hai, nhớ tới nụ cười của Luân lúc này trong lòng không biết diễn tả như thế nào. Tên này cười với nó không phải là một nụ cười xã giao mà đó là nụ cười cực đều xen lẫn sự nham hiem... Và chợt nó nhận ra người vừa này mở mồm gọi nó một tiếng “chị dâu” đầu tiên, khởi mào tất cả không ai khác chính là tên Luân này, trong lòng nó bất giác nổi lên tiếng nói phòng bị.... Hoàng Ân Thái Luân đúng như Ly nói là tên cáo già...

Hắn tập, nó cũng tìm một chỗ ngồi để làm việc của mình. Nhưng rồi rốt cục nó cũng chẳng làm được gì nên hờn cả vì ánh mắt nó cứ bất giác lại liếc về phía hắn. Chẳng biết từ bao giờ trái tim nó đã bị hiphop chinh phục mất rồi cũng như những con người trong nhóm nhảy này của hắn không làm nó chán ghét mà là quý mến bởi sự: vui vẻ, hòa đồng, thoải mái pha chút nghịch ngợm nữa... Có lẽ cũng chính nhờ họ mà nó cảm thấy mở lòng hơn.

Trời về chiều, ông mặt trời đang dần dần xuống núi, những ánh nắng chói trang đang dần nhạt trên các cành cây, ngọn cỏ, mái nhà,... những con gió nhẹ nhàng thổi qua mát xua đi những giọt mồ hôi lăn dài trên trán những thanh niên năng động kia. Chiều tà khiến cho con người ta cảm thấy rìch rịch. Hắn cùng nó bước trên con đường nhỏ về nhà, hắn khẽ nói:

__ Sắp tới đội phải tham gia cuộc thi lớn. Nếu thắng sẽ được rất nhiều ưu đãi nên ai cũng quyết tâm cả. Có lẽ anh sẽ không thể tới chơi với Thiên Anh như trước được

__Um... __ Nó chỉ khẽ gật đầu, giọng gió nhẹ nhàng phát ra một tiếng đơn giản mà lạnh lùng khiến hắn hơi đau lòng

Về tới nhà nó, nó vẫn im lặng chẳng nói câu nào cả. Hắn cũng không thể biết được là nó suy nghĩ cái gì nữa, nhiều khi hắn cảm thấy nó thực sự rất khó hiểu. Hắn nhẹ nhàng nắm tay nó rồi siết chặt, nói:

__Tôi sẽ nhớ em đấy

Nó sững người, ngẩng lên nhìn hắn khó hiểu. Lúc đầu bỗng dưng hắn lại cười toe toét, chừng cái mặt ngốc cực ra như lời hắn nói đầy nghiêm túc vừa rồi không có vậy. Đẩy nó vào nhà rồi lặng lẽ bước đi . Nhìn bóng dáng hắn xa dần, đôi mắt lạnh của nó bỗng chốc xao động lên một tia lạ lùng mà đến chính nó cũng không biết. Ánh mắt đó của nó cứ mãi nhìn hắn tới khi hắn đã đi khuất rồi mà nó vẫn cứ lẳng lặng đứng đấy....

6. Chương 6: Luôn Bên Cạnh

Những ngày sau đó, đúng là hắn không tới tìm nó thật nhưng nó không cảm thấy khó chịu vì nó biết hắn đang làm gì. Hắn đang theo đuổi ước mơ của mình, nó thích hắn như vậy hơn là một tên con trai lêu lổng, chơi bời chỉ biết phá phách. Và đương nhiên nó cũng ủng hộ hắn vì nó cũng như hắn đang theo đuổi giấc mơ của mình. Dù giấc mơ của cả hai không giống nhau nhưng ước mơ, hoài bão thành công thì nó nghĩ rằng hoàn toàn giống nhau thôi.

Nghĩ vậy, nó liền tập chung, lấy lại hứng khởi của mình để tiếp tục sáng để truyền tải tới họ những gì nó đã tưởng tượng cùng với những thông điệp sâu sắc hơn nữa. Chính vậy, nó cần bỏ nhiều công sức hơn nữa vào mỗi câu chuyện của mình để đạt được mục đích mới.

RING..... RING.....RING.....

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong gian phòng yên tĩnh chỉ có nghe thấy tiếng lách cách đánh máy của nó. Và vì tập chúng quá độ mà một lúc sau nó mới nghe thấy tiếng điện thoại đang réo ầm ỹ. Nhú mảy một chút gì bị phá vỡ mạch cảm xúc và khi nhìn thấy giờ đã là gần mười hai giờ đêm trên màn hình điện thoại thì nó càng nhú mảy sâu hơn. Ai có thể gọi nó vào cái giờ mà quý này chứ?

_Alo...

_Thiên Anh phải không? _ Một giọng nam lạ mà nó không quen

Tự dừng trong người nó xuất hiện linh cảm gì đó mà khiến nó phải rùng mình một cái. Ổn định tâm trạng nó hỏi tiếp:

_Ai vậy?

_ Luân đây, thằng HUân nó nằm viện rồi. Tới đây đi...

Sau bao nhiêu năm, lại một lần nữa nó hốt hải chạy tới bệnh viện, trong lòng nó lại đắm chìm trong sợ hãi từ lúc nó buông rơi chiếc điện thoại mà cấp tốc chạy tới nơi này – cái nơi tràn ngập mùi thuốc sát trùng mà nó cảm ghét. Nó còn chẳng kịp thay quần áo, vẫn là bộ đồ rộng thùng thình mặc thoải mái ở nhà; giờ nó chẳng nghĩ được gì cả. Trong lòng nó trống rỗng mà rối ren những cảm xúc khác nhau, nổi lên đó là nỗi sợ hãi vô hình bủa vây quanh nó khiến nó không chịu nổi, làm hòng nó nghẹn lại...

BỆNH VIỆN:

Nó chạy tới, gặp Luân đang đứng ở bên ngoài đợi bác sĩ kiểm tra cho hấn. Nó vù thở dốc vừa tiến tới trở Luân hỏi:

_Ha.....Huân....Huân làm sao rồi?

_Bình tĩnh đi, Huân không làm sao cả chỉ bị thương ngoài da thôi. _ Luân vỗ vai nó để nó điều chỉnh nhịp thở của mình.

Nhìn thẳng vào mắt Luân, nó nhìn thấy trong ánh mắt đó không phải là sự thờ phào nhẹ nhõm mà nó mang một sự lo lắng không tả được. Nó biết chắc chắn truyện không chỉ đơn giản như thế, không chỉ là vết thương ngoài ra được. Nó hỏi:

_Đã xảy ra truyện gì?

_ Hôm nay mọi người tập khá tốt, Huân ọi người nghỉ sớm rồi tính đến gặp em nhưng không ngờ bị úm. Một mình Huân phải đánh với mười đứa có mang gậy thì đâu có dễ. Chúng giám chơi bắn thì chắc chắn không xong rồi_ Ánh mắt Luân ánh lên một sợ lạnh lẽo tới rợn người. Có vẻ như mọi truyện sẽ không kết thúc đơn giản tại đây

Lúc nó và Luân đang nói chuyện thì bác sĩ bước ra cũng lúc với mọi người trong đội biết tin hốt hải chạy tới. Nó và mọi người bước vào trong, trước mặt nó là hấn đang ngồi đấy – trên giường bệnh ; ở tay và mặt có chút sước sát nhưng... nhưng chân bên phải thì bị bó bột to tướng. Bác sĩ nói:

_ Cậu ta không sao cả, mấy vết thương ngoài da thì chỉ mấy ngày nữa sẽ khỏi. Nhưng riêng vết thương ở chân bị rạn sượng nên phải bó bột một tháng nữa. Từ lúc này tới một tháng sau không được vận động mạnh, nhất là tuyệt đối không được nhảy không thì nó sẽ không lành lại được đâu.

Nghe vậy, mọi người ai cũng sững sờ mà nhao nhao cả lên bàn tán, lo lắng chỗ có riêng hấn là vẫn im lặng ngồi đó. Nó bước lại gần giường hấn, nhìn hấn tự dừng nó chẳng biết nói gì cả. Nó biết rõ hấn im lặng thế vì sao, hai tháng nữa là tới thời gian thi rồi mà bị mất một tháng bó bột thì ....

_Thiên Anh, tôi không sao đâu. Thật là, thằng Luân nó gọi em tới làm gì chứ, muộn thế này rồi.... Mau về nhà nghỉ ngơi đi _ Huân nhìn nó ngoảnh miệng cười – một nụ cười gượng gạo

Nó vẫn không nói gì cả, nhìn người con trai trước mặt nó đang cố diễn một vở kịch nhạt tẻch và chẳng đâu vào đâu cả chỉ vì cố kìm nén cảm xúc của mình đang đau đớn làm sao thôi. Một lúc sau, Luân và mọi người cùng rút lui về hết chỉ còn nó với hấn ở lại gian phòng toàn mùi thuốc sát trùng mà nó cực ghét này

thời. Cả hai vẫn nhất quán bảo trì im lặng, hần cũng không cố gượng cười nữa; ánh mắt lơ đãng hướng ra phía cửa sổ nói:

__Muộn rồi, em mau về đi

Vẫn vậy, nó không nói gì cũng không cử động mà đứng im đó ... nhìn hần. Hần muốn né đi ánh mắt nó, không muốn nhìn vào ánh mắt nó bởi hần biết nó muốn hỏi gì. Bầu trời đêm hôm nay không một ngôi sao nấp, u tối tĩnh lặng như chính tâm của hần bây giờ. Hần không biết phương hướng tiếp theo của mình rồi sẽ đi về nơi đâu...

__ Sẽ nhảy tiếp chứ? Còn cuộc thi??_ Nó hỏi sau một thời gian dài lấy tinh thần thốt ra câu đó

__ Chắc sẽ bỏ nhảy luôn __ Hần khẽ cười- một nụ cười buồn. Ánh mắt hần cũng không dám nhìn thẳng vào nó khi nói ra quyết định đó

Nghe hần nói vậy, nó cũng không nói thêm bất cứ câu nào, trầm trù một chút rồi xoay người đi về. Thứ duy nhất mà nó để lại cho hần là ánh mắt lạnh lùng cùng sự thất vọng đến tột cùng trong đó. Ánh mắt đó của nó khiến hần lại một lần nữa bị đau nhưng hần giờ đây lại đang cười ... hần cười cho chính cuộc đời của mình giờ đây trở thành một thằng tàn phế không hơn không kém...

* * *

Một tháng sau, từ lúc gặp hần ở bệnh viện tới giờ nó cũng không nói chuyện hay gặp hần lần nào nữa cả. Cũng có thể nói thẳng ra là nó với hần hoàn toàn cắt đứt liên lạc; cuộc sống của nó với hần giờ đây không liên quan tới nhau nữa. Nhưng cũng trong thời gian này, tâm trạng nó cực bất ổn, gương mặt nó trước giờ đã lạnh lùng giờ lại hầm hầm, ánh mắt băng lãnh tới mức khiến người ta phải run sợ không dám lại gần. Có lẽ chỉ có cô bạn Khánh Ly mới là người được đặc cách duy nhất ở đây:

__Nè, có truyện gì vậy? Tâm trạng nhìn xấu tệ luôn á__ Ly chạy theo nó khi nó bước ra khỏi lớp học về nhà

__ Không sao cả __ Nó lắc đầu bước tiếp

__Um... nghe nói cãi nhau với Huân hả? Làm sao thế? __ Ly ngần ngừ một chút rồi mới dám lên tiếng hỏi

Nó đứng khựng lại, ánh mắt khi nghe thấy tên hần không khỏi ánh lên những tia tức giận. Mím môi, nó lạnh lùng nói:

__Đừng nhắc đến tên ấy. Giờ hần sống hay chết cũng chẳng liên quan gì tới tui

Nói rồi nó bỏ đi một mạch làm Ly hốt hải chạy theo. Quả thực nó tức giận như vậy là do hần – Vương Hoàng Gia Huân. Ly cũng phải nể con người này rất nhiều bởi vì hần là người con trai duy nhất khiến nó có biểu cảm khác ngoài sự lạnh lùng, cô cảm trừu người đặc biệt trong lòng nó ra kia...

Ra cổng, nó và Ly chạm mặt ngay với Luân đang đứng đợi ở cổng. Lần này chỉ có một mình Luân thôi nhưng lại rất thu hút ánh nhìn của người khác bởi sau cái tiếng Vương Hoàng Gia Luân là “đại ca” thì người tiếp theo được nhắc tới chính là Luân với biệt danh “anh hai”. Không chỉ vậy, cùng với gương mặt khá đẹp trai, ánh mắt mang đầy ý cười nhưng ẩn sâu trong đó là sự khôn ngoan và tinh ranh ít ai có được ở độ tuổi này. Luân bước tới phía nó khi nó đang nhíu mày khó chịu, nói:

__Huân...

Luân chưa kịp nói hết câu, giọng nói nó đã lạnh lùng đánh gãy câu nói:

__ Hần sao kệ hần

Nó không quay lại, một mạch bước đi khéo theo nhờ bạn Ly. Đường như Luân cũng không ngạc nhiên lắm trước thái độ của nó, ung dung Luân nói:

__ Huân bỏ đi rồi, tháo bột xong là mất tích luôn. Hai ngày nay không về nhà, tôi nhắn tin gọi điện đều không được.

Nói xong, trong ánh mắt cười cười nhưng đầy thâm thúy kia Luân âm thầm đếm và ngay như những gì Luân đoán nó nghe xong liền quay phắt lại nhìn. Ánh mắt nó mang đầy sự phẫn nộ, đặc biệt là một thứ tình cảm không thể nói ra được. Thấy vậy, Luân lại nói tiếp:

__ Huân là người có thù phải trả. Tôi nghi ngờ rằng thằng Huân nó đi tìm mấy thằng đấy để trả thù rồi; nếu lần này mà bị thương nữa thì chắc chắn không bao giờ có thể nhảy được nữa.

Nó nhìn hẩn dường như khôn tin lắm vì nó biết Luân là một người rất mưu mô. Nhưng trong lòng nghe Luân nói vậy lại không khỏi lo lắng, nó hỏi:

__ Sao lại như thế?

__ Em không biết ư? Thằng Huân dù có đánh nhau giỏi nhưng: thứ nhất, nó không bao giờ đánh nhau khi nhóm chuẩn bị thi đấu vì không muốn liên lụy nhóm; thứ 2, có mấy ai dám động vào Huân nếu chúng không muốn chết. Nhưng... đấy không phải ngẫu nhiên bị đánh đâu __ Luân nhìn thẳng vào mắt nó khi nói câu cuối cùng

__ Là sao? __ Nó nhú mày, câu nói của Luân nó chỉ hiểu được một nửa con sự thật ẩn phía sau thì nó không thể đoán biết hết được

__ Chúng nhắm vào Huân chính vì chúng muốn Huân không nhảy được __ Luân nhếch miệng, cười nhạt

Dường như hiểu được câu nói của Luân, ánh mắt nó sáng rực lên sự phẫn nộ đến tột cùng. Không nói thêm câu nào, nó chạy đi không quên quay lại nói với Luân :

__ Đưa Ly về hộ nhé.

Rồi nó chạy đi mất hút vào trong làn người đông đúc tấp nập qua lại bên đường. Trong lúc đó, Luân với Ly nghệt mặt nhìn nhau, Ly chỉ tay vào mặt mình tự hỏi:

__ Tui á?

Luân nhìn bộ dạng ngốc nghếch mà dễ thương của của Ly mà không khỏi buồn cười. Nhưng vừa cười được một chút thì phải dừng lại ngay khi chạm phải ánh mắt muốn giết người của Ly. Khẽ nhúm vai, Luân quay lại nói với Ly:

__ Đi thôi.

Ly bĩu môi một cái rồi bước về phía trước chẳng thèm quan tâm Luân muốn sao thì muốn. Luân nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng mang chút hờn dỗi của Ly cũng chỉ mỉm cười đi theo phía sau. Dù sao cả Ly cả Luân đều rõ là nó đã nhờ thì không thể cứ thế mà bỏ qua lời nó nói được trừ phi một trong hai người muốn nó tức chết.

Còn nó lúc này vẫn đang chạy khắp nơi dưới thời tiết nắng chói chang này tìm hẩn. Quả thực rằng như thế này nó mới nhận ra được rằng nó dường như chẳng biết gì về hẩn cả. Ngoài công viên, trường học nó cũng chỉ biết lang thang ngoài đường cố kiếm tìm hình bóng hẩn ở đâu đấy thôi. Trời hè, nắng nóng oi ả, cả người nó chỉ có mỗi chiếc mũ le che nắng nhưng cũng không ngăn được những giọt mồ hôi kia lăn dài trên má nó, thấm đẫm chán nó . Cảm giác của nó bây giờ chỉ có tuyệt vọng , chán nản và hơn hết là sự lo lắng cho con người không có chút nào biết suy nghĩ kia sẽ rồi lần nữa lại tự hủy đi ước mơ của mình sau bao nhiêu cố gắng...

__ Thiên Anh

Tiếng ai đó gọi tên nó, là một giọng nam hơi khàn nhưng chứa đựng trong giọng nói đấy là cả một tâm tư chất tròng. Đó là sự nhớ nhung, mong mỏi cùng một tình yêu không thể diễn tả bằng lời nói được.

Nó ngẩng mặt lên, sững sờ trước người con trai đang đứng trước mặt nó. Cái con người đang cười mà như đang khóc kia. Cái con người đứng trước mặt nó mỗi thì mỉm cười mà ánh mắt thì một mảng trống rỗng không có chút biểu cảm nào kia... Người khiến nó phải chạy khắp nơi như con ngốc tìm cả buổi chiều kia...

Hẩn tiến về phía nó, giọng cố gắng tỏ ra vui vẻ nói:

__ Em đi đâu cả chiều vậy? Làm gì mà người ướt mát mồ hôi thế kia? __ Hẩn vươn tay, nhẹ nhàng quạt đi những giọt mồ hôi vương trên gương mặt của nó.

Như giọt nước tràn ly, câu nói của hẩn y như giọt nước cuối cùng làm cả ly nước tràn ra, phá vỡ sự kìm nén tột cùng trong lòng nó cả tháng qua cùng chiều nay. Nó nhìn hẩn, nhìn sâu vào ánh mắt kia xem rốt cục

liệu có còn chút nào đáng để nó bận tâm hay không? Đáp lại nó vẫn chỉ là ánh mắt trống, nụ cười ngược nhật đến mức không thể nhật hơn làm tất cả cảm xúc trong nó bùng nổ. Nó dơ tay đâm thẳng vào bụng hắn không chút nào khoan nhượng khiến hắn phải gấp bụng kahi vì đau....

_ Làm cái.... _ Hắn tức giận định gắt lên, mắt trừng lên nhìn nó thì nó ngất lờ.

Nó nói mà như hét. Hét tên tất cả những gì trong lòng nó, những gì nó nghĩ cùng bức tức và thất vọng về hắn :

_ Anh tìm tôi làm gì? Tôi tưởng anh khác cơ, tưởng anh sẽ mạnh mẽ lắm, ngoan cường lắm nào ngờ cũng chỉ là tên công tử thấy khó bỏ cuộc mà thôi. Tôi thực sự quá thất vọng vì những gì tôi đã tin tưởng ở anh. Một tháng nữa thôi thì sao chứ? Một tháng nữa chẳng nhẽ không thể làm gì được mà cứ buông xuôi cả hy vọng của mình cùng tâm huyết mất ngày qua sao?? Anh là đồ ngốc, kém cỏi,... Đừng mang bộ mặt giả tạo đó ra tìm tôi, chúng ta chẳng liên quan gì tới nhau cả...

Nói xong, nó tặng cho hắn ánh mắt thất vọng cùng một cái đâm mạnh vào ngực không kém gì cú đánh trước khiến hắn phải nhăn mặt nhíu mày mà ôm ngực không nói được lời nào. Hắn ôm ngực với bụng nhìn nó muốn nói gì đó lại chạm phải ánh mắt lạnh lùng y như lần đầu tiên hắn gặp nó khiến hắn chỉ biết im lặng nuốt những lời biện minh lại. Hắn khẽ cười, giờ hắn chỉ biết cười nhìn nó rồi quay người bước đi bỏ về luôn. Nhìn cái dáng đi ngông nghênh nhưng một tay ôm bụng một tay ôm ngực của hắn trông thật thảm bại và đau đớn. Cái đau đớn không chỉ từ thể xác mà cả tâm hồn lẫn trái tim của hắn được thể hiện qua chính nụ cười cuối cùng hắn cười với nó....

Nó mím môi ngăn cho chính mình đồng cảm giác với hắn. Quay người nó bước vào nhà nó cũng không ngăn hắn bỏ đi nữa. Cái cảm giác thất vọng chàn trề trong lòng nó khiến cho nó trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết. Nó không như những người khác, những việc nó làm có thể sai, có thể gây tổn thương người khác nhưng nó lại không bao giờ hối hận bởi trước giờ nó đã sống với tính cách một đứa vô tình, vô cảm rồi...

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn trong phòng nó vẫn thấp sáng suốt cả đêm vì đêm nay nó lại phải tiếp tục làm việc và cũng vì nó không ngủ được. Nó nhấn chìm mình trong công việc, trong những dòng văn đầy tâm trạng để cho đầu óc thoát khỏi những suy nghĩ về hắn đã nhấn chìm cảm xúc của nó mấy ngày qua. Nó muốn chôn vùi nó với những ngày trước kia...

***

Sáng hôm sau, nó bước ra khỏi nhà với tâm trạng mệt mỏi vì làm việc quá độ. Tâm trạng của nó sáng nay đã không mấy tốt rồi nhưng vừa ra khỏi cửa đã thấy hắn đứng lù lù dưới cầu thang khiến nó càng khó chịu, tâm trạng càng tồi tệ hơn nữa. Nó không muốn phí lời thêm với hắn, cũng không muốn bị tức chết nữa nên nó coi hắn như không khí. Lấy lại bình tĩnh, nó bước qua hắn đang ngồi chình ình ở đấy, mắt cũng không thèm liếc một cái mà bước đi.

Tuy vậy, nó vừa bước qua hắn chưa được mấy bước thì tay nó đã bị bàn tay rắn chắc, mạnh mẽ của hắn giữ chặt lại. Bàn tay hắn nắm cánh tay nó chặt đến mức khiến nó phát đau; dường như hắn sợ nó sẽ vùng ra chạy mất vậy.

Nó quay lại, gương mặt nhăn lại không phải vì đau mà vì khó chịu nhưng nó lại không nhìn thấy mặt hắn bởi cái mũ le lúp sụp che hết đi cả gương mặt đa cúi xuống của hắn. Dường như hắn không muốn nó thấy biểu cảm hiện tại của mình chẳng? Nhưng nó giờ cũng không muốn quan tâm khi quanh quẩn bên nó là mùi rượu nồng nặc pha tạp cùng những mùi khác mà nó cũng không buồn phân biệt. Nó lạnh lùng nói:

_Buông

Hắn không nói một câu nào, vẫn duy trì trạng thái đấy chỉ có bàn tay kia càng nắm chặt lấy cô tay nó hơn mà thôi. Dường như hắn muốn nói rằng hắn sẽ không tay tay nó dù có lý do nào hay về mọi mặt ý nghĩa. Khi nó đang cố dứt tay ra khỏi bàn tay của hắn thì giọng hắn khàn khàn vang lên:

_ Nói chuyện đi

_ Xin lỗi, tôi không muốn nói chuyện với người say _ Nó cười nhật, giật phắt tay mình ra khỏi tay hắn thẳng thắn từ chối không chút nghĩ .

Không chút ngần ngại, nó xoay người bước đi bỏ lại bàn tay buông thõng xuống không trung của hần. Hần vẫn đứng đó, đôi mắt ẩn phía bên dưới kia dõi theo nó...

Nhìn nó bước đi lạnh lùng và tàn nhẫn lồng ngực hần ẩn một niềm đau không tên cùng sự bất lực của hần với chính bản thân mình. Hần không rõ cảm giác chua xót nơi ngực hần đó là gì nhưng hần biết nếu cứ để nó đi như thế chắc chắn hần sẽ hối hận, chắc chắn hần sẽ mất nó mãi mãi. Những gì nó nói ngày hôm qua vẫn luôn ở trong tâm trí nó từng chữ một vẫn còn rõ. Cả đêm qua hần đã nghĩ mãi về những gì nó nói, đã thông suốt tâm nguyện nó đặt vào nơi hần, kỳ vọng ủng hộ hần kia. NGHĩ vậy, hần bước theo nó, bàn tay to lớn một lần nữa giữ lấy nó, không để cho nó phản đối dằng ra hần ôm lấy nó, ôm thật chặt để giữ lấy nó để cho trái tim đang đập loạn kia của hần thôi đập loạn hồi thúc. Giọng hần nhẹ bằng, hơi khàn khàn khê vang lên bên tai nó, dường như những lời này hần phải suy nghĩ nhiều lắm, quyết tâm lắm mới có thể nói ra được những lời này:

— Tôi.... Em hãy giúp tôi được không? Tôi muốn nhảy và muốn thắng.

Hần nói xong nhẹ nhàng buông nó ra không nói gì thêm cả. Chỉ câu nói đơn giản thế thôi nhưng với một người mất hết niềm tin, hy vọng và là một tên có lòng tự trọng cao ngút trời kia như hần thì chẳng dễ nói chút nào. Hần giờ cũng không biết phải nói gì thêm, mãi một lúc hần mới giám cúi xuống để đón nhận ánh mắt của nó vì hần không muốn lần nữa lại chạm phải ánh mắt lạnh thấu tâm can đó. Và thứ hần đón nhận từ nó chính là nụ cười tươi rạng ngời chứ không phải ánh mắt lạnh la, nó gật đầu lia lịa vui vẻ nói:

— Được, nhất định rồi

Hần nhìn gương mặt rạng ngời của nó bất giác cũng cười. Đó không còn là nụ cười gượng giả tạo cố nhụy trang nữa mà là nụ cười ngố, ngốc nghếch mà hần ngày trước vẫn hay chưng ra trước mặt nó. Hần nói:

— Cảm ơn

— Đừng cảm ơn vội, hãy thể hiện bằng sự cố gắng của anh thì cái ơn này tui sẽ nhận— Nó cười, quay người bước đi

Hần cũng nhanh chân bước theo bên cạnh nó tới trường. Rốt cục, sau một tháng chiến tranh lạnh nó và hần lại vai song vai, bước kẻ bước đi bên nhau như trước. Trên con đường đầy nắng và gió của nó cùng hần bước đi trong tiếng nói của hần về những câu chuyện bất tận trong cuộc đời hần; những thứ hần đã trải qua, chứng kiến,... Còn nó thì lặng lẽ cười và chăm chú nghe thời quá khứ huy hoàng mà muôn vàn khó khăn của hần. Cái nắng hè đang chuyển sang nắng nhạt của mùa thu không còn oi bức nữa mà khiến người ta cảm thấy ấm lòng hơn...

***

Từ ngày đó, mọi thời gian rảnh của nó đều giúp hần tập thể lực rồi tới tập lại những bước đầu tiên cơ bản của hiphop để chân hần có thể làm quen dần và trở nên cứng cáp hơn trước. Mọi đợt mồ hôi thấm ướt trên áo hần là mỗi nỗ lực của hần trong từng bước sơ nhập hiphop đó. Mọi thứ không thể quá nhanh, quá vồn vã được nhưng cũng không thể không có cả một quyết tâm lớn để hần lấy lại cân bằng cả về thể xác lẫn tinh thần. Mỗi lần tập luyện đều có nó lặng lẽ dõi theo, chăm chú quan sát, động viện đó dường như là thuốc tăng lực cho sự quyết tâm của hần, là một động lực khiến đôi chân kia ngày một cứng cáp và hoàn thiện lại như trước hơn.

Cứ thế, hai tuần trôi qua nhanh chóng và bình yên cũng là lúc hần hồi phục lại hoàn toàn. Mọi người trong nhóm biết tin hần đã hồi phục và đặc biệt sẽ trở lại dẫn dắt cả đội thi đấu thì không ai không là không vui sướng, hò hét, cổ vũ dù chỉ còn có hai tuần trước mắt kia. Với họ, thứ họ cần chỉ có hần trở lại, nhìn những nỗ lực của hần để đuổi kịp theo mọi người thì họ đã dường như dành được tới năm mươi phần trăm chiến thắng trước mắt. Vì sao hần là đội trưởng, vì sao nhóm từ trước tới nay luôn thành công không chỉ có kỹ thuật mà còn bởi họ luôn đặt niềm tin tuyệt đối dành cho hần – vị trưởng nhóm tài ba, uy quyền và cũng là người anh em tốt.

CHính vì vậy, mỗi ngày tập xong cùng mọi người hần lại ở lại tập riêng tới tối mới về, đương nhiên nó cũng luôn bên cạnh giúp hần những việc lặt vặt hoặc đơn giản chỉ ngồi đó nhìn hần mà thôi. Từ hần, ở mỗi động tác hần tập lại như hần đang tấu lên chính là những điệu nhạc quanh cơ thể của hần vừa mạnh mẽ, uyển

chuyển từng chút một đi vào lòng người. Và chính nó cũng bị cuốn vào trong điệu nhạc đơn thuần không lời ca đó...

__Này, nghỉ chút đi, uống nước đã. __ Nó vậy vậy trai ước gọi hần

Hần dừng nhảy, tay quyết đi hàng mồ hôi trên gương mặt điển trai bước về phía nó. Hần ngồi xuống, cả chiếc áo ba lỗ màu xám giờ đã ướt đầm mồ hôi, hơi thở phập phồng trên ngực hần cũng gấp gáp thấy hần đã thấm mệt như thế nào. Nó đưa hần chiếc khăn, cầm chiếc quạt nhỏ phe phẩy quạt cho hần, nói:

__ Chân có đau không? Đừng cố quá không là mọi thứ vừa qua đều thành công cốc đó

__ Không sao, giờ cử động rất thoải mái __ Hần vỗ vào trở bị thương như để cho nó thấy hần đã hoàn toàn bình phục. Trầm ngâm một chút, hần quay về phía nó ngập ngừng nói:

__ Cám... cám ơn em nhiều lắm. Anh làm phiền em quá.

__ So với thất vọng ban đầu thì vất vả chút thế này nhằm nhò gì __ Nó thản nhiên nói, khẽ cười.

Hần nhìn nó cười, dù không phải nụ cười rạng rỡ nhưng với một người hiếm hoi cười như nó thì nụ cười nhẹ cũng đủ làm hần thỏa mãn rồi. Dường như những mệt mỏi đều tan biến hết khi hần nhìn nó cười cùng lời nó chân thành của nó. Có lẽ, nếu như hần không vô tình gặp được nó trên đoạn đường đó thì hần đã không có ngày hôm nay. Trong hần giờ đây không chỉ là tình cảm đơn thuần thích nó, bị nó thu hút ngay từ lần đầu biết nó là con gái nữa mà còn là sự rung động. Những gì người con gái vừa lạnh lùng lại đôi chút vô tình này đã làm cho hần khiến hần từ những thứ nhỏ tới lớn mỗi việc đều khiến hần khắc ghi. Có thể đối với nó những thứ vụn vặt nó cho hần không đáng kể gì nhưng với một thằng vừa lần đầu muốn đặt tình cảm vào ai đó như hần thì thế là đủ. Hần không muốn ép buộc nó, hần muốn đến với nó chân thành và đơn giản bởi hần biết nó là người không thích khoa trương màu sắc như những đứa con gái khác.

Sung quanh bên người hần quả thực là có rất nhiều con gái với đủ hình thức: xinh đẹp, đáng yêu, kiêu diễm, kiêu sa, ngọt ngào,...cùng với gia thế không kém cạnh nhà hần là bao nhưng một chút cũng không thể khiến hần hứng thú được. Ngược lại, nó thì lại khác, ngay lúc hần biết nó là con gái với những hiểu nhầm kia thì cho dù nó chỉ là một cô gái bình thường không quá xinh đẹp rạng ngời, không giàu sang quý phái, không có gia thế nhưng hần lại thích. Đầu tiên đó là hần bị nó thu hút bởi đôi mắt lạnh nhưng đầy quật cường của nó rồi đến sự vô tâm nhưng chỉ cần nó lại sẵn sàng chao đi sự qua tâm cho tất cả,... Đặc biệt là nụ cười rạng rỡ, trong veo như ánh nắng mai có lẽ là thứ hần mãi mãi không bao giờ có thể quên được. Hần bị nó trình phục như thế đấy, đơn giản nhưng khiến hần đắm mê.

***

Cứ thế, từng giờ từng ngày trôi qua trong yên lặng, nó chẳng biết từ bao giờ đã trở thành quản lý tạm thời cho cả đội hần mà không ai phản đối. Nó tuy không nói nhiều, là người kiệm lời, không sôi nổi nhưng lại được tất cả mọi người yêu quý coi như thành viên trong đội. Có lẽ không chỉ vì nó là người hần yêu quý mà còn bởi vì sự khôn khéo của nó và cách nó giúp đội xử lý rất nhanh; đó là sự nhiệt tình âm thầm mà ai trong đội cũng rõ.

Không những vậy, nhóm được sự giúp đỡ của nó thì nghiêm nhiên hằng ngày được hưởng thêm sự giúp đỡ về mặt tâm lý và tinh thần của cô bạn thân Ly của nó miễn phí. Hằng này sau một lần tập mệt mỏi lại được cô bạn xinh đẹp như búp bê này đưa nước, nói chuyện cùng, thi thoảng cũng làm trò cười khiến mọi người đều đỡ mệt mỏi mà tinh thần còn cực kì phấn chấn. Ly dù cũng lạnh lùng nhưng so với nó thì sự lạnh lùng của cô bạn này lại ở mặt bên trong chứ còn cô vẫn sẵn sàng vui vẻ với tất cả mọi người chỉ cần không quá đáng vi phạm vào danh giới cô đã đặt ra thôi. Chính vì vậy nó là động lực lớn cho hần thì cô bạn Ly là động lực cho tất cả lũ “đôi gái” kia phấn đấu, quyết tâm hừng hực ghi điểm với người đẹp...

__ Mọi người đã có quần áo đồng phục cho lần này chưa? __ Nó hỏi khi vẫn đang uống nước nghỉ ngơi

Mấy tên tròn tròn mắt nhìn nó, kể cả Huân với Luân cũng đồng loạt quay lại nhìn nó chăm chăm. Dường như tất cả đều dừng lại mọi hoạt động lại từ cười đùa, uống nước, ngắm người đẹp nhìn nó khiến nó phát ngượng mà không hiểu tại sao. Ly nhìn nó rồi nhìn đám người vừa mấy giây trước còn vui vẻ giờ lại đồng cứng cũng không khỏi thấy kỳ quái. Nhưng ngay sau đó, nó còn chưa kịp hỏi thì cả lũ ôm mặt la :

__THÔI..... CHẾT RỒI.....!!!!

_Trời ơi làm thế nào bây giờ?

_ Làm sao lại quên được việc quan trọng thế này chứ...

_ Còn có ba ngày nữa, sao mà kịp đây...

_ Mẹ ơi, trang phục cũng nằm trong phần chấm điểm mà !!!

Cả lũ nháo nhác, vò đầu bứt tai không biết làm thế nào khi mãi tập quá quên luôn cả chuẩn bị trang phục diễn. Mỗi đội đều phải có đồng phục hoặc trang phục diễn riêng chỉ cần làm nổi bật được những bước nhảy và phong cách nhảy của mình là được. Và hơn hết là trang phục, đội hình, kỹ thuật,... đều được chấm điểm hết sức khắt khe bởi mỗi đội hình tới đồng phục riêng còn không có, nhốn nháo nhộn nhạo chắc chắn sẽ gây phản cảm rất lớn. Giờ chỉ còn có ba ngày nữa là bước vào trận đấu, nếu nó không nhắc chắc có lẽ phải tới ngày thi đấu cả lũ mới nhớ ra mất.

_Phiền thật _ Huân vò đầu bứt tai cố nghĩ ra biện pháp nào đó khả thi một chút

Nhìn hần và cả lũ vò đầu bứt tóc, tinh thần suy sụp không còn gì để nói. Nó khẽ lắc đầu quay về phía Ly từ nãy giờ vẫn háo hức xem kịch vui của mấy anh chàng này một cách không thể hào hứng hơn:

_Thật hết biết. Ly đừng ngồi xem rồi cười nữa, nhờ cậu giúp họ đó.

_ Um, không vấn đề gì cả nhưng.... _ Ly đang ngập ngừng nói gì đó thì nó dường như hiểu được liền cắt lời nói chen vào:

_ Chỉ cần thiết kế hợp với nội dung thể hiện bài nhảy là được rồi còn may tui sẽ nhờ anh ấy

_ Được, vậy tối nay về vẽ mai sẽ ọi người chọn mẫu hợp nhất _ Nghe nó nói vậy Ly cũng vui vẻ gật đầu đồng ý

Mấy tên kia đang sốt hết cả ruột vì truyện quần áo thì nghe nó với Ly nói chuyện lại ngệt hết cả mặt ra. Nghe cách nói của nó với Ly thì dường như truyện bọn hần lo lắng đã được giải quyết xong, rất nhanh và gọn như chẳng có gì là khó khăn cả. Tất cả từ lúc đầu đến giờ vào tay nó và cô bạn kia dường như chưa có truyện gì là không giải quyết được. Nhìn nó nhiều lúc cả đám cảm giác nó không phải chỉ là một cô gái đơn giản như họ đã nghĩ. Kể cả Luân luôn luôn thông minh, mưu mẹo nghe nó với Ly nói vậy cũng không thể tin được phải hỏi lại:

_ Bọn em giúp anh thiết kế và may trang phục á?

_Um, có gì đâu, Ly học thiết kế mà còn may thì không vấn đề có mẫu là ổn _ Nó gật đầu, nói như điều dĩ nhiên không chút ngần ngại.

_ YA.....A.....A.....

Cả lũ không ai bảo ai liền lao vào ôm chầm lấy nó và Ly hét sung sướng, cảm ơn nó và Ly rồi rít. Tuy chưa biết được hai cô bé này rốt cục sẽ làm ra bộ trang phục ra sao, may như thế nào nhưng nhìn ánh mắt cả hai thì cả lũ rõ giờ đây cũng chỉ còn cách đặt niềm tin vào cả hai mà thôi. Quả thực là lần này nhóm đã mang ơn cả hai nhiều lắm, lớn lắm mà không biết hồi đáp ra sao chỉ có cách nỗ lực hết sức để dành giải để không phụ lòng cả hai cả tháng qua...

***

Hai tháng vèo cái đã qua đi, thời gian trôi nhanh chỉ như con gió lướt qua cuộc đời ta. Một cơn gió mang cho ta cảm giác lạnh, mát mẻ, ấm áp,... như những cung bậc cảm xúc trong lòng những con người kia.

Sau những ngày chuẩn bị cấp tốc, cả nhóm tập chung hoàn thiện những thao tác cuối cùng , Ly chuẩn bị mẫu mọi người cùng bàn bạc sửa chữa mẫu rồi nó lại mang mẫu đi nơi nào đó đặt làm. Mọi người mỗi người mỗi việc nhưng đều hướng tới mục đích lớn phía trước mà cùng cố gắng cùng hoàn thành tất cả. Mẫu áo cũng được chọn xong, bài nhảy cũng đã duyệt hoàn thành, nó vừa nghe ai đó gọi điện xong vui không thể giấu được niềm vui báo tin mọi người mẫu áo sẽ xong đúng thời hạn.

Tối hôm đó, một chiếc BMW X6 màu trắng đỗ cái “xịch” trước nhà thi đấu nơi bọn hần chuẩn bị thi. Nó cùng Ly và hần đứng đợi, bước xuống xe là người một người với mái tóc bạch kim dài xuống xõa ngang

vải, nước da trắng, dáng cao tới hơn mét bảy, khuôn mặt khon dài bị che đi bởi chiếc kính đen to bản thời thượng. Nó và Ly nhận áo từ tay người đó rồi đưa cho bọn hấn vào thay đồ.

__Ai vậy? __ Hấn hỏi nó khi nó đưa đồ ình

__ Mau vào thay đồ đi, muộn rồi __ Nó không trả lời, khẽ lắc đầu.

Hấn nhìn nó khó hiểu nhưng thấy nó không muốn nói nên cũng đành thôi. Nhanh chóng bỏ việc này qua một bên, hấn mang đồ vào để mọi người mặc chuẩn bị chút nữa thôi sẽ diễn ra trận đấu vô cùng nảy lửa dành cho đội hấn với những kỳ phùng địch thủ.

Hấn vào theo Ly để Ly giúp tụi hấn hóa trang một chút còn nó nán lại để nói chuyện với người kia. Người tóc bạch kim đó nhìn hấn đi xa rồi thì ôm lấy nó, giọng nói nghe có chút lạnh nhưng kỳ thực lại rất dịu dàng, ấm áp khiến nếu người nào tinh tế chắc chắn không cần nhìn hình dáng mà chỉ cần nghe giọng nói đó sẽ bị nó đánh đổ:

__ Cậu ta rất đặc biệt với em sao?

__ Xì, anh đừng nói linh tinh __ Nó nghe người đó nói vậy liền nhú mày nhìn anh, thẳng thừng trời. Hóa ra người đó lại là một chàng trai, một người con trai đẹp với dáng người không thua kém gì người mẫu

__ Ha, rồi đùa chút thôi mà. Anh biết em yêu anh chết đi được thì còn thời gian yêu ai chứ. Mà anh giúp em thế này phải cảm tạ sao đây? __ Người con trai đó nhúm vai, cánh môi mỏng đầy quyến rũ mỉm cười nhìn nó

Nó ngược nhìn người con trai đó, đôi mắt chớp chớp mấy cái nhìn anh rồi bàn chân nhẹ nhàng kiễng lên lên đặt một nụ hôn vào má anh. Nó cười, ôm anh nói:

__Cám ơn anh

Người con trai chạm tay vào nơi nó hôn, vẫn còn hơi ấm của nó đọng lại trên đấy. Anh nhìn nó, khẽ cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lên môi nó, qua lớp kính râm kia có thể đôi mắt anh tỏa ra đầy tia ấm áp trừu mến của anh dành cho nó. Xoa đầu nó, anh nói:

__ Tuy hơi ít, nhưng tạm chấp nhận nhé. Tháng này anh sẽ ở Việt Nam nên lúc nào rảnh thì gọi anh qua đón, anh sẽ nấu đồ ăn ngon cho em.

__ Dạ __ Nó nghe anh nói vậy liền gật đầu không cần quy nghĩ, chỉ cần là ăn ngon thì nó nhất định không từ chối bao giờ đặc biệt lại là anh đích thân xuống bếp nấu cho nó thì còn gì hạnh phúc hơn nữa.

__ Um, anh đi đây __ Người con trai hôn nhẹ lên chán nó, dịu dàng nói.

Anh quay người bước về phía chiếc xe phóng đi. Mãi đến lúc chiếc BMW X6 màu trắng đi xa dần, mắt hút trong làn xe cộ buổi tối thì nó mới dời tầm mắt, gương mặt đôi chút thần thờ bước đi.

__ Thật là ... anh ấy dường như càng ngày càng đẹp lên nhỉ? Tui thật ghen tỵ muốn chết __ Ly từ nãy giờ đứng im chứng kiến tất cả giờ mới cảm thán nói. Giọng nói vừa ghen tỵ nhưng lại mang phần nhiều hâm mộ.

Nó chỉ khẽ cười, không nói gì cả. Nó cùng Ly bước vào trong tìm một vị trí tốt ngồi để xem các tiết mục trên sân khấu rõ nhất. Ly cũng không hỏi nó anh là ai hay truyện giữa anh với nó là gì. Có lẽ Ly biết nó không muốn nói hoặc Ly cũng biết hết mọi truyện nên cũng không nhất thiết phải hỏi những điều không cần thiết đó chẳng???
.....

Chương trình bắt đầu, các tiết mục của các nhóm nhảy lần lượt ra mắt các khán giả mê hiphop, được mọi người ủng hộ nhiệt tình khiến cho khán đài đều nóng lên theo từng điệu nhảy. Mỗi nhóm nhảy đều mang trong mình phong cách riêng: hoang dã, trầm lắng, mạnh mẽ, phá cách, nhẹ nhàng, ... nhưng đều hướng về nhịp điệu bên trong hiphop khiến nó và Ly lần đầu tiên được chứng kiến không khỏi tròn mắt ngạc nhiên.

Cuối cùng, như nó và Ly chờ đợi suốt từ tối tới giờ thì tiết mục của hấn cũng đã đến lượt. Những ác quỷ mang trên mình mặt nạ cùng đôi cánh đen, trang phục đen biểu tượng cho sự hiện diện của ác quỷ. Trên

người họ là những hình xăm kỳ quái chạy từ cổ đến suốt cánh tay. Hòa vào đó là những tiếng nhạc âm u, lạnh lẽo tới từ địa ngục với tiếng rít của gió, tiếng vang vọng hồn ma gào thét. Những ác quỷ từ trên coa đáp xuống, không gian chìm trong một tầng mờ ảo, u tối mang theo khí lạnh lẽo của địa ngục nơi trần gian...

“BÙM...”

Một tiếng nổ lớn vang lên, tiếng trồn vồn vã, dồn dập vang theo những làn khói dài, các ác quỷ bắt đầu chuyển động với những điệu vũ của mình không quá nhanh mà uyển chuyển, nhịp nhàng cùng tiếng nhạc lúc trầm lúc bổng. Không lâu sau đó, các ác quỷ bắt đầu rũ cánh của mình, tháo mắt nạ xuống để lộ ra đôi mắt rực đỏ, gương mặt với những vết xăm ở mắt, má, ... Họ lộn tròn trên không trung rồi tụ lại thành vòng tròn, khói ở giữa càng ngày càng nhiều thoát ra như có gì đó đang dần hiện diện...

“RẦM..... RẦM....RẦM.....”

Ba tiếng sấm, vang lên, các ác quỷ chụm lại với nhau bắn ra tứ phía ngã xuống ăn khói dày đặc và...

“BÙM....”

Khói tản dần, xuất hiện sau màn khói mờ đó là một thân hình con trai vạm vỡ, trên người từ mặt tới cánh tay, ngực và bụng đều là những hình xăm nhưng cũng không che được khuôn hình vạm vỡ đó. Người đó không có đôi cánh đen nhưng trên tay lại cầm một cái gậy với lưỡi liềm bạc sắc nhọn, lung linh như ánh trăng huyền ảo trên bầu trời kia. Chiếc lưỡi liềm đó tượng trưng cho cái gì? Nó ở đâu ra? Phải, chiếc lưỡi liềm đó của thần chết – vị thần tối cao trong thế giới ác quỷ. Và điệu vũ mở đầu của họ chính là điệu vũ gọi thần chết hồi sinh trở về với thế giới đêm...

Chiếc lưỡi liềm vung lên, ác quỷ cùng vị thần chết trong tiếng nhạc sôi động, gấp gáp bắt đầu nhảy lên những điệu nhảy mới lạ của ác quỷ tôn vinh lên vẻ đẹp của vị thần chết tối à họ hăng ngưỡng mộ. Nhịp nhảy nhanh, mạnh mẽ, cuốn hút lại uyển chuyển theo từng điệu nhạc hòa trong làn khói mỏng làm ọi người dường như nín thở. Người con trai chính giữa - vị thần chết vĩ đại làm cho tất cả những người trong khán đài đều phải nín thở bởi điệu nhảy người đó hòa cùng các ác quỷ của mình khiến người ta vừa vui sướng vừa sợ sự mạnh mẽ kia...

“BÓP.... BÓP..... BÓP....”

Tiếng vỗ tay từ từ vang lên rồi dồn dập, cả khán đài dường như ai cũng đứng dậy vỗ tay mãi cho tới khi nhóm chào khán giả xong đi vào phía bên trong mọi người mới dần dần dừng lại. Nó với Ly nhìn nhau cười rạng rỡ bởi dù không biết kết quả ra sao nhưng những gì khán giả dành cho nhóm đã khẳng định sự thành công của họ, đã nói cho cả hai biết họ đã không về phí sức vô ích trong thời gian qua. Dù cả hai đã xem trước từ những lần tập thử và tổng duyệt rồi nhưng cái cảm giác có trang phục, âm thanh phụ họa như thế này vẫn khiến cả hai không thể dời mắt được qua từng điệu nhảy.

....

Chính vì tiết mục đặc biệt từ vũ điệu tới trang phục và nội dung, sau hơn hai tháng vất vả, một tháng trong đó nỗ lực khắc phục mọi thứ thì cuối cùng cả nhóm đã gặt hái kết quả như đã mong đợi. Đội hấn nghiêm nhiên đạt giải nhất cùng sự đồng tình của cả ba vị giám khảo khó tính, lời tán thưởng cổ vũ của tất cả khán giả ở khán đài này. Số phiếu cao ngất ngưỡng được làm qua bình chọn của cả nhóm vượt xa nhóm thứ hai đến hơn trăm phiếu khiến cho cả nhóm ôm nhau xúc động không thôi... Cả nhóm đứng giữa sân khấu, ngậm chàn hạnh phúc, những bông hoa, quà, tiếng vỗ tay kia đã chứng minh tất cả rằng họ sẽ vẫn luôn thắng và không ai có thể cản được những bước tiến mang theo vũ điệu của họ kể cả những kẻ “ngụy quân tử” hèn kém kia...

Khi vào phòng thay đồ, tụi hấn vẫn còn đang ôm nhau phấn khích thì nhìn thấy trên bàn để hai bó hoa lớn, đẽ rực rỡ. Một bó qua màu đỏ và một bó màu vàng nhưng cùng chung loài hoa mang tên : hoa khiêu vũ. Bó hoa này không chỉ đẹp còn rất đặc biệt bởi những bông hoa đều mang hình những vũ công rực rỡ đang nhảy múa hết mình cũng như chính tụi hấn vậy. Tuy với nhiều người thì vũ công là một nghề tầm thường nhưng khi học nó, thể hiện nó, chứng kiến những gì họ làm được thì ta mới hiểu được rằng nó cao quý thiêng liêng như thế nào. Dù là bất cứ nghề nào thì mỗi nghề đều có những thứ đáng để tôn vinh cả...

Hai bó hoa không nói rõ tên người nhận và người tặng chỉ có một chồi chúc mừng đơn giản và chữ ký người gửi trên bó hoa màu vàng là Vic, trên bó hoa màu đỏ là Lin. Hai cái tên quen cũng không quá quen những cũng không phải xa lạ đối với hân và cả nhóm. Mọi người nhìn bó hoa rồi nhìn nhau lại cười rạo rờ hơn nữa. Có lẽ bó hoa và lời chúc đơn giản đó mới là thức thực sự trân quý mà cả nhóm nhận được ngày hôm nay.

7. Chương 7: Hiểu Lầm

Cuộc sống của nó giờ đây tràn đầy hình bóng hân. Tuy rằng nó vẫn cứ lạnh lùng, ít nói và hay dung vũ lực với hân như vậy nhưng đáp lại nó luôn là cái nụ cười cực ngố đó khiến nó chỉ biết cầm nín quay mặt đi mà thôi. Có lẽ, với hân bây giờ đối với hân được nó lườm một cái, được nó tức giận đánh cho là một hình thức hưởng thụ chẳng?

Hôm nay cũng như mọi ngày, nó với Ly cùng nhau về nhà rất vui vẻ. Mặc dù Ly với nó không phải bạn thân thanh mai trúc mã cũng không gắn bó với nhau từ thời cấp ba mà cả hai vô tình gặp nhau từ lúc vào đại học. Tuy vậy, có thể nói rằng ngay từ lần nó và Ly gặp nhau lần đầu tiên nó đã thích rồi. Nó bị Ly hấp dẫn bởi sự lạnh lùng bên trong cùng đôi mắt đỏ; đôi mắt cứ luôn cười nhưng nó biết rõ hơn ai hết rằng đôi mắt đó đang cố bảo vệ cô bạn tránh xa những âm mưu trong tình yêu. Đó chính là thứ mà không phải cô gái nào ở thời hiện đại bây giờ có thể làm được...

Tuy vậy, cả hai không vui vẻ được bao lâu thì đã bị chặn bởi một top tâm năm thằng con trai cao to hơn cả hai đứa cả cái đầu. Nó chỉ cần liếc nhìn một cái là biết đó là lũ đầu gấu không học thức cực kì nham nhở. Cáo kiêu ăn mặc chẳng ra gì, tóc xanh tóc đỏ, quần áo hoa hòe hoa sói không đâu vào đâu, mồm nói ra những lời thô tục, mặt mày hờn hĩnh khiến nó khinh bỉ. Nhìn lũ này nó nhớ tới hân cũng có thể gọi là đầu gấu, mà chính xác là một đại ca nhưng tại sao hân cùng những người bạn hay đàn em của hân lại khác xa lũ man di mọi rợ này tới mức như vậy? Nó tự hỏi rằng, phải chăng sống trong một xã hội với môi trường khác nên hân cũng khác sao? Đầu có phải, bởi dù chưa bao giờ trước mặt nó hân thể hiện nhưng nó biết về cách xử trí “ có thù tất báo, có ân tất trả” của thì chắc chắn nó biết không các nhau...

Khẽ thở dài, nó cũng chẳng biết là nó vì sao lại dính vào cái này nữa; đặc biệt lại còn kéo theo cả nhỏ bạn thân đến con kiến còn không giết chết được này. Đẩy Ly về phía sau lưng mình, ánh mắt nó lạnh lùng quét một lượt rồi buông một chữ:

— Tránh

Nhưng dường như một chút lời nói của nó cũng không có trọng lượng. Tên cầm đầu tóc nhuộm đỏ rực, xa đen mặt búng ra mụm nhìn nó khinh khỉnh phất tay ra hiệu cho lũ đàn em. Sau cái phất tay đó, lũ kia không nói gì chỉ lù lù tiến về phía nó và Ly. Trong đầu nó suất hiện cảm giác không lành, quay về phía Ly đang đứng sau nó đang khẽ run lên kia nói nhỏ:

— Tui mở đường, cậu chạy đi thật nhanh nhé. Tuyệt đối không được quay lại.

Ly còn chưa kịp đồng ý đồng ý hai phản ứng lại thì đã bị nó kéo lên. Nó dơ chân, bỏ một đường từ cao xuống đập thẳng vào vai một thằng tóc xanh đang tiến tới làm thằng đẩy đau quá loạnng choạng ngã xuống. CHóp lấy thời cơ, ngay lúc đấy, nó đẩy nhỏ bạn ra khỏi vòng vây hết lớn:

— Đi mau.... Mặc tui...

Ly trần trừ không đi nhưng ngay khi mặt nó đầy lo lắng, hét lớn khiến Ly giật mình liền theo phản xạ chạy đi. Nó ở lại nhìn lũ kia đang trừng mắt nhìn mình mà cười nhạt. Nó biết võ nhưng để bảo vệ đương Ly – người không thể làm được việc nặng đúng chất một tiểu thư thì rất khó để Ly không bị sây sát gì. Nếu có trách giờ nó chỉ có thể trách rằng ai đó đã nghiêm cấm nó không được học võ khiến giờ nó phải trật vật tới như vậy đây. Nó để Ly chạy trước không chỉ vì Ly không giúp gì được cho nó, có khi còn bị thương mà có một người có thể cứu thoát nó nếu nó cố cầm cự... Người đó chắc chắn sẽ tới cứu nó và nó tin chắc chắn không chỉ đơn thuần là cứu thoát nó đâu...

Chạy ra ngoài đường cái, Ly dừng lại, tay trống vào tường, từng hùm hít lấy không khí mà thở dốc. Lo lắng quay người lại, Ly khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chưa vui mừng được bao lâu thì gương mặt cô lại

tái mét, trong đầu cô luẩn quẩn suy nghĩ rằng nếu chúng không đuổi theo cô tức là người chúng cần không phải cô mà chính là Thiên Anh. Càng nghĩ người Ly càng khẽ run lên sợ hãi, nếu Thiên Anh thực sự có chuyện gì xảy ra thì không biết được rằng họ sẽ làm ra những chuyện gì nữa... Nhớ tới người đó, bàn tay Ly run run nắm một dây số dài mà cô đã thuộc lòng dù không mấy khi sử dụng. Hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần tỉnh táo, để ình ngừng run rẩy nghe tiếng chuông đổ dài bên đầu dây kia...

....

Trong một căn phòng rộng, chính xác có thể gọi đó là một hội trường lớn nhưng lại khá là tối tăm, ánh sáng duy nhất phát ra là ở màn hình máy chiếu thật to được gắn trên bức tường đối diện kia. Ánh sáng mờ ảo soi rõ những con người đang khoác trên mình những bộ vest sang trọng, dặt tiền cùng gương mặt nghiêm túc. Ai cũng yên lặng hướng mắt lên trên màn hình nghe người đang đứng thuyết trình từ này giờ kia. Trên màn hình là những con số, tư liệu khó hiểu lên tới hàng nghìn hàng tỷ số khiến cho người không chuyên khó hiểu. Không chỉ vậy, mỗi cử động trên gương mặt người con trai kia cũng sẽ khiến cho họ phải toát mồ hôi, nhất là mỗi khi anh nhíu mày thì sau những gương mặt trầm tĩnh kia là mồ hôi đang thấm dần sau lưng dù cho họ đang ngồi phòng máy lạnh...

Anh là ai? Anh là chính là vị CEO trong truyền thuyết của công ty Hoàng Vũ chuyên buôn bán nhà đất lớn nhất Việt Nam. Người đàn ông độc thân ba mươi tuổi thành đạt khiến người ta phải ghen tỵ. Và anh cũng là núi băng lớn giữa trời hè oi bức này; không khiến người ta mát chỉ khiến cho người ta cảm giác lạnh lẽo đến sờn da gà...

RING.....RING....RING....

Tiếng chuông điện thoại reo vang, tất cả các cặp mắt đều đồng loạt đổ về phía ấy. Họ tự hỏi không biết ai xấu số lại đi để chuông khi đang trong cuộc họp quan trọng như thế này. Nhưng ngay sau đó họ lại chuyển từ trạng thái cảm thông sang thành khó hiểu khi biết tiếng chuông điện thoại đó chính là của vị giám đốc của mình. Người con trai khẽ nhíu mày nhìn màn hình nhăm nháy sáng, chỉ khi anh xác nhận cuộc điện thoại gọi đến là của một người quan trọng thì mới nhắc lên nghe. Giọng nói anh hơi trầm nhưng lại nhẹ nhàng chứ không còn lạnh lùng và đầy khí chất muốn dọa chết người như bình thường nữa:

_ Anh đây, sao thế?

_ Anh... Anh! Mau tới, Thiên Anh bị người ta chặn đánh rồi... .. anh tới nhanh đi, tới cứu Thiên Anh nhanh đi anh... _ Giọng người con gái đầu dây bên kia nghẹn ngào, cổ kìm nén tiếng khóc nhưng càng nói về sau cô không kìm nén được nữa mà bật khóc nức nở.

_ Nơi nào? _ Giọng anh đánh lại, lạnh lùng nhưng trong đó là sự lo lắng tới tột cùng khi nghe đến cái tên “Thiên Anh” kia.

Người con gái trong điện thoại nức nở nói ra một địa chỉ nào đó. Anh nhanh chóng cúp máy, với lấy chiếc áo khoác, gương mặt lạnh lùng giờ đây nhíu lại vì sốt ruột bỏ đi khi nói với mọi người trong phòng: “ Chuyển cuộc họp sang hôm sau”. Đám nhân viên ngỡ ngàng nhìn cánh cửa mở ra rồi đóng lại mà không biết phải nói như thế nào. Vị giám đốc vốn nổi tiếng lạnh lùng, kỷ luật và vô cùng điềm tĩnh trước mọi sự việc kia giờ đây lại vội vàng, lo lắng để lộ cả cảm xúc của mình ra ngoài. Không những vậy, anh biết rõ tầm quan trọng của buổi họp này vậy mà anh sẵn sàng bỏ lại hợp đồng mấy trăm tỷ chỉ vì một cú điện thoại không đúng lúc kia; rốt cục người nào hay việc gì lại có thể khiến anh – con người của công việc bận tâm đến vậy?

.....

Quay lại với nó lúc này, mặc dù biết chút võ nhưng lại không thông thạo và cũng đã bỏ từ bao lâu nay rồi nên giờ để đánh thắng năm tên này với nó là không thể. Cách duy nhất với nó giờ đây chính là tập chung tinh thần né đòn của bọn lưu manh này để tránh đi tổn thương lớn cho cơ thể của mình và đợi con người đó sẽ tới cứu mình kịp. Nhưng dường như không đúng trong dự kiệu của nó thì phải...

Tên cầm đầu nhìn nó và lũ đàn em của mình, bốn thằng vờn một đứa con nhóc như mèo vờn chuột nhưng con mèo ở đây lại là nó khiến hấn chịu hết nổi. Ngay lúc nó trở nên yếu thế, cơ thể bắt đầu mệt vì né tránh mà mất tập chung, hấn bước tới và phang thẳng vào đầu nó. Nó đứng lại, sững sờ nhìn tên con trai đang cười ngạo nghễ trước mặt mình kia. Bỗng dưng mắt nó trở nên sáng rực , đôi môi hồng nhạt tự nhiên khê ngoằn miệng cười cho dù lúc đó máu đỏ từ trên chân nó đang chảy xuống.

Lúc này, đến lượt lũ đó chết sống người nhìn nó; một người bình thường bị đánh như thế chắc chắn sẽ ngất ngay tức khắc vậy mà nó không những không sợ mà còn ngoảnh miệng cười... rốt cục nó là loại người như thế nào? Đúng lúc chúng lơ là phòng bị, nó thoát một cái di chuyển lách người qua chúng rồi chạy thật nhanh, lấy đà bật khỏi nhảy qua bức tường cao hai mét kia. Khi chúng hoàn hồn thì nó đã chạy thoát thành công, buông miệng chửi mấy câu rồi chúng cũng kéo đi.

Chúng cứ tưởng Thiên Anh chạy thoát nên không đuổi theo nhưng thực ra ngay khi nhảy qua được hàng rào đó vì bị đập mạnh lại mất máu nên nó liền bị choáng mà ngất đi. Ngã ngào xuống mặt đất, nó dần dần lịm đi không còn ý thức gì sự việc bên ngoài nữa....

Khi nó tỉnh lại, bầu trời đã chuyển sang màu vàng ruộm của buổi chiều tà, thời gian từ lúc nó chạy thoát đến nay đã qua gần một tiếng đồng hồ rồi. Ôm cái đầu tê dần đi vì đau của mình, nó đứng dậy bước đi mà cũng chẳng biết đi về đâu bởi giờ trong đầu nó hoàn toàn trống rỗng. Lúc ngẩng lên, nó thấy mình đứng trước cửa quán bia và cũng chợt nhớ ra là hôm nay nó phải đi làm thêm. Khẽ thở dài, nó đẩy cánh cửa nặng nề từng bước vào bên trong...

— Thiên Anh, cháu... — Ông chủ quán thấy nó đi muộn mà muộn tới gần một tiếng cũng không gọi điện xin phép trước gì cả. Ông định mắng nó nhưng khi nhìn thấy trên người nó quần áo lấm lem, ng sứt sứt hết cả, trên chân vẫn còn đọng lại máu chưa lau hết mà không khỏi hoảng hốt. Ông lo lắng hỏi:

— Trời! Thiên Anh, cháu bị làm sao thế này?

— Không sao ạ, cháu thay đồ sẽ ra làm liền — Nó khẽ lắc đầu rồi lẳng lặng bỏ vào trong phòng thay đồ.

Vào trong, nó cởi đồ soi mình trong gương rồi khẽ nhếch miệng cười nhạt một cái, bao lâu rồi nó chưa hưởng qua cảm giác này nhỉ? Khoác lên người bộ đồ phục vụ của nhân viên, kéo cao cổ áo, duỗi tay áo để che đi tất cả các vết thương trên người mình. Sơ cứu qua các vết thương, đặc biệt vết thương trên chân kia được nó cuốn một lớp băng rồi đội mũ đi để che lấp. Xong xuôi mọi thứ, nó bước ra ngoài như chưa có chuyện gì xảy ra tiếp tục làm công việc của mình mặc kệ cho ông chủ có khuyên nó về nghỉ ra làm sao...

Như một thói quen, hắn cùng lũ bạn lại tới quán ăn uống một trận sau mỗi buổi tập đến phờ người. Đây thực ra chỉ là lý do viễn vông chứ thực chất đến quán này là vì sao thì ai trong nhóm hắn chẳng rõ mỗi khi thấy hắn hớn hờ gương mặt vì sắp được gặp nó chứ. Nhưng với những gì nó làm cho nhóm, cho hắn thì cả nhóm cũng không biết từ bao giờ đã coi nó như cô em gái vậy nên đùa nào cũng dúc sức tác thành cho hắn cưa đổ cô bé mưa nắng thất thường, lạnh lùng thành bản tính này...

Nhưng hôm nay hắn thì vui vẻ còn nó thì ngược lại, đầu óc đều trống rỗng, làm việc như một cái máy và đặc biệt dường như nó lại đang muốn chọc tức hắn. Vì sao ư? Vì từ lúc hắn vào quán đến giờ, nó vẫn phục vụ bình thường nhưng mặc kệ hắn gọi ra sao, đe dọa như thế nào cũng sống chết cũng không chịu lại dù chỉ một chút. Hắn vừa tức lại vừa lo lắng tại vì sao nó lại né tránh hắn như vậy, đó đâu phải là phong cách của nó từ trước tới nay chứ?

— CHÚ, nhóc kia làm sao lại dờ chứng rồi?

Ông chủ quán nhìn hắn không khỏi khó xử, ông chỉ biết thở dài một cái bất lực. Nhìn hắn rồi lại nhìn nó, ông không biết là nên nói với hắn như thế nào bởi chính ông cũng không biết phải nói từ đâu nữa. Hắn thấy chú mình cứ thở dài, ngập ngừng nửa muốn nói rồi lại không kiên nhủ mảy:

— Chú...

— Thôi được rồi, hôm nay không biết Thiên Anh bị làm sao nữa nhưng khi tới đây ta thấy nó bị thương khá nặng. Không biết là bị ngã hay bị ai đánh mà quần áo bẩn cả, trên áo và đầu vẫn còn....

Mới chỉ nghe được tới đây, ngay khi biết nó bị thương mà lại không hề nhẹ chút nào hắn liền chạy vào trong. Giờ thì hắn hiểu vì sao nó không muốn chạm mặt hắn bởi chỉ cần chạm mặt hắn thì chắc chắn những vết thương nó đang cô dấu trên người kia sẽ bị hắn thấy ngay. Người đã đi đánh nhau bao lâu, được xưng tụng “đại ca” cùng một lũ đàn em của hắn coi hắn như chị dâu, như em gái chắc chắn không thiếu người nhìn thấy những vết sứt, vết bầm ở cổ, tay của nó... Rốt cục chuyện này từ đâu mà ra....???

— Thiên Anh

Hắn đẩy cửa vội vàng bước vào thì đứng sững lại khi nhìn thấy nó. Nó đang đứng đấy, trước tấm gương nhỏ thay miếng gạt ướt đẫm máu đỏ. Thấy hắn, nó vội vã dấu miếng băng sau lưng mình, trừng mắt nhìn hắn nó gằn lên từng chữ ra lệnh:

— Đi ra ngoài

Hắn mặc kệ, chẳng để lời nói lạnh lùng muốn đóng băng mọi thứ lại kia vào đầu. Bây giờ thứ hắn quan tâm là những vết bầm tím, xước sát đầy trên người nó kia cơ. Mỗi một vết xước trên người nó hắn cảm giác như mình bị chém một đao trí mạng vậy; nó đau nhưng hắn còn đau hơn nó gấp bội lần. Gương mặt hắn tái đi, môi mím chặt lại, bàn tay cũng nắm tới muốn bật máu ra khi thấy vết băng quấn quanh chân nó đỏ thẫm một mảng kia. Tiến nhanh về phía nó, giữ chặt tay nó, hắn không ngần ngại liền giật mạnh một cái bung cả hàng cúc áo sơ mi của nó ra...

Nó sững sờ, hắn cũng thế nhưng mà tâm trạng của hai người khác nhau. Nó vì ngạc nhiên không ngờ hắn lại giám làm thế còn hắn là vì đau lòng. Trước mắt hắn bây giờ là cả người nó từ: vai, cổ, tay đến cả mặt,... đều là những vết bầm lớn do chịu một lực đánh không hề nhẹ chút nào. Chưa kể, hắn tin sau lớp áo ba lỗ nó mặc bên trong này chắc chắn còn những vết thương tương tự như thế này nữa. Nghĩ tới vậy, gương mặt hắn tối sầm lại, ánh mắt hắn rõ ràng có thể thấy được sự chết chóc ẩn hiện trong đó. Dường như, bây giờ hắn mà biết được ai làm người con gái của hắn ra nông nổi này có lẽ hắn sẽ bóp chết người đó mất. Ánh mắt hắn nhìn nó đau thương, bàn tay hắn run run chạm lên vết thương, giọng khàn khàn nói:

— Thế này...

“BÓP...”

Hắn chưa kịp nói gì hết đã linh chọn một cái tát không chút nhân nhượng của nó. Ôm đôi má bỏng rát, hắn ngẩng lên nhìn nó, đôi mắt ẩn chứa sự kìm nén tức giận. Hắn đau nhưng hiện tại nơi hắn đau không phải nơi má đỏ lên kia mà nơi mà nó luôn vô tình làm tổn thương đó. Vết thương khi nhìn thấy những vết thâm vết máu trên người nó mà đau và bị nó phủ phàng càng đau giữ tồn hơn. Có lẽ vết thương đã loét ra khi hắn chạm phải ánh mắt vô cảm mà lạnh lùng của nó; nhiều khi hắn không biết được tại sao hắn lại ngốc nghếch yêu cô bé lạnh lùng, tàn nhẫn này...

— Ra ngoài, không phải việc của anh — Nó vội vàng kéo áo, giọng nói vẫn thế nhưng nếu để ý ta sẽ thấy có vài phần run rẩy trong đó.

Rồi nó quay mặt đi, một lần liếc mắt nhìn hắn cũng không có. Chính vì vậy nên nó mới không thấy đôi mắt hắn kia: tổn thương, tuyệt vọng, mệt mỏi tới chừng nào. Khẽ thở ra, hắn không nói gì cả, lững thững bước ra ngoài; có lẽ rằng hắn mệt rồi và hắn cũng không biết đối với nó như thế nào cho phải nữa ...

Kéo áo lên, đóng từng hàng cúc lại, tâm trạng nó từ trước đã không ổn định giờ lại càng cực kì không tốt một chút nào. Không phải hắn làm thế khiến nó giận mà bởi vì nguyên do khác. Nó hiểu hắn không cố tình chẳng qua là chỉ muốn kiểm tra xem nó còn bị thương ở đâu không nữa thôi huống hồ sau áo sơ mi nó vẫn còn mặc áo ba lỗ nữa nhưng... Nhưng có thứ nó không thể để hắn nhìn ra được bởi chỉ cần nhìn thấy thì những gì nó cố giữ năm qua sẽ bị khai phá hết. Nó không muốn ảnh hưởng tới anh, tới người đó lúc này... Những vết thương trên người kia chẳng là gì với nó cả mà thứ không thể xóa bỏ kia mới là thứ nó sợ nhất.

Còn hắn, hắn ra nhưng không có rời khỏi quán mà quay về với lũ bạn. Hắn sợ nó lại gặp phải chuyện gì nên cứ ngồi đó mãi. Mặc kệ tụi kia nói gì cũng không hiểu hắn và nó lại có chuyện gì xảy ra mà trở nên lăm lè tới mức đó. Hắn ngồi đấy, từng cốc bia từng cốc uống vào bụng như uống nước lã, trên gương mặt chẳng biểu lộ chút cảm xúc vui buồn hay như thế nào cả. Nó tiềm ẩn trong đó là sự trầm lặng của một nỗi đau và sự dằn vặt bên trong...

—Sao thế? — Luân vỗ vai hắn hỏi

Hắn ngà ngà say nhưng cái này này của hắn cũng không nhằm nhò gì với nỗi đau kia ; vì quá đau mà không thể say được. Hắn đang định nói thì ánh mắt lại bị thứ bên ngoài khung kính kia thu hút và đôi lông mày của hắn nhíu không biết là không tin vào mắt mình hay là khó chịu nữa. Luân thấy vậy cũng theo hướng mắt hắn nhìn thì ngay lúc đấy được chứng kiến một đường cua xe cực đẹp, nhanh và gọn một góc chín mươi độ. Đặc biệt, chiếc xe này cũng không tầm thường chút nào bởi ở Việt Nam có được chiếc này thực sự là rất hiếm hoi. Xe đẹp thì ai cũng thích nhưng đủ tiền, đủ tâm và đủ trình độ lái xe hay không lại là một

vấn đề khác nữa. Để sở hữu nó cần một gia tài lớn và để đi nó đúng như một tay chơi xe chuyên nghiệp chứ không phải mua xe về làm kiếng lại là một vấn đề mà không phải ai cũng làm được... Nhưng, nhìn vào trình độ này thì ai cũng hiểu họ người trong xe kia không hề là một tay chơi tầm thường chút nào.

Chiếc siêu xe Lamborghini gallardo màu xám bạc ánh lên ánh kim dưới ánh sáng mặt trời khiến cho bất cứ ai dù không phải tay chơi xe hay là một tay nghiền xe như hắn cũng phải chú ý. Hơn thế nữa, với một người cũng thuộc tay chơi xe như hắn và Luân thì chiếc xe này càng thu hút hơn nữa. Có thể nói rằng đối với cả hai thì nhìn thấy một chiếc siêu xe còn thu hút hơn là nhìn thấy một mỹ nhân đi dạo ngoài phố...

Cửa xe mở ra, bước ra là một người con trai với mái tóc cắt tỉa gọn gàng, cặp mắt sắc lạnh, thâm sâu khó lường ẩn dấu dưới cặp kính cận không gọng bạc. Người đó khoác trên mình bộ vest màu xám tro đầy lịch lãm, sang trọng đúng chất một thương nhân buôn bán đỉnh đạc. Từ người anh toát ra một bá khí vương giả cũng như mùi của người đã trải qua bao sóng gió nơi thương trường cạnh tranh khốc liệt. Dáng người anh thanh thoát, tao nhã nhưng dường như bước chân lại rất vội vàng bởi sải chân bước đi rất dài và vội, gương mặt anh cũng ẩn dấu một sự lo lắng không nguôi. Bước chân càng đi càng nhanh rồi như chạy vậy; anh chạy vào quán nơi hắn đang ngồi, ánh mắt đảo dáo tìm khắp nơi. Rồi anh chạy nhanh vào phía bên trong, dường như xung quanh anh chỉ còn lại thứ anh đang tìm kiếm chứ không hề tồn tại ánh mắt những con người kia chiếu về mình. Một lúc sau, thứ mọi người nghe được là giọng quát đầy giận giữ và khá lớn từ trong vọng ra dường như là của anh:

—VIC....

Cái tên này hắn không bao giờ gọi và cũng rất ít nghe nhưng không bao giờ quên, kể cả đối với Luân thì cái tên này cũng không thể nào quên được. Mặt hắn tối sầm lại, tâm trạng càng tệ hơn trước, những cốc bia cứ đầy rồi lại cạn, cạn rồi lại đầy chứng tỏ tâm trạng hắn giờ không thể nói bằng mọi chữ “tệ” được nữa. Và chưa đầy mấy phút sau người con trai đó bước ra ngoài, nó được ẵm bế mang lên xe rồi nó cùng chiếc siêu xe kia mất hút trong dòng người vội vã.

Mọi ánh mắt của các anh em đều đổ dồn vào nó, không phải ánh mắt khinh thường mà là sự khó hiểu, không thể tin được những gì vừa diễn ra trước mặt họ. Cái hình ảnh nó nằm gọn trong vòng tay người đó không chút phản kháng, gương mặt ẩn trong lồng ngực của người con trai đó khiến họ không tin. Ai ở đây chẳng biết nó xuất thân từ một gia đình bình thường, dao du ít, bạn bè ngoài cô bạn thân Ly Ly ra cũng chẳng còn ai nữa cả. Vậy sao ngày hôm nay nó lại ở trong vòng tay của đại gia đó, rốt cục chuyện là sao, không ai hiểu được. Nó mà bọn hắn biết không phải người hám lợi, điều đó ai cũng có thể chắc chắn bởi nếu nó muốn tiền thì đã chẳng nhọc công giúp cả lũ nhiều như vậy rồi. Chuyện này là sao? Người đó là ai? Tất cả đều hướng ánh mắt ai ngại về phía con sâu rọu kia; có lẽ hắn gặp phải đối thủ nặng ký rồi...

.....

Chiều tối, hắn ngà ngà say, loạng choạng theo con đường cũ đứng trước cửa nhà nó đợi, hắn muốn hỏi nó mọi chuyện trước khi hắn buông xuôi tất cả. Tuy vậy bầu trời từ lúc chuyển sang đỏ thẫm rồi tím, xám, đen dần nhưng cánh cửa nhà nó vẫn im lìm không chuyển động. Tối đêm khi mặt trăng lên cao tới sáng khi mặt trời đỏ rực ngời lên thức giấc gian nhà vẫn im lìm không một ánh đèn, tiếng động nhỏ nào vang lên cả. Vậy là... nó đã đi qua đêm mà không về nhà... Nó có lẽ đi theo người con trai đó, ở nơi người con trai lạ đó qua đêm, được người đó chăm sóc; nó thà chết chứ không cho hắn chạm vào, nó có thể gục vào vai người đó nhưng không chịu để hắn ôm lấy... Đó, tất cả là những suy nghĩ hiện lên, luẩn quẩn trong đầu nó. Càng nghĩ, lòng hắn càng trùng xuống, đầy xót xa; hắn cứ nghĩ rằng mình đã phần nào đẩy chạm đến trái tim nó nhưng dường như hắn nhầm bởi trái tim nó đã dành cho người khác, đã có người con trai kia chạm vào rồi chứ không còn trở cho hắn bên nó nữa....

Trong ánh sáng mặt trời rạng rỡ, vài phần oi bức của mùa hè, tuy không chói gắt nhưng trải đầy nắng vàng khắp nơi; một khung cảnh nắng ấm áp, đẹp tuyệt diệu của một ngày đẹp trời. Nhưng trái ngược với cảnh vật, hắn lại tiêu tụy, mệt mỏi bước lê từng bước đi tìm nó. Có lẽ hắn ngốc thật nhưng hắn muốn biết rõ sự thật về nó, về người con trai đó và về tình cảm của nó...

Tôi trường nó, hắn không gặp nó bởi nó không đi học chỉ gặp cô bạn thân Ly của nó mà thôi. Hắn hỏi, Ly nhìn hắn đầy lúng túng ngập ngừng mãi mới nói ra được mấy lời:

— Thiên Anh chắc từ giờ tới lúc đi khỏe hẳn sẽ không được đi học đâu. Um... anh không phải lo đâu, Thiên Anh giờ rất an toàn

— Thiên Anh ở đâu? — Hắn mệt mỏi hỏi, đôi mắt trĩu nặng

Đường như đây là câu hỏi từ hắn mà Ly đã đoán được cũng là câu hỏi Ly cũng không biết trả lời như thế nào cho phải. Cô chỉ biết lúng túng tránh ánh mắt của Huân nhìn thẳng vào mình như muốn biết sự thật thực sự đang diễn ra. Hắn nhìn cứ chỉ vừa lo lại sợ cái gì đó của Ly cũng làm hắn đủ biết Ly chắc chắn biết người con trai đó cũng như nó đang ở đâu. Và hắn chắc chắn rằng Ly sẽ không nói ra đâu. Cười nhạt, hắn xoay người bước đi...

Nhìn bóng hắn lảng lạng nhuốm đầy mệt mỏi bước đi mà Ly không đành lòng. Yêu nó đối với hắn quả thực rất khổ nên có lẽ chính vì lý do đó mà nó không muốn hắn hy vọng nên luôn lạnh lùng với hắn. Cái tính cách cố chấp của hắn của nó rồi sẽ như thế nào không biết là phúc hay là họa đối với cả hai nữa. Khẽ thở dài, Ly quay bước vào trong lớp. Có khi nào sai lầm lớn nhất của hắn chính là gặp nó rồi yêu nó hay không?

* * *

Đêm đó, ở trong một con ngõ nhỏ, tận sâu bên trong con hẻm tối tăm đầy hơi thối đó hay nói chính xác hơn là nơi đáy của xã hội đó đang xảy ra một cuộc đánh nhau trả thù đầy tàn bạo. Người con trai với ánh mắt sắc nhọn, vô cảm đầy băng lạnh; đôi mắt anh như một con thú hoang giữa nơi rừng sâu thẳm kia mà cuồng giã nhìn con mồi của mình. Anh khoác trên người chiếc áo sơ mi trắng đơn giản nhưng hiện tại đã nhuốm đầy máu tươi, những vết máu đó không phải của anh mà nó tanh nồng máu của những kẻ đang đối trọi với anh kia. Mọi mình trọi với lần lượt hơn ba mươi người, anh không chút nao núng hay sợ hãi; người ta thấy hiện trên đôi môi mỏng đầy quyến rũ kia là nụ cười – một nụ cười nửa miệng mang vài phần hưng phấn cùng cuồng loạn khi đối đầu với một trò chơi do chính mình tạo ra. Mỗi một đòn đánh xuống đầy tàn bạo, nhần tâm là mỗi một chút anh rửa đi sự giận giữ trong mình bằng máu của những tên đó; cảm giác bất lực, phần nộ, ghen tức kia anh đang từng chút từng chút một cố gột sạch đi mọi thứ cảm xúc và hình ảnh...

Khi anh bước ra con hẻm, anh làm cho những người đợi ngoài đó nhìn anh không phải là một chàng trai cao to đầy quyến rũ nữa mà như một vị chúa sơn lâm oai hùng, hoang dã vừa vằn con mồi của mình xong. Bộ quần áo loang lổ vết máu, tay còn cầm chặt một thanh sắt dài tầm một mét nhỏ từng giọt máu xuống nền đất lạnh, ánh mắt khát máu khiến kẻ đối diện phải run sợ. Nhìn một lượt lũ đàn em xung quanh, vứt thanh sắt xuống đất, bàn tay dơ lên xe rách chiếc áo đang mặc lộ ra thân hình săn chắc đầy hoàn mỹ màu nâu đồng quyến rũ, nhận điện thoại từ trong tay anh bấm một dãy số, chờ đầu dây bên kia nhắc máy anh lạnh lùng nói:

— Tôi đường đưa ngoại thành khu XX

Dập máy, bước đi từng bước oai hùng, vị chúa sơn lâm đầy kiêu hãnh nhưng cũng đầy đơn độc này đang lao mình vào những cuộc săn vui đùa không điểm dừng... như xưa; để xóa bỏ đi cái gì đó khiến anh tổn thương...

TẠI TRƯỜNG ĐUA:

Con đường nhựa ban ngày vắng không một bóng người này về đêm lại là điểm ăn chơi, tụ tập nổi tiếng của các tay đua xe. Tiếng ồn ào, náo nhiệt, hô hào cùng ánh lửa bập bùng thiêu đốt con người ta cổ động, hò hét cổ vũ. Đèn xe, đuốc, lửa làm sáng bừng cả một khu rộng lớn của con đường, soi rõ những gương mặt phấn son đầy sexy, tô lên những gương mặt phấn khích của các tay đua để thể hiện đẳng cấp của mình. Và ngày hôm nay, nơi này càng nhộn nhịp, náo nhiệt hơn vì sự xuất hiện của tay đua vàng trong làng đua xe đã vắng bóng khá lâu ở nơi này.

Người con trai đó, hiện tại khoác trên mình bộ đồ đen huyền bí với áo sơ mi cách điệu đen, quần jean đen mài rách cùng đôi giày da đen mang phong cách bụi bặm. Từ người anh toát nên một vẻ nam tính quyến rũ cùng sức hút khiến tất cả con mắt từ nam tới nữ ở đây đều phải ngược nhìn. Họ bàn tán về anh vị “đại ca” Hà Thành nổi tiếng. Anh của những tháng ngày về trước đã làm nên thành tích gì? Làm ông hoàng trình phục các đường đua, cậu chủ giàu có tại quán bar vũ trường, đại ca của cả một băng nhóm hùng mạnh không ai giám động tới, anh cả của nhóm nhảy hiphop đứng đầu Việt Nam,... Đây là quá khứ, còn hiện tại, người ta bàn tán tới anh bởi anh đang tựa người vào chiếc Reventon Roadster màu đen sáng bóng đầy tuyệt

mỹ và mê người kia. Chiếc xe này có làm bất cứ một tay chơi dù chuyên hay không chuyên đều phải dỏ dãi thêm thường bởi giá tiền của nó cũng như độ chịu chơi của chủ xe.

— Anh Huân, lâu lắm mới thấy anh lại đường đua này.

Một đứa con gái tóc xõa dài ngang vai, ăn mặc cực kì sexy nếu không muốn nói rằng quá hớ hênh; gương mặt non choẹt chắc chưa đến mười tám tuổi bị già đi bởi lớp son phấn quá dày trên gương mặt. Hắn ngẩng lên nhìn người con gái đó, Luân và mọi người trong nhóm đang cô khuyển can hắn cũng miễn cưỡng ngẩng lên khi thấy hắn cứ im lặng nhìn cô gái kia chăm chăm mà không đui đi như mọi lần. Chút nữa thì Luân cũng nhăm, anh phải giật mình bởi gương mặt cô bé trước mắt có nét giống Thiên Anh. E dè nhìn sang hắn, Luân nhận ra rằng từ lúc chạm mặt tới giờ ánh mắt Huân không hề rời gương mặt cô bé này; gương mặt, ánh mắt có phần giảm bớt đi sự lạnh lùng vốn ban đầu.

Đứa con gái thấy hắn không nói gì, ánh mắt mang vài phần si tình nhìn mình liền được nước lần tới. Bước chân lả lướt, lời nói ông ẹ đưa tình, cánh tay mảnh khảnh diêm dúa ôm lấy cô hắn nói:

— Anh Huân, cho em ngồi xe đua cùng anh nhé?

Lúc này, đứa con gái đó đã ngồi hẳn lên đùi hắn. Luân định kéo cô ta ra thì Huân phất tay ngăn cản khiến Luân phải nhú mày. Biết Huân giờ rất rối loạn nhưng tới mức chỉ vì một chút nét giống như này mà tự lừa bản thân mình khiến Luân không khỏi khó chịu. Luân nhớ, tên bạn thân mà mình biết không phải là người không biết tự chủ tới vậy.

Hành động tiếp theo của Huân càng làm Luân phải nhú mày cũng như làm mọi người – các anh em của hắn không tưởng tượng được. Hắn dơ tay, vuốt tóc đứa con gái đó, bàn tay luồn nhẹ vào gáy cô tay đẩy gương mặt kia về gần phía mình, đôi môi quyến rũ khẽ cong lên tạo nên nụ cười – nụ cười duy nhất đúng nghĩa từ lúc hắn biết truyện của nó tới giờ. Luân muốn ngăn cản để sau này hắn không hối hận nhưng rồi lại khựng lại, anh nhìn ra được một cái gì đó nên chỉ đứng im quan sát. Câu tiếp theo Huân nói, giọng nói thoang thoảng kề sát tay cô bé kia:

— Biển

Một từ, gọn gàng, súc tích nhưng chứa đựng trong đó là sự lạnh lùng, tàn nhẫn lẫn khinh bỉ khi thốt ra. Ánh mắt ban nãy mang đầy ý cười giờ lại trở về trạng thái cũ lạnh lùng, vô cảm nhìn cô bé trước mặt mà cười nhạt; cười cho sự ngu ngốc muốn với tới thứ mình không bao giờ chạm tới của cô ta. Cô ta có thể giống người con gái anh yêu thật nhưng ngoại hình thôi vốn là chưa đủ bởi người con gái anh yêu không phải cái vẻ đẹp son phấn đó mà đặc biệt Thiên Anh của hắn không lãng lơ như vậy. Một chút giống trên gương mặt cũng không đủ để thể hiện cả tâm hồn của Thiên Anh trong đó để lừa được con tim anh. Nhìn cô bé kia chỉ cảm giác cho anh chính là cái đau ê ẩm tưởng chừng biến mất lại xuất hiện mà thôi. Đẩy cô ta ra khỏi mình nhưng đẩy một thứ gì đó ô uế, hắn mở cửa bước vào trong xe. Đèn xe sáng lên, động cơ bắt đầu khởi động gầm lên những tiếng rít thể hiện đẳng cấp của xe; cuộc đua sắp bắt đầu...

Phía xa, nơi này tách biệt với nơi rực rỡ ánh đèn đuốc và ồn ào kia nhưng lại là nơi người ta quan sát rõ được những gì vừa xảy ra ban nãy kia. Người trong xe, một nam một nữ từ đầu đến cuối vẫn im lặng mãi cho tới khi người con trai không chịu nổi nữa mà lên tiếng:

— Thiên Anh, muốn đua chút không?

Nó quay lại, nhìn người con trai đó rồi tự dưng trộm người qua. Nghe tiếng cười, nó nói khẽ vào tai người đó:

— Xuống xe, đưa chìa khóa đây

Người con trai nghe nó nói vậy liền lắc đầu kịch liệt, tay cũng nắm chặt vô lăng. Nó nhìn, bĩu môi rồi ngồi trở về chỗ cũ không thêm quan tâm tới người con trai kia nữa. Thấy vậy, người đó nhúm vai đẩy bắt lực nói:

— Haizz, em biết em trốn ra ngoài như thế này anh ấy chắc chắn sẽ hỏi tội anh rồi đấy. Nếu còn để em đua nữa thì anh không biết anh ấy có tổng anh đi đâu nữa không hay là mang anh ra quay mất.

— Biết, về thôi_ Nó lạnh lùng nói, ánh mắt hướng ra ngoài nhìn về nơi xa xôi nào đó vô định trong bóng đêm

— Đã tới đây rồi em không định nói cho cậu ta biết sự thật sao? — Người con trai đó nhìn nó khó hiểu

— Không cần thiết, vốn không là gì cả mà — Nó gạt phăng ý tưởng mà anh nói. Nó làm sao không hiểu anh muốn nó rõ ràng với hắn nhưng hiện tại nó không làm được. Quả thực không thể làm được...

*Lamborghini gallardo:

*Reventon Roadster:

Trận đua bắt đầu, hắn ngay từ khi phát súng bắn lên đã lao như điên mà tự nhấn chìm mình vào màn đêm phía xa kia. Những người ở lại đây khi ánh mắt kịp đuổi theo xe anh thì bóng xe anh chỉ còn lại chấm nhỏ của ánh đèn phía xa. Chiếc xe của nó cũng bắt đầu khởi động, trời tối, ánh đèn xe mờ ảo không thể cho người ta nhìn rõ ra là nhãn hiệu xe gì nhưng hai đèn pha sáng trưng, kiểu cách như hai con mắt sắc lạnh đầy sang trọng như một bậc vương giả kia đã đủ cho ta thấy chiếc xe này không hề tầm thường chút nào.

Hai chiếc xe đi ngược hướng nhau, lướt qua nhau một cách vội vã, chúng chỉ gần nhau trong mấy giây mà thôi. Con người đang lòng đầy phần nộ như hắn khi bị cái gương mặt na ná kia khơi ra vết thương thì không thể nào kìm được mà phóng xe như điên. Nhưng, mắt chạm mắt, trong một giây đó ánh mắt hắn lại không hiểu sao di chuyển từ phía đường đua qua chiếc xe vừa ngang qua mình... là gương mặt thoảng qua rất quen mà hắn rất nhớ ...

“KÍTTTTTTTTTTT...”

Tiếng phanh xe nghiêng xuống mặt đường tạo cho người ta một cảm giác ghe rợn tới mức tóe lửa và mặt đường bị một véo sọc đen xì đầy mùi khói khét. Hắn ngồi đó sững sờ, không biết có phải hắn đang nghĩ tới nó hay không mà lại nhìn được người trong xe kia là nó. Chính hắn cũng không biết được nữa, là mình hoa mắt hay là nhớ nó đến nhường đấy nữa. Hắn muốn xác định rõ ánh nhìn thoảng qua kia, đánh một đường quay xe, bẻ tay lái đầy kỹ thuật của một đường thành thạo quay xe đuổi theo chiếc ô tô đi ngược chiều mình kia...

Nhưng thứ hắn đuổi theo giờ đây chỉ còn là bóng đêm cô độc của chính mình mà thôi. Bóng đêm u tịch lan tỏa trong không gian, những chiếc xe đua khác đang vượt qua hắn khi hắn lao ngược về. Tự cười với bản thân, hắn đã bị ảo giác đến mức như vậy rồi cơ đấy; đã tự lừa dối bản thân mình đuổi theo một cái gọi là “hy vọng ảo”.

Lúc đó, phía góc một con đường đất nhỏ, khi ánh trăng lướt qua ta có thể nhìn thấy một chiếc xe đỗ nơi đấy. Nó vẫn cứ nằm im lìm như vậy không đèn, không tiếng nói chìm vào trong bóng đêm. Mãi đến lúc chiếc Reventon Roadster của hắn dời đi thì chiếc xe đó mới sáng đèn, khởi động đi về hướng ngược lại; đồng thời trong xe cũng vang lên tiếng nói:

— Cố tình đúng không?

Giọng nói, ánh mắt, cái nghiêng răng cùng lực đấm mạnh vào người khiến cho người con trai lái xe vừa lạnh sống lưng vừa chịu đau kia. Tuy vậy, người đó cũng không hề tỏ ra trách cứ nó chỉ cười xuề xòa cho qua mà thôi. Anh nhìn thẳng vào mặt nó, gương mặt chỉ cách nó một chút hỏi:

— Sao em khác anh thế nhỉ?

— Vớ vẩn, về thôi — Nó đẩy người con trai đó quá, khó chịu quay mặt đi.

Nó ghét nhất chính là luôn bị con người trước mặt này nhìn thấu mọi suy nghĩ trong lòng nhất là bị anh nắm rõ điểm yếu của mình. Nếu nói Ly là người nó muốn chia sẻ tất cả, thân nhất cũng hiểu nó nhưng người hiểu nó nhất chính là anh; anh nhìn thấu mọi thứ của nó bằng một tâm linh đặc biệt mà trời ban cho nó và anh.

Nó không ghét điều này chỉ là nó cứ bị anh nhìn thấu khiến nó không chịu được. Cái cảm giác đó nhiều khi rất tốt nhưng với một người như nó hiện tại thì chẳng tốt chút nào. Nó không trối bỏ nhưng cũng không muốn bị anh – con người chuyên mang nó ra để cười này chê ghẹo chút nào cả...

.....

Và cứ thế, một tuần liền hần với nó không ai liên lạc với nhau do chẳng ai muốn nói cũng chẳng ai muốn nhường nhịn nhau cả. Nhất là nó, nó không muốn giải thích bất cứ thứ gì với hần cả. Hần giờ đây lao vào xa đọa của những cuộc vui tới bến quên ngày đêm còn nó thì từ ngày ấy sau khi dụ dỗ người kia đưa mình đi xong bị anh trừng phạt mà đành ngậm ngùi bị quản thúc trật. Anh cứ như vậy, luôn dành thứ gì tốt đẹp nhất cho nó, suy nghĩ cho nó mà quên luôn bản thân mình cũng như tâm trạng của một đứa ư tự do như nó không biết làm sao nữa. Anh quá quan trọng với nó cũng quá tuyệt vời nhưng nó không thể xóa bỏ khiến nó sợ một ngày nó lại mất đi người quan trọng nữa nó sẽ làm sao đây...

Hôm nay, sau khi nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe cũng như những vết thương đã gần như lành hết rồi nó lại đi học lại như bình thường. Nhưng dường như từ truyện vừa qua nó trầm lặng hơn rất nhiều; gần như là nó quay trở về với nó của trước đây khi chưa quen biết Huân vậy.

Đang đi về, nó nhận được một cuộc điện thoại, là số lạ. Khẽ nhíu mày, không định nhắc máy nhưng không hiểu lý do vì sao rồi nó cũng nhận điện thoại, lạnh lùng nói:

__Alô

__ Thiên Anh, là tôi Luân đây __ Giọng Luân từ đầu giây bên kia, có chút gấp gáp.

Nó biết đầu giây bên kia là người nó cũng không muốn gặp chút nào. Luân mà gọi cho nó chỉ có một lý do duy nhất mà thôi... Đang định cúp máy thì Luân đã vội vã nói:

__ Một tuần này thằng Huân nó suốt ngày đi đánh nhau suốt. Hôm qua không để ý mà nên bị chém vào bụng rồi. Thằng này nó vừa khâu xong không chịu nằm yên cứ đòi đi trả thù này. Em tới nói nó giúp anh được không? Ở nhà anh nhé __ Nói rồi Luân vội vàng dập máy; nó nghe thấy dường như bên kia có tiếng đổ vỡ của ai mà ta cũng biết đang tàn phá

Nó nhìn chiếc điện thoại chỉ còn lại tiếng tút dài ma không khỏi nhăn mặt. Nó cất điện thoại, đang tính đi coi như chưa nhận được cuộc điện thoại này thì Ly từ nãy đến giờ đứng một bên trững kiến hỏi nó, câu hỏi khiến nó không biết trả lời sao, động tác đầu tiên là đứng khựng lại mà thôi:

__ Thiên Anh, đi chứ?

__ Sao tui lại phải đi? __ Một câu hỏi bình thường nhưng nó dù giả vờ đến đâu cũng không thể xóa bỏ được rồi ren trong lòng mình.

Nó biết rõ trong lòng nó đang cực kì khó chịu, không phải cảm giác khó chịu của sự chán ghét mà đó là nhen nhóm của sự lo lắng đang trỗi dậy trong lòng nó. Độ liều mạng của hần như thế nào nó đã được nghe, được kể cũng được trững kiến rồi nên truyện Luân nói nó hoàn toàn có thể tin được. Cứ nghĩ tới vậy, nghĩ đến cái tên đầu óc chỉ biết dùng vũ lực, ngu ngốc lúc cần thì không thông minh nhưng lúc không cần lại tỏ ra thông minh quá mức cần thiết khiến nó muốn nổi điên lên được

Nghĩ lại, nó luôn được anh bảo hộ trong vòng tay vững chắc và ấm áp, dù người khác có chọc nó đến mức nào cũng chưa từng làm nó nổi giận được hay có thể nhận từ nó chút nào sự quan tâm cả. Chính vì vậy, ngày trước những người có thể gọi là biết nó đều nhận xét rằng nó là một đứa “vô cảm”. Nhưng tại sao chỉ với hần là nó không bao giờ giữ được bình tĩnh như anh đã dạy nó thế? Chính nó cũng không hiểu nữa, nhưng mỗi lần thẳng tay với hần xong là nó thấy hối hận lắm. Tuy vậy, khi đứng trước mặt hần nó lại không bao giờ cho phép mình được yếu đuối cả...

__ Thiên Anh! Lần này Luân không có lỗi, anh ta chỉ lo lắng cho cậu quá mà thôi. Dù sao thì anh ấy vẫn đã nhìn thấy đâu, bí mật cậu đang giữ vẫn còn nguyên mà __ Nó là người khẩu xà tâm phật , Ly là người biết rõ nhất.

__ Nhưng mà... __ Nó ngập ngừng nhìn Ly. Nó biết những gì Ly nói hoàn toàn đúng nhưng không chỉ đơn giản như vậy; có những thứ nó không biết đối mặt với hần như thế nào cả.

LY như hiểu sự ngập ngừng của nó là sao vì truyện của nó Ly cũng hiểu khá rõ. Hai năm nay, sợ quá khư gặp lại, sợ nó tổn thương cũng vì yêu nó quá nhiều mà người đó đã tạo ra lớp hàng rào vững chắc nhất để không bất cứ ai làm tổn thương được nó. Nhưng vì bảo bọc nó quá mức mà khiến nó trở nên ngốc nghếch, trì độn trong tình yêu của cả anh và hần. Nhiều khi chính Ly không hiểu được rằng anh và họ coi nó là gì nữa...Ly vỗ vai nó nói:

— Yên tâm đi, anh ấy bay sang Trung Quốc bàn công việc rồi. Sớm nhất cũng phải đêm nay mới bay về được

Nghe Ly nói vậy, suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý. Nhìn nó, Ly khẽ cười rồi cả hai cùng tới đó. Ly biết, nó hiện tại đang thở phào nhẹ nhõm lắm khi biết anh hiện tại không ở Việt Nam...

Tới nơi, Luân ra mở cửa cho cả hai. Vừa nhìn thấy nó thì tự dưng con người trước giờ không ai làm khó được kia của Luân lại tự dưng thở phào một cái như chút được gánh nặng vậy. Nhưng chưa vui mừng được bao lâu, tiếp sau đó Luân lại tái cả mặt đi khi tiếng đổ vỡ vang vọng ra từ trên tầng xuống tận dưới này. Dường như bất lực, không chịu được nữa Luân không để nó hỏi chuyện gì xảy ra đã kéo nó chạy thẳng lên tầng trên. Hiện tại, nó và Luân cùng Ly đang đứng trước một căn phòng có cánh cửa khép hờ; chỉ vào bên căn phòng Luân mết mết nói:

— Thành Huân trong đó đấy, tùy em xử trí nó.

Nó khẽ đẩy cánh cửa mở lớn ra một chút, trước mắt nó là hình ảnh Huân trần nửa thân trên, sung quanh bụng quấn một lớp băng nhưng đã thấm đẫm máu. Ánh mắt hấn vằn đỏ, gương mặt nhú lại khó chịu vì đau cũng vì tức giận. Hấn cứ mặc cho vết thương vì những hoạt động đập phá mạnh của mình mà rách toạc ra, hở miệng, máu cứ từng chút từng chút nhuộm đỏ mà đập phá mọi thứ. Nhưng dường như nổi tức giận, cái cảm giác khó chịu xen lẫn khổ đau đang gặm nhấm hấn từng chút một kia không giảm đi mà dường như nó cứ một chút một tăng lên theo những giọt máu đỏ kia.

Bất chợt, như cảm thấy gì đó, hấn tự dưng quay lại, mắt chạm mắt, cảm xúc va vào nhau, hấn dừng mọi hoạt động lại. Hấn cứ vậy, đứng đó nhìn nó chằm chằm, ánh mắt u sầu nhìn thẳng vào ánh mắt tĩnh lặng như mặt nước hồ thu của nó. Cả hai cứ vậy không ai nói với ai câu nào chỉ cố gắng đọc vị trong mắt người kia đang nói gì mà thôi...

Nhìn cảnh tượng này, Luân và Ly nhìn nhau rồi không ai bảo ai lặng lẽ rút lui cho ai người này tự xử với nhau. Ly nhìn nó, trong lòng thầm mong rằng nó có thể vượt qua chính bản thân mình trong chạng đường này. Nó là đứa con gái lạnh lùng và ngốc nghếch trong tình yêu hơn bất cứ ai và Huân nếu muốn có được tình yêu của nó và muốn nó hiểu ra rằng nó từ lúc nào đã hướng về phía hấn thì đó dường như còn là một con đường dài. Quá khứ, hiện tại của nó được bảo hộ khiến cho nó nếu như không tự tay tháo bỏ lớp vỏ dày đi thì có lẽ hấn sẽ chẳng bao giờ chạm vào được nó cả. Lấy được nó khỏi tay anh hay không, đưa nó thoát khỏi vòng tay bảo vệ của họ hay không thì còn phải xem Huân có thắng nổi tình yêu của anh dành cho nó không nữa. Nhiệt huyết, tình yêu, sự thông minh, mưu trí của Huân liệu có đo được với người con trai đó?

Còn nó và hấn lúc này vẫn một người ngoài cửa một người đứng lặng lẽ trong phòng đối diện nhìn nhau. Không ai nói một lời nào cả, cứ vậy để thời gian tích tắc trôi đi, để kim đồng hồ nhích từng chút một rồi đi thời gian cả hai gần nhau hơn. Rồi người lên tiếng trước cũng là hấn, khẽ thở dài hấn chán nản nói:

— Về đi

Nói xong hấn buông thông người nằm xuống giường đầy mệt mỏi. Bây giờ hấn mới cảm nhận rõ cái đau về thể xác cũng như thấm nhuần nỗi đau về tinh thần của mình. Hấn không muốn nói, nhưng hấn đã buông và trả lại cuộc sống yên bình trước kia cho nó rồi. Dù không biết nguyên nhân nhưng những vết thương trên người nó hấn không thể phủ nhận rằng có liên quan đến chính mình được. Có lẽ, nếu không quen biết một thằng du côn như hấn nó đã không bị tổn thương tới vậy. Đây chính là lý do khiến hấn không thể chịu đựng được vì chính hấn đã gián tiếp làm tổn thương nó.

Thấy hấn cứ đang suy nghĩ miên man đi đâu, đôi mày nhú lại không biết vì đau đớn hay khó chịu bực tức gì nữa, nó chỉ lẳng lặng bước lại đứng đối diện nhìn hấn. Khi lấy lại bình tĩnh, hấn giật mình nhận ra nó từ lúc nào đã đứng cạnh giường mình rồi...

— Em...

Hấn còn chưa nói được câu gì đã lại bị nó thẳng tay đâm vào ngực đau đến tê tái cả người. Hít một hơi thật dài nó bắt đầu chửi hấn:

— Nếu anh muốn chết tới vậy sao không nhảy lầu kia kìa chứ việc gì phải hành thân xác mình thế? Cha mẹ sinh anh ra nuôi nấng bao nhiêu năm mới được thành người thế mà suốt ngày chỉ biết làm tổn thương

chính mình là sao? ĐÓ là cách anh báo hiệu đó hả? Bản thân mình còn không yêu quý được thì anh nghĩ anh yêu quý được ai chứ... hả.... hả.....

Nó cứ thế đứng nói một thôi một hồi không ngừng nghỉ. Hắn thì dường như lần này không chịu nhin được nữa, rốt cục tình cảm nó dành cho hắn là gì hắn cũng không biết. Là sự cảm mến thoáng qua hay chỉ là thương hại ột tên nông nổi như hắn thôi vậy. Hắn nhồm dầy, bầu chặt vào vai nó gần lên từng tiếng:

— Phải, tôi không coi trọng bản thân mình và trên người này cũng không thiếu sẹo đâu. Nhưng không có nghĩa là tôi không chân trọng em; tôi có thể thương nhưng không chấp nhận được em bị thương. Hiểu chứ?

Nó sững sờ, gương mặt thoáng đỏ, lúng túng đẩy hắn ra. Vì vết thương đã hở miệng lại mất máu nhiều khiến hắn đã hây hây sốt rồi nên dù nó chỉ đẩy một lực không quá mạnh nhưng cũng khiến hắn choáng váng. Gương mặt hắn giờ đỏ bừng lên vì sốt, ánh mắt mông lung nhìn mọi vật đều mờ ảo, miệng muốn nói gì đó với nó mà khô khốc không thể nói ra được. Thấy hắn như vậy, đứng mà như sắp ngã đến nơi nó vội vã kéo hắn nằm xuống giường, kiểm tra nhiệt độ thì giật mình bởi người hắn nóng hằm hập như là một chiếc lò vậy. Nó cuống quýt vừa nói nửa như đe dọa lại như là mệnh lệnh:

— Anh nằm yên đây cho tôi

Xong rồi nó vội vã mở cửa đi tìm đồ y tế. Nhưng vừa bước ra cửa nó đã nhìn thấy hộp thuốc đủ bông băng y tế, thuốc giảm sốt và những thứ khác đặt trước cửa phòng rồi. Khẽ nhịu mày, nó ghét cái tên Luân này lúc nào cũng được mọi chuyện giữa nó và hắn; nghĩ lại dường như nó luôn bị tên sảo quyết đó sắp đặt theo đúng những gì anh ta mong muốn. Nó thật sự không biết được rằng sau này người được anh ta yêu sẽ gặp phúc hay là gặp họa nữa. Nó nhớ, Ly nói Luân cũng là cậu công tử con nhà giàu có chẳng thua kém gì Huân cả. Vậy nó tin rằng, nếu như Luân thực sự chấp nhận việc nối nghiệp gia đình thì trên thị trường kinh doanh như một chiến trường ngấm kia chắc chắn sẽ bị con người mưu mẹo kia làm cho điên đảo. Luân sẽ trở thành đối thủ đáng gờn của tất cả bọn họ kể cả những bậc tiền bối đi trước đã từng trải đời.

Mang đồ vào, nó lườm hắn hiện tại đang mê man một cái rồi bắt đầu thay băng vết thương kia cho hắn. Hắn vốn muốn nói rằng không cần sự “thương hại” của nó nhưng trong cơn mê mờ ảo đó lại bắt gặp rõ ánh mắt cảnh cáo đường có chọc tức nó mà thiệt mạng liền không thể nói được gì. Cơn sốt khiến hắn mệt mỏi nhưng hắn không muốn chớp mắt mà cố giữ lý trí của mình để tầm mắt luôn hướng về phía nó.

Băng bó xong, Luân với Ly cũng mang thức ăn là cháo để hắn ăn xong còn uống thuốc. Nhưng khổ nỗi, hắn trên đời này không ghét gì bằng ghét bệnh viện với những viên thuốc tin hin xanh đỏ kia cả. Đang định mở miệng phản ứng thì nó đã lên tiếng cảnh cáo trước:

— Ăn hết rồi uống thuốc. Một chút cũng không được bỏ.

Hắn nhìn nhìn nó một lúc, nhưng ánh mắt nó ngoài sự kiên định không thể xoay chuyển được đành im lặng ăn theo lời nó. Luân gần như không tin vào những gì mà anh đang chứng kiến kia. Mặc dù biết nếu gọi nó thì chắc chắn Huân sẽ nghe lời bởi vì vị trí của nó trong lòng Huân thì Luân cũng đã rõ rồi. Nhưng tới mức như thế này thì Luân của thực không ngờ tới, có lẽ đối với Huân một cô gái không đặc biệt như nó chính là “tất cả” của hắn. Còn Ly thì ái ngại cho sự bắt nạt hắn của nó liền lay nhẹ nó e dè nói:

— Đây, sao bắt nạt Huân ghê vậy?

— Hừ, hắn phải vậy mới nghe — Nó tỉnh bơ nói

Đội hắn ăn xong, nhắm mắt nhắm mũi nuốt mấy viên thuốc thì trời cũng gần về đêm rồi. Kim đồng hồ đã chỉ tới mười giờ tối rồi; dường như thời gian không bao giờ đợi ai cả nó chỉ lấy đi những khoảnh khắc trong cuộc đời ta mà thôi. Nó với Ly đang định về thì hắn mặc dù vẫn nằm yên trên giường nhưng bàn tay to lớn kia lại nắm chặt tay nó khiến nó không đi được.

— Hửm, lại sao vậy? — Nó nhìn hành động của hắn khó hiểu

Hắn vẫn im lặng nhắm mắt không nói gì, bàn tay nắm cổ tay nó khê siết chặt. Thấy tình cảnh này Luân liền hiểu ra, nhanh trí kéo tay Ly đi nói với lại:

— Anh đưa Ly về, em ở lại trông thẳng Huân nhé. Nhớ đừng để nó phá nhà anh nữa đấy.

Nó còn chưa đồng ý đã trả thấy Ly với Luân đâu nữa cả rồi. Thở dài một cái, nó tự nói với mình rằng lại bị cái tên Luân đó tiêu khiển rồi. Bất chợt, trong đầu nó hiện lên hình ảnh một người, nó nhìn hẩn rồi nhìn ra ngoài trời màn đêm đang lên cao kia mà tự nhủ với chính mình rằng: “ Không sao đâu” . Quay lại phía hẩn, ngồi xuống cái ghế bên cạnh nó nói:

— Mau ngủ đi.

Hẩn nhìn thấy nó không có ý định đi nữa liền vui vẻ ngủ. Bàn tay ấm áp, to lớn của hẩn vẫn nắm chặt lấy đôi tay nhỏ bé của nó. Nó tự hỏi, có phải con người ta khi ốm đau, bị thương sẽ trở nên mềm yếu hơn không? Nhìn hẩn, nó thấy mình của hai năm về trước.

Còn hẩn, chìm vào giấc ngủ nhưng dù thế nào dù hiện tại hẩn ổn nhưng nỗi lo trong lòng hẩn vẫn chưa hết. Người con trai đó là ai? Hẩn không biết, hẩn cũng sợ không muốn hỏi và nó cũng không bao giờ có ý định sẽ nói.... Vì sao?

8. Chương 8: Dụ Dỗ Ăn Ngon

Mấy ngày sau, dưới sự dụ dỗ, đe dọa lẫn chăm sóc nhiệt tình của nó thì cuối cùng hẩn cũng khỏe lại. Hẩn là loại người khi chán nản sẽ chẳng cần tới bất cứ cái gì kể cả bản thân nhưng lúc cần, lúc nhiệt huyết trào dâng lại nhanh chóng ổn định lại mình, chữa lành mọi thứ cả về vết thương thể xác lẫn tinh thần. Không biết rằng đây là ưu điểm hay nhược điểm của nó nữa. Nhưng theo nó nói thì: “ Chỉ có kẻ ngốc mới như sống như vậy” có vẻ cũng không sai biệt lắm.

Sáng nay cuối tuần, nó đang vươn vai đầy thoải mái sau một giấc ngủ ngon của mình trong một ngày đẹp trời như thế này; hiện tại nó cảm thấy rất dễ chịu. Chính vì vậy, tâm trạng nó rất thoải mái, chính xác là rất tốt...

DING.....DONG.....

Tiếng chuông cửa vang lên, nó vui vẻ nhảy xuống đường mở cửa. Vừa mở, xuất hiện ngay trước mặt nó không phải gương mặt ai đó mà là một chiếc bánh ngọt ngon lành; tiếp theo sau đó mới là gương mặt toe toét của hẩn đang nhìn nó. Nó ngửi hẩn một cái dài, lấy chiếc bánh bóc ra ăn ngon lành đi vào nhà ngồi trên salon. Hẩn cũng chẳng quan tâm nó có mời hẩn vào nhà hay không liền ton ton chạy theo phía sau. Nó trả biết từ bao giờ khẩu vị của nó, những món nó thích ăn, khoái khẩu đã bị nó nắm rõ trong lòng bàn tay rồi. ..

— Thiên Anh! Có muốn đi ăn đồ ăn ngon không? — Hẩn hỏi nó, gương mặt cười cười nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy trong đó chứa đựng đầy âm mưu kẻ sát mặt nó.

— Hửm, anh lại định trở tài hả? Tốt, nhưng nhà không có đồ ăn đâu mau đi mua đi — Nó chẳng phản ứng gì cả, ngoài cái vẻ mặt rất muốn ăn đánh của hẩn ra nó không để ý thấy âm mưu trong đó nên vẫn thản nhiên như không. Nó chỉ né cái bản mặt kia ra trước khi hẩn lại không khống chế được cảm xúc mà làm ra mấy hành động vớ vẩn mà thôi.

— Không phải, đồ ăn còn ngon hơn cả anh nấu cơ. Muốn không? — Hẩn khề cười, hẩn cũng đoán trước được thái độ của nó sẽ là như vậy rồi.

Nó quay lại nhìn hẩn đầy nghi ngờ, còn có người nấu ăn ngon hơn hẩn sao? Nhưng đáp lại nó chính là ánh mắt “Tin anh đi” của hẩn khiến lòng nó có chút lung lay. Suy nghĩ một chút rồi nó cũng không thể không chế được bị thức ăn cám dỗ mà gạt đầu cái “rụp” đồng ý.

Nó bị hẩn cho ăn đồ ngon nhiều quá tới mức thành quen luôn rồi. Cái lưỡi vị giác của nó cũng kén chọn hơn trước rất nhiều. Những đồ ăn nhanh đặc biệt là mấy cái bánh mì trước là tú của nó giờ nó cũng không thể nhai nổi nữa luôn. Đây chính là cái người ta gọi là được chiều quá đâm hư đúng không nhỉ? Nó tự hỏi rằng nếu người đó mà biết nó từ bao giờ kén ăn như vậy chắc khéo bỏ cả công việc bên kia chạy về chăm

nó mấp lên mắt . Nghĩ vậy, nó khẽ cười, hần và người đó à hai người duy nhất trình phục được cái miệng cùng cái bụng nó một cách triệt để nhất luôn.

Còn hần, thấy nó tự nhưng lại cười liền biết tâm trạng nó rất tốt. Hần tranh thủ lúc đó liền lôi tuột nó đi. Đợi tới khi nó nhận ra thì đã thấy mình ngồi sau chiếc xe phân phối lớn của hần vì vụ ngoài đường rồi.

Và chiếc xe chỉ dừng lại tại cánh cổng lớn của biệt thự theo nó là rất là lo mà thôi. Nó cứ phải gọi là tròn xoe mắt nhìn căn nhà đó mà không thốt nên được lời nào. Và tự dưng trong lòng nó dấy lên cảm giác muốn chụp lại ngôi nhà này làm tư liệu để viết bài quá. Đây có thể gọi là bệnh nghề nghiệp của một tác giả như nó đi...

_ Đây....đây là..... _ Nó khi định thần lại liền quay phắt lại chỉ về phía căn nhà hỏi hần

_ Nhà anh, vào thôi _ Hần mỉm cười, kéo nó vào trong

_ Nhà anh? Dẫn tui đến nhà anh làm chi, không vào _ Nó tái mặt, đôi chân còn nhanh hơn trí óc muốn chạy đi thật nhanh rồi. Dồn nó sao lại dẫn nó về nhà hần để nó chết sớm một chút à? Nghĩ tới một số cảnh mà người nó muốn đổ mồ hôi lạnh rồi.

Tuy vậy, đâu dễ như nó muốn, hần tuy suốt ngày bị nó đánh cho ê ẩm cả người nhưng dù sập vẫn là đại ca của cả ái đất Hà Thành này cơ mà . Túm lấy nó, mặc kệ nó dạy đánh đủ kiểu cũng chẳng ăn nhằm gì với hần, cứ một đường hần kéo nó vào thẳng nhà mình. Một lần nữa nó hận ai đó đã cấm không cho nó học võ để giờ thất thế như vậy.

Căn nhà bên ngoài thật khiến người ta choáng ngợp bởi phong cách cổ điển màu xanh rêu, phía giữa vườn là một tháp nước lớn màu nâu đồng đang phun ra những cột nước đủ kiểu trắng xóa. Giữa sân là một con đường thẳng lát đá, những viên đá này rất lì lợ bởi nó màu đen ánh, xe máy và oto đi qua đều không vẩn dề gì cả. Hai bên đường là cây cảnh, ngọn giả sơn, thác nước nhân tạo uốn lượn cùng một thảm cỏ xanh mượt tươi mát cho thấy khu vườn này được một bàn tay chăm sóc rất kỹ lưỡng của người trong gia đình. Khu vườn cho ta cảm nhận được nét đẹp cổ kính cũng như cho ta hòa mình vào với bản sắc thiên nhiên trừ phú trong nắng mới.

Đối với nó hay với bất cứ ai sống nơi thành phố chen chúc, trật chội cùng khói bụi và ô nhiễm thì bước chân vào nhà hần nó cảm giác như được gột rửa vậy. Không khí ở đây được lá cây thanh lọc, căn nhà lại được xây ở ngoại thành khiến vớt đi phần nào khói bụi kia. Bước chân vào đây làm cho người ta có cảm giác như là bước vào một thế giới thuần khiết vậy. Cái cảm giác thanh khiết, mát mẻ, dịu dàng mùi hương của cỏ pha với nắng mới làm cho người ta có cảm giác không muốn đi nữa, nín giữ bước chân con người...

Bên trong ngôi nhà, nội thất được trang trí chủ đạo là đồ gỗ vẫn với phong cách trang trí cổ kính mà sang trọng. Ánh đèn vàng ấm áp phủ khắp cả gian nhà rộng lớn, những bức tranh sơn mài khiến ngôi nhà trở nên tinh tế tuyệt vời hơn. Đặc biệt, không như nó tưởng tượng , bước chân vào ngôi nhà nó không cảm giác được sự lạnh lẽo, trống trải mà nó từng nghĩ; ngược lại đó lại là một sự ấm áp bởi một bàn tay người phụ nữ trong nhà này chăm chút từng tí một.

_ mẹ...

Tiếng chào của hần làm thức tỉnh nó. Nó ngần ngại nhìn lên theo ánh mắt của hần thì chạm ngay phải ánh mắt của người phụ nữ tầm tuổi trung niên. Nếu như để nó dùng một từ để miêu tả mẹ hần thì từ đó chính là “phức hậu” . Đó lại là một điều nữa mà nó ngạc nhiên, mẹ hần không mang nét lạnh lùng, khắc nghiệt như các phu nhân quyền quý khác hay là sự cảnh giác của một người phụ nữ trong gia đình mà nó từng thấy. Bà nhẹ nhàng, lịch sự, hiền lành nhưng cũng đủ tinh tế, quý phái của một con người phụ nữ điển hình trong một gia đình giàu sang. Bà có ánh mắt dịu dàng, nụ cười hiền nên khiến cho nó khi đối diện bà cảm thấy thoải mái hơn ít nhiều.

_ Bác ạ... _ Nó cúi người chào mẹ hần.

Mẹ hần khẽ gật đầu bằng lòng. Nhưng bà còn chưa kịp nói thêm cái gì thì hần đã kéo nó lại gần, rất vui vẻ phấn khởi nói:

_Mẹ, Thiên Anh muốn ăn đồ mẹ nấu. Hôm nay mẹ trở tài xuống bếp nấu ăn nhé.

— Được. Con dẫn Thiên Anh lên nhà tham quan đi, xong mẹ sẽ gọi — Mẹ hần dường như không ngạc nhiên lắm vì sự xuất hiện của nó. Bà vui vẻ gạt đầu rồi đi xuống bếp chuẩn bị đồ ăn.

Thái độ của bà càng làm nó không biết phải nói sao. Nó vốn dĩ không muốn đến nhà hần bởi sợ mẹ hần hỏi này hỏi nọ thì nó quả thực không biết phải trả lời sao. Thế mà bà lại không hề hỏi nó bất cứ điều gì. Không nhưng vậy, khi nghe hần nói thế bà cũng không chút khó chịu xuống bếp nấu ăn ột người mới gặp lần đầu như nó. Có lẽ không như nó nghĩ, không phải một người phụ nữ giàu sang nào cũng khắc nghiệt cả, như mẹ hần đây – bà là một người rất thoải mái và khi nó đối diện bà nó cảm thấy rất thoải mái chứ không hề căng thẳng. Có lẽ nó thích mẹ hần; từ mẹ hần toát lên một thứ gì đó rất thu hút nó khiến nó cảm giác như mẹ mình vậy.

Hần nhìn nó cứ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên nọ, mắt cứ tròn xoe không thể tin được, miệng thì mím lại cố không để nó rớt ra mà phải phì cười. Vỗ nhẹ lên đầu nó, hần nói:

— Đi thôi, dẫn em đi tham quan

Rồi hần kéo nó đang ở trạng thái lơ lơ lên tầng. Và nó chỉ tỉnh lại khỏi sự ngạc nhiên sau khi bước vào phòng hần với hai màu chủ đạo xanh đen. Căn phòng hần rộng nhưng lại bày rất nhiều đồ khiến nó trở nên khá trật. Một cái giường king size có mười hần nằm lên vẫn còn thừa trống, một chiếc tủ quần áo chứa đủ thứ đồ hiphop mà ăn mang về, tủ giày chứa những đôi giày mà hần phải tìm khắp mới có, tivi màn hình lớn, máy chơi game, giá đĩa, còn cả rổ bóng được hần lắp luôn trong phòng,... Còn rất nhiều thứ khác nữa. Khiến nó đặc biệt chú ý nhất là trên tường phòng hần dán chi chít ảnh các cầu thủ bóng rổ nổi tiếng toàn thế giới và các cựa hiphop nổi lạc trong và ngoài nước. Nói tóm lại một câu là nhìn phòng nó chỉ có thể nhận xét rằng tới một trăm lẻ một phần trăm là gu phong cách của một thằng nhóc cấp ba chính hiệu.

— Đây chính là thế giới thứ hai của anh đấy — Hần nhìn căn phòng cười mãn nguyện

Nó không nói gì cả nhưng nhìn căn phòng này nó nhớ tới một người; người này có căn phòng cũng cái kiểu phong cách này và khi ngồi nói chuyện với người đó đến chín chín phần trăm là nó phải nghe người đó thao thao bất tuyệt về bóng rổ. Nhiều khi nó nghĩ, chẳng biết bao giờ mới có ai đó chịu vác cái của nợ này đi hộ nó nữa. Thấy nó tự dưng trầm ngâm rồi lại cười cười, hần nói:

— Mẹ anh không làm gì đâu. Mẹ tuy rất nghiêm túc trong công việc nhưng bình thường lại rất thoải mái và tâm lý. Em cứ bình thường là được.

— Um...

Nghe hần nói vậy nó hơi khựng lại rồi cũng gạt đầu. Ít ra tới giờ nó biết được rằng mẹ hần không khắc nghiệt như nó từng nghĩ và cũng không có ác ý gì với nó là được rồi.

Nó với hần ngồi đàm đạo về mấy cầu thủ bóng rổ thì hần mới biết được rằng vốn kiến thức về bóng rổ của nó rất tốt. Hần có cảm giác nó như đã từng được học rất bài bản về bóng rổ vậy nên khiến cho cả hai nói chuyện càng hào hứng hơn. Nhưng chỉ ngồi một lúc, nó nặng nề đòi xuống giúp mẹ hần chuẩn bị nấu ăn. Và đáp lại nó là ánh mắt nghi ngờ của hần, vì hần là người biết hơn ai hết về việc thà chết đói còn hơn xuống bếp của nó mà. Thấy ánh mắt không mấy tin tưởng của hần nó liền đỏ mặt. Mặc dù nó nấu nướng là con số không tròn chính nhưng dù sao cũng đến nhà hần nó không thể không biết lễ phép mà không giúp được. Mặc kệ hần ôm bụng cười, nó chạy xuống nhà giúp mẹ hần chuẩn bị một chút, dù không nấu được nhưng phụ giúp cũng không thành vấn đề với nó.

Tới bữa cơm, mẹ hần xem chừng rất bằng lòng với nó. Hần, mẹ hần cùng nó nói chuyện rất vui vẻ. Bà kể những truyện ngày xưa của hần cho nó nghe và kể hần nghịch như thế nào từ bé đến lớn làm hần đỏ mặt. Có thể nói, bữa cơm này khá vui vẻ. Nó không nói nhiều nhưng cách nó ăn cơm luôn miệng khen ngon, ăn bất cứ thứ gì mẹ hần gấp dường như khiến cho bà rất vui. Bà nói: “ Nhìn Thiên Anh ăn cơm vậy khiến cho ta thật muốn vào bếp nấu thêm nữa”.

Cũng nhờ lần này thưởng thức tài nấu ăn của bà Thiên Anh mới biết và làm sao giữ được cậu con trai cũng như chồng mình. Một người phụ nữ sống giữa giàu sang phú quý mà có thể giữ được sự đầm ấm trong gia đình quả thực là đáng ngưỡng mộ mà không phải ai cũng làm được như bà. Nó nghĩ, nó thực sự ngưỡng mộ bà rất nhiều không chỉ về tài nấu ăn mà còn là cách đối nhân xử thế, cách nói chuyện của bà khiến cho nó cảm thấy rất nhẹ nhàng.

__ Thiên Anh, mẹ anh cũng là một trong những fan hâm mộ truyện của em đó __ Đang ăn, tự dưng hấn nói câu này khiến cho nó vì quá sock mà mắc nghẹn.

__ Anh... anh nói gì cơ? __ Nó vỗ ngực cổ đề xuống không ho, tay với cốc nước uống cạn. Mặt nó không biết đỏ vì nghẹn hay vì ngượng quay lại hỏi hấn.

Mẹ hấn dường như cũng ngạc nhiên không kém nên chỉ nhìn nó không nói câu nào. Thấy vậy, hấn quay về phía mẹ mặc kệ nó mặt đỏ bừng mà nói:

__ Mẹ! mấy quyển sách về khoa học viễn tưởng mà hay đọc đó chính là của Thiên Anh đó. Tác giả tên Vic chính là bút danh của cô ấy đó mẹ

__ Thật sao? Thiên Anh, ta không ngờ đó. Cháu thật giỏi, những tác phẩm đó ta thực sự rất thích... __ Mẹ hấn quay về phía nó, gương mặt vừa ngạc nhiên lại khen ngợi

__ Dạ...cháu... __ Nó mặt nhiễm một tầng ửng hồng. Dù được khen nhiều nhưng lại được một người như mẹ hấn khen không khỏi khiến nó vừa ngượng lại vui sướng.

Nhìn gương mặt nó đỏ hồng, miệng cắn đôi đũa ngượng ngừng của nó khiến hấn và mẹ hấn không khỏi phì cười. Hóa ra nó cũng chỉ là một cô bé ngây thơ biết ngại khi khen, thẹn khi bị chê đùa mà thôi. Giờ hấn cũng nhận ra rằng bên trong vẻ ngoài lạnh lùng đôi phần tàn nhẫn kia của nó là bản chất ngây thơ, trong sáng dễ thẹn thùng đáng yêu.

Có thể nói rằng, mẹ hấn tuy là người khá dịu dàng nhưng bà dù sao cũng là một người từng trải, là phu nhân của tập đoàn kinh doanh nổi tiếng đương nhiên vẫn rất hà khắc. Chẳng qua, cách đánh giá con người của bà theo cách riêng không phải hỏi han này nọ mà theo cách ứng xử của những người mà bà tiếp xúc cơ. Hấn cũng từng nghĩ rằng khá khó khăn để mẹ hấn chấp nhận một cô gái mang vẻ ngoài cá tính như nó. Nhưng có lẽ, giờ hấn không khỏi lo bởi mẹ hấn ít nhất hiện tại cũng rất ưng thuận nó. Qua cách bà nhìn nó, cõi mở với nó hấn tin mẹ hấn cũng quý nó yêu thích nó như cách hấn cảm nhận về nó. Có thể không ai để ý thấy những nét đẹp của nó không đơn giản như vẻ bề ngoài kia đâu bởi dường như nó luôn dấu đi bí mật về nó nên dấu đi cả nét đẹp đó. Hấn tin, một ngày nào đó nó sẽ cho hấn chứng kiến con người nó thật sự cùng nét đẹp mà hấn nhìn thấy ở nó...

9. Chương 9: Người Tình Tin Đồn

Sáng hôm sau, Thiên Anh đang nằm gối đầu lên chân cô bạn thân Ly Ly ngủ một giấc ngon lành chẳng còn biết trời trăng là gì nữa cả sau một tiết toán cao cấp nhảm chán. Nhìn dáng vẻ ngủ ngon lành của nó theo khi theo nhịp điệu của thầy vào giấc mà Ly chỉ có thể cười mà thôi. Có lẽ, trên đời này đối với nó thì việc quan trọng và ý nghĩa nhất chính là ăn và ngủ. Chỉ khi nó ăn nó, ngủ đủ thì trời đối với nó mới đẹp, mới trong xanh và tâm trạng nó cũng theo đó vui vẻ yêu đời theo. Nghĩ tới đó Ly lại nhớ tới một người chuyên động vào nó lúc nó thiếu ngủ, thiếu ăn để rước lấy hậu quả là bị nó hành cho lên bờ xuống ruộng .... Là hấn. À không ! Còn một người nữa cũng luôn thách thức sự kiên nhẫn của nó, luôn dở dủ cách ra với nó và từ xưa tới nay luôn đấu với nó những trận đấu bất phân thắng bại...

Ly đang miên man suy nghĩ thì tiếng khàn khàn của một người con trai vang lên thu hút cô. Anh chàng này khá cao to, cũng không hề thua kém Luân chút nào, phong cách bụi bặm hiphop của dân đường phố. Tuy vậy, anh ta đối với Ly không có chút ác ý nào mà ngược lại khiến cho Ly có cảm giác quen quen. Anh ta bước tới hỏi:

__ Em là Khánh Ly phải không? Em có biết Vũ Vũ Thiên Anh – cô bạn của em đâu rồi không?

Ly nhú nhú mày nhìn anh ra khó hiểu như nhìn một sinh vật lạ ngoài hành tinh vậy. Không phải bởi ngoại hình của anh ta có gì đó phản cảm mà bởi câu hỏi của anh ta khiến Ly không biết diễn giải sao nữa. Chỉ chỉ tay xuống chân mình, Ly nhích người một chút để anh ta thấy rõ hơn nói:

__ Đây .... !!!

Anh ta nhìn Ly rồi nhìn cô bé Thiên Anh vô tư vẫn đang ngủ kia mà chỉ ngại ngừng quệt mũi. Có lẽ, anh không để ý bên dưới mà tập chung ánh mắt tìm Thiên Anh ở xung quanh nên mới vậy. Và khi thấy ánh mắt nhìn mình như muốn hỏi rằng: “Không biết có bị ngốc không?” của Ly làm người con trai đó ngại ngừng. Bước lại gần phía Ly, anh ta nói:

—Đại ca và anh hai nhờ anh gọi hai em xuống. Họ đang đợi cả hai dưới sân.

Ly nghe vậy khẽ nhú mồm. Nhìn phía ngoài cửa lớp còn mấy người nữa đang đợi cùng ánh mắt khó hiểu lẫn dè chừng của mấy tên sinh viên kia đang bàn tán là Ly cảm thấy có chuyện chẳng lành rồi. Cái danh xưng “Đại ca” và “Anh Hai” Ly ít nghe nhưng không phải là không quen bởi cả cái đất Hà Thành này người đủ khả năng được gọi chỉ có Huân cùng Luân mà thôi; hai tên đầu sỏ của mọi cuộc chiến lớn. Giờ thì Ly cũng hiểu được rằng vì sao mình lại không ác cảm với người con trai trước mặt này thấy anh ta rất quen bởi anh ta cũng ở trong nhóm nhảy và là đàn em của hai người đó.

Gật đầu đáp ứng người con trai kia, Ly gọi Thiên Anh dậy một cách nhẹ nhàng nhất để nó không cảm dao đi chém người nào đó. Nó tỉnh dậy, khá khó chịu khi bị đánh thức giữa giấc mộng nhưng khi nghe phía dưới có chuyện và hẳn đang đợi thì liền lập tức tỉnh ngủ. Nó cũng như Ly linh cảm được chuyện gì đó nên nhanh chóng cùng những người kia xuống phía dưới. Lúc đấy, nó thậm chí nghĩ cái tên Huân đầu gỗ suốt ngày chỉ biết gây sự khiến nó phải bực mình.

Phía cổng trường, trật ních những sinh viên đứng túm tụm lại để bàn tán. Khi nó và Ly đến, đàn em của hẳn rẽ đường để cả hai vào và trước mắt nó là một khoảng trống khá là rộng. Đường như nhờ phúc đức hai người con trai đứng phía xa kia nên không có ai giám bước vào vòng tròn vô hình kia cả. Đặc biệt, ở chính giữa là năm thằng con trai bị bắt quỳ xuống đất đầy nhục nhã. Hẳn và Luân cả hai đều đội mũ le che đi ánh mắt sát khí của mình đứng bàn chuyện gì đó dường như không hề quan tâm tới những con người ham vui ngoài kia. Chỉ khi người của hẳn nói cho hẳn biết nó đã đến thì ánh mắt lạnh lùng của hẳn mới dịu lại và nhìn về phía nó; nhưng chỉ vậy mà thôi hẳn cũng chẳng nói gì nữa cả. Người tiến về phía nó là Luân, vẫn cái gương mặt cười cười mà du trời có sập đất có lở cũng chẳng phải chuyện của mình kia của Luân khiến nó không thể quên được. Anh ta chỉ về phía năm tên kia nói:

— Ly, Thiên Anh! Em xem đúng năm tên này chính là năm tên khốn đã chặn đường đánh em không?

Nó nhìn những tên đó, toàn những khuôn mặt quen thuộc chỉ gặp một lần mà nó đã khắc ghi. Đồng thời, từng hình ảnh hôm đó từng vết thương nó đều nhớ rõ cả. Tuy vậy, không đợi nó lên tiếng trả lời thì Ly đã quả quyết nói chắc nịch như đinh đóng cột:

— Tên ngoài cùng tóc đỏ là tên đại ca cũng là người cầm cả cây gỗ đầy đinh đập vào đầu Thiên Anh. Tên tóc đỏ và tóc nâu đã đánh vào bụng Thiên Anh ba cái. Ba tên còn lại kia đã dùng chân đánh vào lưng Thiên Anh năm cái. Cả năm tên này đều là những thằng đàn ông mặc váy, ý đồ hiếp yếu vậy đánh Thiên Anh một cách đáng khinh bỉ, kinh tởm.

Ly nói như đã học thuộc lòng những tội trạng này của tên ác nhân vậy. Chỉ nghe một lần duy nhất khi Thiên Anh nói ra với người đó, nhìn lại những bức ảnh được vẽ phác họa lại mà Ly có thể đọc vanh vách luôn rồi. Có thể thấy rằng, phải cảm hận lắm Ly mới có thể nhớ từng chút như vậy. Là những tên này đã gây nên tội nghiệt gì hay phải chăng chúng qua ngu ngốc khi dùng vào nhậm người. Thả cô gái yếu ớt tên Khánh Ly kia đi là đúng hay là sai đây? Nhưng chắc chắn một điều rằng những tên này ở đây mặc dù đã tha cho cô nhưng chúng không thể biết được rằng Ly đã đau và khóc nhiều như thế nào khi người đó mang nó về đâu. Lúc đấy, Ly đã ước rằng mình không bắt tài như vậy, đủ mạnh mẽ để bảo vệ mình không khiến cho Thiên Anh khốn đốn như thế... !!!

— Thật sao? — Luân hỏi Ly bởi bây giờ anh chẳng thấy cô gái hiền lành có đôi phần mưu mẹo thông minh của Ly đâu cả; ánh mắt cô chần chừ sự căm ghét. Và nhất là anh nhớ lúc ấy Ly không hề ở đấy vậy tại sao lại biết được những chi tiết này?

Nó muốn lên tiếng nhưng lại một lần nữa bị chặn lại bởi tiếng va đập lớn vang lên....

“BỐP...”

Khi nó và Ly quay lại nhìn thì đã được chứng kiến một cảnh... Phải nói sao nhỉ? Là một cảnh tuyệt đẹp mà lần đầu tiên Ly và nó được chứng kiến. Luân không biết từ lúc nào đã bước về phía tên cầm đầu, đôi chân

dơ cao quá đỉnh đầu và hạ thẳng xuống đầu tên kia một lực mạnh làm hắn gục không nhúc nhích được gì. Toàn thân tên kia chỉ còn lại sự run rẩy khi nào phản xạ với sự sợ hãi và đau đớn trong tiềm thức. Ánh mắt hắn lạnh lùng, cả người toát ra sự lạnh lẽo đến tàn nhẫn như cửa một bậc đế vương đứng đối diện với những hèn dân. Huân hỏi:

— Ai đã sai chúng mày?

Mấy tên kia nhìn gương tên cầm đầu, sự sợ hãi như một loài virus lan chuyền với tốc độ chóng mặt trong con người chúng khiến chúng run lên bần bật lẫn át cả lý trí. Như rắn mất đầu, chúng không biết phải làm sao nữa. Bởi chúng biết, biết cho dù chúng có nói ra hay không nói ra thì động vào “người con gái” của hắn thì số phận đã không có đường thoát rồi.

— Nói.... — Huân dơ chân, một phát đá vào ngực tên kia khiến miệng hắn lệch sang ngã ngửa xuống đất ôm ngực phun nước bọt đau đớn.

Trong lúc đấy, Ly nhà ta lại rất hào hứng ôm chặt lấy tay nó, ánh mắt sang rực hưng phấn mà lắc mạnh nói:

— Thiên Anh! Nhìn Huân thật tuyệt nha.

— Um, không tồi — Nó khề cười.

Luân đứng cạnh hai cô gái này mà không còn nào để diễn tả được cảm xúc. Thay vì sự hãi hay mở long từ bi xin miễn tội chết cho những tên kia thì cả hai lại rất hào hứng xem Huân đánh nhau. Không muốn nói quá chứ cả hai chỉ thiếu nước thổi trống, khua chiêng mà cổ vũ thôi. Người như Huân khi đánh nhau sẽ là một con sư tử đầy già tính chứ không còn là một anh chàng ngờ nghệch luôn bị nó hành khổ nữa đâu. Đến chính anh còn phải vài phần né tránh thế mà cả hai cô gái kia dường như không biết chữ “sợ” viết như thế nào thì phải. Là họ dũng cảm, kiên cường hay ngốc nghếch, ngờ nghệch?

— Thiên Anh, tại sao em lại không cản Huân? — Luân hỏi

— Hừm, tại sao? Tui là người có thù tất sẽ báo. Vốn dĩ không đành tha cho bọn này nhưng thật không ngờ Huân lại tìm ra trước cả tôi cơ đấy. — Nó thản nhiên nói kèm theo một nụ cười vui vẻ đắc trí, ánh mắt nhìn Luân có vài phần không hiểu khi một người thông minh như Luân lại hỏi câu hỏi ngờ nghệch đó.

— Phải đó, chúng không chịu đánh thì dần mặt từng tên một coi tên cuối cùng có chịu khai hay không?

— Ly chen vào, nhúm vai nói trong giọng nói vẫn còn rất nhiều sự căm ghét. Cô nàng dường như chỉ hận không thể lột da mất tên không bằng cầm thú này.

Luân tròn tròn mắt nhìn cả hai người. Liệu có cô gái nào thản nhiên như Thiên Anh và vô tư lự như cô bé Khánh Ly này không? Rõ ràng trong đầu của hai cô gái này chưa bao giờ chịu để mình phải tủi nhục, đau khổ hay chèn ép cả. Hai cô gái nhỏ bé trước mắt anh tuy nhỏ nhưng chính là không thể động vào càng không thể đắc tội được. Anh thực sự không biết được rằng rốt cục anh và Huân đang đẩy vào hai cô gái như thế nào đây nữa, liệu là phúc hay là họa ?

Lúc đấy, khi mọi truyện đang hỗn loạn, mọi người chen chúc nhau mà xem “Đại ca” nổi tiếng ra tay tra hỏi từng tên một. Những tên đó không bị đánh cho ngất thì cũng là chịu sự đau đớn thấu tâm can bởi cái đau từ xương tủy khi bị đánh gãy tay, gãy chân, vỡ xương,... Người ta biết chúng vẫn còn sống nhờ sự phập phồng thoi thóp. Và ngay đến lúc tên cuối cùng chuẩn bị nhận án thì một chiếc audi mui trần màu trắng sang trọng lướt tới thu hút tất cả tầm mắt của mọi người. Thiên Anh và Ly khề nhếch môi.

Chiếc mui trần mờ ra, cửa xe cũng được đẩy ra, bước xuống xe là một người con gái với mái tóc nâu xoăn lọn kiểu cách, mặc một chiếc váy ngắn bó sát sexy, chiếc áo sơ mi mỏng và trong nhờ những đường ren đậm che đậy khiến chủ nhân của chúng khoe đủ và vừa. Gương mặt xinh đẹp đúng chất một cô tiểu thư đài các trong lớp sơn phấn đỏ dù có trang điểm ra sao vẫn không che dấu được đôi mắt đầy ác ý. Cô ta bước tới trước mặt Thiên Anh, nhìn một lượt đánh giá rồi tặng cho nó một nụ cười khinh bỉ.

— Thái Liên, là cô làm những truyện đó đúng không? — Luân bước tới, gương mặt anh nhú lại.

Nghe Luân hỏi nhưng cô ta chỉ cười. Ánh mắt cô ta xoay chuyển về phía hắn nhưng đáp lại cô ta chỉ là ánh mắt lạnh lùng, tàn nhẫn và đầy khinh khỉnh làm cô ta đau đớn mà thôi. Quay về phía nó, cô ta lại nhếch

môi cười một lần nữa. Và ngay khi mọi người không ngờ tới cô ta vung tay tát nó .

“BÓP....”

__ Hừ, mày đừng tưởng có anh Huân bảo vệ thì tao không giám đánh mày __ Cô ta đặc ý nhìn má nó lệch sang một bên mà cười lớn.

Má nó đỏ ửng hằn dấu năm bàn tay. Hần, Luân và nhất là Ly tức giận không thể nói được. Nhưng ngược lại, nó lại rất bình tĩnh dường như cái tát này là nó cố tình cho cô ta đánh vậy. Chạm vào má mình, nó cười:

__ Tiểu thư Thái Liên, cô cho tôi một lý do được không?

__ Hừ, lý do? Lý do bởi chính mà trèo cao sẽ ngã đau. Đồ tham tiền, loại người như mày soi gương xem có sứt với ...

“BÓP.... BÓP....”

Cô ta chưa nói xong, bàn tay vung lên chưa chạm được vào nó thì hai bên má đã nóng rực. Huân, Luân trợn mắt nhìn nó; Ly thì không ngăn ngại vỗ tay tán thưởng trước khoảnh khắc mọi người đều im lặng đó. Nó phúi tay như phúi đi lớp phấn bấn dính trên bàn tay mình, lạnh lùng nói:

__ Soi gương? Vậy tôi khuyên tiểu thư cô nên về soi lại gương đi. Tôi và cô KHÔNG HỀ GIỐNG NHAU. __ Câu nói cuối được nhấn mạnh và đầy thâm thúy của nó đánh vào chính sự tự đắc và ngạo mạn của Thái Liên.

__ Mày... __ Cô ta rít lên.

__ Tiểu thư, mời cô chú ý một chút hình tượng. Muốn đấu với tôi? Được, vật hẹn cô tối mai ở bar V.VIP tối mai. Tôi luôn sẵn sàng __ Nó ngồi xuống đối diện cô ta, miệng vẽ lên nụ cười tự tin cùng nhạo báng đặt vào tay cô ta một tấm card.

Xong rồi nó quay người bước đi. Ly cũng vội vàng chạy theo nó. Bỏ lại phía sau những con người vẫn chưa hết bàng hoàng.

Đi khuất nơi ồn ào, đầy tai tiếng đó nó rút điện thoại bấm một dãy số quen thuộc trong danh bạ gọi cho ai đó. Ngay khi đầu dây bên kia là giọng nói dịu dàng, ấm áp vang lên nó liền nói:

__ Anh! Giúp em.

Xong rồi nó cúp máy. Ly nhìn nó, cô biết nó gọi cho ai nhưng làm như vậy nó liệu có lường trước được hậu quả không? Ly hỏi:

__ Cậu làm thế, mọi chuyện sẽ lộ hết đấy. Ổn chứ?

Nó nhìn Ly, khoe miệng vẽ nên một nụ cười. Nụ cười của nó lạ và khác biệt những nụ cười trước kia. Nó chứa đựng sự tự tin, quyết tâm và vài phần tức giận. Nhận một cái tát để trả lại hàng ngàn cái tát ... Là luật nhân quả nó đặt ra.

Sáng hôm sau, hần và Luân tới tìm nó nhưng cả nó và Ly đều không đi học. Chính xác là cả hai cô gái này đều biến mất, không ai biết họ ở đâu và họ cũng không ở nhà mình. Có lẽ, cách duy nhất để gặp nó chính là đợi tới thời điểm tối nay mà thôi...

Nhưng , đồng thời trong lúc đó ở cộng đồng “dân chơi” cũng bắt đầu dấy lên những tin đồn thất thiệt. Tin đồn gì ư?

Tin đồn về vị tiểu thư Thái Liên con gái của tổng giám đốc ngân hàng Đông Á NB bao trọn bộ bar V.VIP. Cô ta vung tiền mời tất cả dân chơi có tiếng bậc nhất của đất Hà Thành này tới. Để làm gì?

Để xem cô ta hạ nhục đứa con gái không biết thân biết phận mình ngông cuồng muốn đối đầu với cô. Để cô ta cho thấy người con trai đã không chọn mình phải xấu hổ, hối tiếc tới mức nào. Cô muốn nghe thấy tiếng cười cùng sự sỉ nhục của tất cả những con người ở đây dành cho cô ta – đứa con gái nghèo hèn không có chút địa vị nào kia.

.....

Tại một nơi khá xa, tách biệt với đất Hà Thành ồn ào, náo nhiệt kia, căn biệt thự chưa một lần sáng đèn sau bao nhiêu ngày tháng đã vụt sáng. Cả khu vườn lộng lẫy trong ánh đèn trắng hòa cùng màn đêm đang dần buông, ô cửa sổ đã tỏa ra ánh sáng vàng nhạt dịu dàng ấm áp. Trong căn nhà ngoài vị quản gia già trông giữ lần đầu tiên đón tiếp năm vị chủ nhân đích thực của nó trở về. Năm con người cúi đầu lễ phép chào vị quản gia hơn tuổi mình rồi nhanh chóng bước tới căn phòng lớn có cửa gỗ trắng luôn được đóng kín kia.

Mở cửa ra, là một gian phòng rộng nhưng lại trật ních những giá đựng treo quần áo chiếm tới hai phần ba căn phòng. Một phần ba gian phòng còn lại là gương và bàn trang điểm lớn có đầy đủ dụng cụ trang điểm và các loại máy cần thiết. Họ chẳng ai nói câu nào bắt đầu tập chung vào công việc của mình. Người con trai với mái tóc dài màu bạch kim bước về phía nó đang ngồi đấy, anh khẽ mỉm cười nhẹ nhàng nói:

—Anh đã đợi ngày này quả thực rất lâu rồi.

Nó chỉ khẽ cười không nói gì cả. Ánh mắt nó nhìn những người con lại trong phòng rồi khẽ nhắm; nó không biết liệu đây có phải lựa chọn chính xác không nhưng nó nghĩ nó sẽ không ân hận.

Mọi thứ đều được làm trong yên lặng, thỉnh thoảng vang lên những tiếng nói khẽ cùng tiếng cười cứng chiều. Nó có vẻ tĩnh mịch nhưng lại mang một hơi ấm phủ khắp nơi trong căn nhà lạnh lẽo này. Vị quản gia già nhìn những chủ nhân trong căn nhà của mình khẽ mỉm cười hạnh phúc, Họ trẻ, họ tràn đầy sức sống và những gì họ làm được tới ngày hôm nay rất đáng tự hào. Nhìn người mà họ dành cả tâm trí và là lý do duy nhất để họ tiến tới cùng một tình yêu mãnh liệt đang dần trở lại là mình mà ông cũng cảm thấy hạnh phúc. Đáng nhẽ, đứa nhỏ đó không phải sống khổ sở như vậy, đáng nhẽ phải từ lâu cứ sống thật với mình như vậy mới là tốt nhất. Bao nhiêu năm qua cứ dày vò, đau khổ đủ rồi... ông sống cho tới từng này tuổi cũng chỉ trông đợi những đứa trẻ kia mỉm cười hạnh phúc mà thôi.

TẠI BAR V.VIP:

Đến từ rất sớm chính là cô tiểu thư Thái Liên. Tiếp theo là hấn và Luân. Cả hai vì cười trên chiếc motor Ducati 844 và Suzuki GSX1250FA đã khiến cho bao cô gái phải nhìn theo. Dáng vẻ vừa phong trần lại bụi bặm nổi bật lên sự nam tính chứ không phải eo ợt như những tên công tử kia. Họ luôn thu hút những cô gái với đầy sự ham muốn nhưng họ lại chưa từng để một cô gái nào lọt vào mắt mình. Đặc biệt là những cô gái như Thái Liên; dù có xinh đẹp thật đấy, dù có giàu có thật đấy nhưng tính cách lại nhơ bẩn khiến họ phải nhũn má, cách xa. Chính vì vậy, đáp lại tất cả chỉ luôn là ánh mắt lạnh lùng và khí chất hơn người khiến chẳng ai dám lại gần trong phạm vi bán kính một mét.

Huân cảm thấy lo lắng, lần đầu tiên hấn thấy lo sợ tới vậy nên hấn đã tới rất sớm. Cả ngày nay hấn đã nóng ruột như bị lửa đốt trong lòng nên đứng ngồi không yên. Dân chơi bậc nhất đất Hà Thành, người đứng đầu trong mọi cuộc chơi mọi su hướng là hấn nhưng tâm trí hấn lại bay lượn ở đâu đó đang tìm nó mà thôi. Cảm giác mất nó hiện hữu rất rõ trong lòng hấn và càng tới gần với thời gian hẹn nó càng mãnh liệt hơn. Cảm giác của trước kia khi hấn tưởng hấn sẽ buông tay so với bây giờ chẳng là gì cả. Hấn tự hỏi rằng bao nhiêu ngày tháng thế nhưng sao tới bây giờ hấn vẫn không thể an tâm được rằng nó chỉ thuộc về hấn? Vì sao?

Hấn cảm thấy, chỉ qua đêm nay là nó đã sẽ mất hấn.

Bar V.VIP là quán bar sang trọng bậc nhất ở đất Hà Thành và cũng là địa điểm chủ đạo để các dân chơi khẳng định đẳng cấp của mình. Quán bar này không được xây dựng dưới tầng hầm hay ở đâu cả mà nó là tòa nhà bên ngoài đơn giản với một biển hiệu đề tên lấp lánh to đùng bắt mắt. Nhưng bên trong mới là thứ mọi người chú ý tới bởi nó được xây cao và rộng hơn rất nhiều quán bar khác. Nó chỉ có duy nhất một cửa cực lớn vào và ra đối nhau. Cánh cửa này đặc biệt được giải thảm đỏ nối nhau để các dân chơi có thể khoe những chiếc siêu xe thể hiện đẳng cấp của mình; đó chính là những đứa con tinh thần của họ. Phía bên trái cửa là sân nhảy lớn lung linh sắc màu loang loáng và quầy bar đứng. Phía bên phải là bàn ghế được sắp xếp tùy lựa chọn; nơi đây là nơi để họ có thể nói chuyện, bàn công việc hoặc làm bất cứ thứ gì họ thích.

Quán bar ngày hôm nay không có gì thay đổi lớn ngoài tiếng nhà lớn hơn, dân chơi khắp nơi đều hội tụ nơi đây và hai người vang danh “Đại ca” cùng “Anh hai” lâu lắm không xuất hiện nay lại có mặt khiến họ hưng phấn. Vài người nghe về câu chuyện của cô tiểu thư Thái Liên càng hiếu kỳ và hứng thú khiến cho quán bar trở nên rộn rã hơn thường ngày.

Mười giờ đêm, tiếng chuông đồng hồ đã điểm tới giờ hẹn nhưng nó vẫn chưa xuất hiện. Thái Liên trong bộ trang phục bó sát màu đỏ lấp lánh ánh kim khoét sâu phía sau lưng kiêu ngạo bước về phía hần hỏi:

— Anh Huân, hình như cô gái của anh sợ quá chạy mất bỏ mặc anh ở đây rồi thì phải.

Đáp lại cô ta chỉ là tiếng “hừ” lạnh lùng của Huân mà thôi. Nếu như nó thực sự sợ không tới nơi đây thì đôi với hần có lẽ là vô cùng tốt. Nhưng Thiên Anh là ai chứ? Có phải hần không hiểu tý nào tính cách của nó đâu. Nó là người không nói thì thôi mà đã nói chắc chắn phải làm, mà đã làm thì chắc chắn phải làm ra trò. Nó là người lạnh lùng nhưng vô cùng háo thắng và tán nhần.

Và dường như đáp lại mong muốn của Thái Liên, tiếng động cơ xe dồn dập vang lên và khung cảnh khiến cho hàng loạt người ở đây phải đứng đậy, hàng trăm con mắt phải ngược theo. Năm chiếc xe bóng loáng, màu đen huyền bí lấp lánh dưới ánh đèn mờ ảo chiều từ trên xuống và từ sàn nhả ra. Thứ khiến người ta phải đứng đậy nhìn kỹ là bởi nhãn hiệu cùng kiểu dáng mà những con xe này mang trên mình. Dẫn đầu là chiếc Rivale Roadyacht GTS mui trần cá tính; tiếp theo sau là chiếc Lamborghini Reventin cùng chiếc Saleen S7; cuối cùng là chiếc Audi R8 Spyder và chiếc Racing Hart C4R.

Những chiếc xe này đã tuyệt đẹp, đã đặc biệt giá cả cũng trên trời nhưng khiến người ta biết chúng liên quan tới nhau còn là vì biển số xe. Năm biển số : 41444,44144,44414,44441,1444. Những con số này được không những đẹp mà dường như còn ẩn chứa vô vàn ý nghĩa sâu xa bên trong đó nữa. Nhưng ẩn số đó là gì? Và tại sao họ cảm thấy những con số này khá quen tới vậy?

Trước đó, ta phải đặt ra một câu hỏi rằng : “Họ là ai?”

Trong vô vàn những thắc mắc kia thì câu hỏi này là ai cũng muốn biết. Một hàng siêu xe bóng loáng, mỗi chiếc đứng ở đây cũng chỉ có một chiếc duy nhất mà không ai có thể theo được bởi không chỉ giá chúng à ta có muốn cũng chẳng thể nào mua được chúng. Những chiếc xe này chưa từng xuất hiện ở quán bar hay ai đó nhìn thấy trong giới dân chơi cả khiến cho nhiều người phải e dè. Người có một chiếc xe đã đủ vênh mặt lên với đời, có tới hai chiếc đã có thể khiến người ta ngưỡng mộ bàn tán, tới ba chiếc phải thuộc hàng đại gia tỷ phú thế giới rồi chứ nói gì năm chiếc xe ở đây.

“Cạch”

Tiếng cửa xe mở, mọi người dường như nín thở theo dõi người bước ra khỏi xe là ai? Là nhân vật nào ?

Người đầu tiên bước xuống là người con trai ngồi trong chiếc Rivale Roadyacht GTS. Anh cao gần mét tám, dáng người cao to, ánh mắt và gương mặt đều bị chiếc kính đen che mắt. Tuy vậy, sự lạnh lùng, uy nghiêm từ con người anh toát ra rất rõ. Bộ vest đen, với nhãn hiệu đắt tiền, cách điệu tuy đơn giản nhưng mặc trên người anh lại vô cùng hoàn mỹ và thu hút.

Người tiếp theo bước xuống là người ngồi trong chiếc Lamborghini Reventin . Áo vest xám vẫn kiểu cách đơn giản kết hợp với dáng người cao dong dỏng. Vãn kính đen khiến chẳng ai có thể thấy mặt. Từ anh toát nên vẻ lạnh lùng, thần bí và đặc biệt sau lớp kính kia còn là một con mắt sắc sảo khiến người ra e sợ.

Bước ra từ chiếc Saleen S7 là một người hoàn toàn khác biệt. Người đó dáng người mảnh mai, dong dỏng, thon dài cao tầm mét tám. Đặc biệt hơn là gương mặt thon, nước da trắng nổi bật trên mái tóc bạch kim thu hút. Bộ vest cách điệu đính cườm hở ra khoảng ngực trần trắng khiến người ta biết rằng anh là con trai. Có lẽ, vẻ đẹp này của anh khiến rất nhiều cô gái phải ghen tỵ về mọi mặt. Nụ cười nửa miệng trên chiếc môi mỏng kia khiến người ta đôi phần thêm khát dù anh là con trai đi chăng nữa.

Sau anh là người con trai với mái tóc dựng đứng có phần trẻ nhất trong bốn người ở đây. Người đó cao tầm mét tám lăm, nước da trắng nhưng dáng người lại to cao rắn rỏi của một người tập thể thao lâu năm. Chiếc áo sơ mi trắng đính cườm đen lấp lánh trong đêm, chiếc quần bò mài rách bụi bặm cùng gương mặt tuy bị che lấp nhưng mang vài phần kiêu ngạo kia khiến cho các cô gái đều phải chú ý.

Bốn con người này, đồng loạt tiến về phía chiếc xe cuối cùng. Chiếc cửa xe được mở ra, một đôi giày cao gót chạm trên thảm đỏ và người con gái đó hiện ra trước mắt mọi người. Cô gái có mái tóc đen dài búi vồng lên cao được cột bằng dây mặt đá óng ánh, điểm thêm vào đó là một chiếc châm nạm đá tinh xảo khiến ai tóc cột đơn giản trở nên tinh tế hơn. Gương mặt thon dài nhỏ nhắn, ánh mắt đen sắc nhọn lung lnh, đôi môi đỏ mềm mai như cánh hoa hồng khiến khiến cho cô rất sững khi sánh bước bên bốn người con trai kia.

Cô khoác trên người chiếc áo da hốc tay nạm đính ở viền tay và cổ áo đi cùng chiếc quần da bó sát và đôi giày cao da lộn tới mắt cá chân. Người ta nhìn thấy cô gái này mang một vẻ đẹp vừa có gì đó nhẹ nhàng, lại kiêu xa mà cá tính. Nhìn cô, sóng vai bên bốn người kia, vòng tay chắc chắn của người con trai đứng đầu choàng qua eo cô như bảo hộ làm cho người ta có cảm giác cô như là một vị nữ vương của đêm nay vậy.

Cô bước từng bước về phía người con gái đang giận mình tím mặt kia. Nhìn cô ta, cô đánh giá một lượt ánh mắt cũng hướng về phía con những con người hiếu kỳ xung quanh một chút rồi nói:

— Chào cô! Tiểu thư Thái Liên.

— Mày... — Thái Liên giọng run run không biết là do cô ta sợ hãi hay là gì nữa.

— Bao cả quán bar, mời toàn dân chơi đất Hà Thành tới đây, bao rượu mọi người có phải cô muốn cho họ biết cô sẽ sụp đổ như thế nào vào hôm nay không? — Nó khê cười, nụ cười nửa miệng mang đầy sự tự tin cùng khinh miệt dành cho cô ta.

— Mày... mày cầm cho tao.... — Thái Liên tức giận, bàn tay vung lên tính tát vào mặt nó.

“Bốp...”

— Tiểu thư, mời cô bình tĩnh một chút — Người con trai với mái tóc bạch kim từ lúc nào đã chắn trước mặt nó, nhìn anh vậy mà bàn tay lại rất khỏe giữa Thái Liên khiến cô ta không cử động được. Ở cổ tay còn ẩn đau sau lời nói lịch sự nhưng nụ cười trên gương mặt lại như nụ cười của quỷ giữa kia.

Thấy Thái Liên bị bắt, mấy vệ sĩ mà cô ta mang theo cũng đồng loạt song lên. Người con trai mặc áo sơ mi trắng vụt lên. Chỉ với hai ba đòn đơn giản đã đốn ngã ba gã vệ sĩ của Thái Liên chẳng mất chút sức nào. Phủi áo, anh ta quay lại nhìn Thái Liên khinh miệt nói:

— Chủ nào tớ nấy, nhơ bản y như nhau.

— Không, phải là chủ nào tớ nấy đều không biết lượng sức mình chứ. — Người con trai mái tóc bạch kim nhếch miệng cười, anh đẩy nhẹ một cái kiếm cho Thái Liên phải lùi về phía sau mấy bước.

— Hừ, lũ ngốc — Người con trai mặc vét đen lạnh lùng nói ôm lấy nó bảo vệ trong vòng tay mình. Một lời đơn giản anh nói ra nhưng khiến cho Thái Liên phải lạnh sống lưng. Nhưng người xung quanh cũng cảm nhận rõ một điều rằng nó được người con trai đó bảo vệ vững chắc bởi bức tường vô hình mạnh tới cỡ nào.

— Tiểu thư Thái Liên, cô con gái rượu của chủ tịch ngân hàng Đông Á NDD. Cha làm ăn bất chính, giả mạo tiền giả, rửa tiền afia, bòn rút ngân khố công ty. Đúng là cha nào con nấy nhĩ... cha bòn rút của nhà nước của nhân dân, con đâm dáp lên người khác, thay cha tiêu tiền bẩn. — Người con trai mặc vest xám lạnh lùng nói. Mỗi lời anh nói như một mũi tên phóng ra đâm chính diện vào cô ta.

Rồi tất cả đồng loạt cúi kính. Đám đông được một trận ồn ào, xôn xao bởi bốn con người trước mắt này. Rồi bất chợt trong đám đông có người ngơ ngàng hét lên:

— Tứ Tử Thiên...

Có lẽ người đó nhận ra họ là Tứ Tử Thiên bởi hình xăm. Bốn hình xăm ở cổ, gáy, ngực, tay hiện rõ khi ánh sáng chiếu vào. Một mã vạch với năm con số “44441” giống như biển số xe kia thảo nào khiến cho họ cảm thấy quen. Hình xăm này chính là đặc điểm của Tứ Tử Thiên. Không ai biết vì sao người ta gọi họ là vậy chỉ biết khi cả bốn người cùng xuất hiện chắc chắn là sẽ có người phải xuống địa ngục bởi họ ra tay chưa bao giờ thất bại... Đây chính là điều đáng sợ nhất...

— Tứ Tử Thiên... Vậy chẳng nhẽ cô gái kia là “người tình tin đồn” ư?

Một giọng nói nữ vang lên. Tất cả đổ dồn ánh mắt vào cô gái được bốn người họ bảo vệ kia. Chẳng nhẽ nhưng gì báo trí trước kia viết đều là sự thật sao? Nhưng “Người tình tin đồn” là sao?

Đó chính là cô gái duy nhất luôn xuất hiện với bốn người này đặc biệt là bên người con trai mặc vest đen. Cô không được họ giới thiệu nhưng luôn sánh bước thân mật với cả bốn. Tin này vốn nhiều người không tin bởi những bức ảnh chụp cô không rõ mặt và từ xa bởi họ luôn có vệ sĩ và bảo vệ đi kèm nên không ai có thể tới gần được cả. Hơn thế nữa, những tin đồn từ báo trí đó cũng chẳng bao giờ được Tứ Tử Thiên ra mặt phủ nhận hay khẳng định cả. Khi được hỏi tới, họ chỉ mỉm cười; đó là nụ cười thân thiện khiến cho báo trí

càng được nước lấn tới. Chỉ có duy nhất một người con trai đã từng đứng trước báo trí tuyên bố rằng động vào cô ấy chính là đối đầu với anh và đối đầu với Tứ Tử Thiên.. Đó là một “cuộc tình tay bốn” đầy mờ ám và họ chẳng thể tìm thêm được thông tin về cô gái này ngoài những bức ảnh ngẫu nhiên chụp được ra.

Bên dưới bắt đầu nhộn nhạo lên với cô gái “Người tình tin đồn” này cùng thân phận thật sự của Tứ Tử Thiên....

__ Trời ơi! Kia chẳng phải là anh Bảo Anh sao? Sao boss của công ty Thiên Vũ đấy sao? Anh ấy được mệnh danh “con cái chín đuối” trong giới kinh doanh mà kể cả những người lão luyện cũng phải e dè phải k? Ôi trời! Anh mặc vest đen thật đẹp trai chết đi được.

__ Anh mặc áo vest xám kia chính là Bảo Trung rồi...

__ Bào Trung? ĐÓ chính là vị luật sư với đôi mắt sắc sảo, nhạy bén á? Người được mệnh danh là “Đôi mắt chim ưng” của ngành luật sư có thể tổng bắt cứ ai vào tù, vạch trần mọi sự thật đấy sao?

__ Ôi trời, thảo nào thấy mái tóc bạch kim quen thế. Mình đã ngỡ ngơ mà... Đúng là anh Thần Minh rồi.

__ Đẹp trai chết mất. Chẳng phải anh Thần Minh nam diễn viên, kiêm người mẫu, styleslist đang ở Pari cơ mà sao lại ở đây thế này?

__ ĐÚNG ĐÓ. Anh ấy là siêu mẫu thế giới mà sao lại về Việt Nam mình được như vậy chứ?

__ Hạo Thiên, cậu ta là “thiên tài” của trường đại học kinh tế cơ mà sao lại xuất hiện ở đây? Người ta bảo rằng ngoài bóng rổ cậu ta đâu ham hố đấu đá ai đâu??

__ Tứ Tử Thiên lừng danh sao tư đứng lại tụ họp thế này?

__ Cô gái đầu với Thái Liên là người tình tin đồn của họ thật sao?

__ Thái Liên! Cô ta bị sao không sao lại động vào người con gái của Tứ Tử Thiên?

...

Hàng loạt những câu nói vang lên càng ngày càng khiến sắc mặt Thái Liên tái mét. Vết bớt y hệt của Tứ Tử Thiên ở bắp tay nó đã chứng minh tất cả. Sự thật, nó chính là “ người tình tin đồn” của Tứ Tử Thiên, nó thuộc về họ.

Người con trai được gọi với cái tên Bảo Anh cởi áo khoác choàng lên người nó. Anh ôm nó vào lòng, ánh mắt nhìn nó dịu dàng, giọng nói ấm áp vô cùng khê nói:

__ Đủ rồi, ta về thôi.

Nó gật đầu, quay người bước đi theo anh. Bất chợt, từ khoong trung bay xuống vô vàn những tờ giấy in đầy chữ. Đó chính là bằng chứng phạm tội của cha Thái Liên. Và chưa đầy một phút sau điện thoại của Thái Liên vang lên. Tin báo cha cô bị bắt vào tù nhanh chóng xuất hiện trên màn hình tivi lớn của quán bar.

__ A.....A.....A..... _ Cô ta hét lên đầu đốn, nước mắt cũng không thể chảy nổi vì ngỡ ngàng. Ngã xuống đất, cô điên loạn mà gào thét....

Đó chính là cái giá phải trả cho những khê động vào “Người tình tin đồn” của Tứ Tử Thiên

Nhìn cảnh hỗn loạn đó Huân và Luân chết lặng. Nhìn nó theo bốn người kia đi xa rồi mà Huân vẫn đứng ở đấy không động đậy được chút nào bởi cái tin “người tình tin đồn” vẫn còn vang vẳng trong trí não của hắn. Thứ nó luôn cố gắng dấu hắn, sự thực về con người nó, quan hệ thật sự của nó hóa ra là cao đến như vậy nên hắn mới không nhận ra nó là người con gái của kẻ khác. Ngay từ lúc gặp nó, hắn đã cảm giác nó có gì đó khác biệt, nó biết hắn rất rõ nhưng lại chưa bao giờ cưỡng si hắn, nó sống trong một căn nhà bình thường nhưng tính cách lại mãnh mẽ, kiên cường và háo thắng. Từ lời nói, cử chỉ của nó chẳng có chút nào thừa thãi của một con người bình thường cả. Lúc đầu, hắn cứ nghĩ rằng bởi vì nó là một tác giả văn học mạng nên có gì đó hơn những người khác nhưng thực chất ra bởi nó cũng sống trong môi trường như hắn mà thôi...

Hình ảnh nó được người con trai quyền uy kia bảo vệ trong vòng tay vững chắc của anh mà hắn thấy đau đớn. Nhưng liệu thực sự hắn không có cơ hội sao? Nó đâu có công nhận bất cứ thứ gì đâu? Hắn lại càng không thể tin nó lợi dụng hắn ngày hôm nay để trở lại là cô gái tin đồn như những người kia nói...

__Tôi đi tìm em ấy __ Hắn kìm nén sự bất lực lại trong lòng mình, võ vai Luân rồi nhanh chóng rời đi. Hắn giờ không muốn cái gì cũng mãi im lặng nữa, hắn muốn biết tất cả. Muốn nó nói cho hắn biết rốt cục chuyện gì đang diễn ra và cái tin đồn “người tình” kia vốn là vì sao...

Nhìn Huân, Luân khẽ thờ dài. Dường như anh đã đoán đúng rằng cô bé Thiên Anh này không tầm thường như những gì cô ấy thể hiện bên ngoài. Những lời mà Khánh Ly đã nói với anh trước kia bỗng trở nên hiển về và anh nhận ra những lời ý đúng không phải là đe dọa mà là sự thật. Sung quanh Thiên Anh là : chủ tịch tập đoàn lớn, luật sư danh tiếng, siêu người mẫu thế giới và cả một thiên tài bẩm sinh nữa thì quả thực đặc trội với nó chính là kết cục như ngày hôm nay. Nếu như nói thế lực nhà Huân mạnh thì bốn con người bên cạnh nó kia có thể nói là ngang ngửa với nhà Huân nếu không muốn nói là nhỉnh hơn. Độ giàu có thì có thể chưa bằng nhưng một vị chủ tịch chần giữ một phần kinh tế đất nước, một vị luật sư có thể đổi trắng thay đen, một siêu người mẫu mà mỗi lời nó phát ra có thể thay đổi mọi thứ cùng một thiên tài với bộ óc phi thường thì chính là bất khả chiến bại. Họ, bốn con người đó làm cho anh có cảm tưởng rằng họ đạt tới mục đích ngày hôm nay chính là vì nó mà thôi. Đúng lúc đó, khi anh đang trầm ngâm suy nghĩ mọi chuyện thì một người con gái lạ mà quen xuất hiện trước mặt anh.

Cô mặc một chiếc váy màu trắng ôm bó sát ở phần ngực, chân váy xòe ra bằng phẳng , gắn ở phía sau điệu đà là một chiếc nơ bướm . Thêm vào đó, mái tóc xoăn lộn màu hung tím, mắt đen, môi hồng khiến cô có vẻ đẹp dịu dàng và nữ tính. Cô bây giờ trở nên sắc sảo, xinh đẹp chứ không còn đeo trên mình vẻ đẹp dễ thương, đáng yêu nữa rồi. Nhìn anh, cô nói:

__ Những gì tôi nói không phải là một lời đùa cợt, dọa dẫm đúng không?

__ Em.... Em với Thiên Anh... __ Anh nhíu mày nhìn cô, trong lòng anh cũng dấy lên cảm giác bất an và lo lắng khi anh nhìn cô đang đứng trước mặt mình nhưng lại xa tận chân trời này.

__ Như những gì anh thấy và những gì họ nói, tất cả đều không sai.

Nói rồi cô nhẹ xoay người bước đi, ẩn mình vào trong đám đông hỗn độn cô cứ thế biến mất. Anh lại như Huân lúc trước cũng sẽ không nói được câu nào. Dường như, mọi thứ đều vượt quá mức anh đã dự tính lúc trước. Anh biết Thiên Anh sẽ làm gì nó nhưng cũng không thể tưởng tượng được Thiên Anh lại mang trong mình thứ bí mật lớn tới vậy. Biết rằng phía sau con người của cô bé Khanh Ly chắc chắn không phải là một người nhu nhược yếu đuối nhưng lại không thể ngờ Ly mới thật sự là người con gái lạnh lùng và tàn nhẫn.

....

Trong lúc đó, hắn đang đứng ở nhà nó. Cửa nhà nó vẫn đóng im lìm, ánh đèn điện từ lúc hắn đứng đây đợi tới giờ vẫn chưa lần nào sáng lên. Khung cửa sổ tối om, lạnh lẽo chứng tỏ chủ nhân của căn nhà vẫn chưa trở về khiến cho tâm hắn lạnh ngắt như màn đêm kia.

“Bộp.... Bộp.....bộp....”

Từng hạt mưa nặng nề rơi xuống trên đường, chạm vào gương mặt hắn. Rồi tầng tầng lớp lớp những cơn mưa dồn dập chút xuống khắp nơi: mặt đường, cành cây, ngọn cỏ, mái nhà, xe cộ,... Và nó ướt đầm gương mặt cùng người hắn. Người hắn nặng trĩu bởi nước và đầu hắn cũng nặng trĩu trống rỗng vô định. Hắn nghĩ rất nhiều, nhớ lại mọi thứ nhưng rồi tất cả đều nhạt nhòa vô vọng bởi vì sau ngày hôm nay thì những thứ hắn đã từng hy vọng, từng cảm nhận dường như chẳng có gì cả. Hắn hướng ánh mắt của mình ra phía ngoài đường kia – nơi con người đang vội vã trong màn mưa, nơi họ trao nhau những tình cảm quan tâm đặc biệt và nơi ý nghĩ hắn còn sót lại là tìm nó. Tìm trong hàng người may chăng nó đang tới và bước về phía con tim sắp bỏ cuộc của hắn để cho hắn một lời giải thích mà thôi...

Một tiếng...

Hai tiếng...

Ba tiếng...

Thời gian cứ tích tắc qua đi, hắn cũng không biết được mình đã đứng đợi nó bao nhiêu lâu rồi nữa . Cái lạnh tê tái, cái rét chân ngập con tim, làn mưa vẫn sối sả buông xuống cố gắng rửa trôi đi tất cả hy vọng của hắn. Nếu như yêu thực sự là thứ tình cảm lạnh lẽo, khổ đau và tuyệt vọng tới vậy thì sau này hắn sẽ không kiên trì theo đuổi thứ gì nữa. Hắn muốn thời gian quay ngược lại trở về hắn của những ngày không từng đụng vào nó, gây sự với nó để rồi yêu nó như thế này... Đau lắm cái thứ tình yêu không bao giờ thuộc về mình.

Hình ảnh duy nhất mà hắn thấy là ánh đèn chói chang củ axe dội thẳng vào mắt hắn mà thôi. Mọi thứ sau đó đối với hắn chỉ còn là một màu đen vô định hướng y như tình yêu hiện tại của hắn không có chút ánh sáng nào.

SÁNG HÔM SAU:

Hắn không biết mình đã ngủ được bao lâu rồi nữa chỉ biết là trong đầu hắn quay mòng mòng trong ký ức từ lúc gặp nó đến giờ. Hắn chợt nhận ra những con trai bên cạnh hắn không phải chưa bao giờ từng xuất hiện trước kia. Đầu tiên, lúc ở sân bóng rổ người mặc đồ đen thân mật với Hạo Thiên chính là nó. Rồi đến lúc nó giúp đỡ hắn chuẩn bị quần áo chính là anh chàng tóc bạch kim và cuối cùng là người con trai song vào đưa nó đi chính là người mặc vest đen kia. Và hắn cũng chợt nhận ra rằng từ trước đến nay hắn vẫn ngốc nghếch không nhận ra mà thôi; bởi vì nó dấu diếm cũng bởi vì hắn ngu ngốc nữa.

Giật mình tỉnh dậy, thứ đầu tiên sộc vào mũi hắn là một mùi thơm dịu nhẹ của thức ăn. Tiếp theo đập vào mắt hắn là gian phòng quen thuộc, đơn giản nhưng ấm áp mà hắn đã từng lui tới trước kia không ít lần.... Là phòng nó. Hắn cố nâng cả người nặng trĩu như đeo chì của mình dậy thì có một tiếng nói vang lên:

__Đã tỉnh?

Hắn quay đầu lại thì thấy người đó chính là người con trai với mái tóc bạch kim đã bảo vệ nó ngày hôm qua. Anh hiện tại không còn vẻ quyền rũ thu hút của hôm qua nữa mà hiện tại với bộ đồ dẫn dụ, đeo tạp dề trắng, tay cầm cái muôi đứng cạnh cửa nhìn anh trông có gì đó rất giống một người phụ nữ nội chợ của gia đình. Và trước khi hắn kịp hỏi lại thì anh đã quay mặt đi, gương mặt bỗng nhiên rạng rỡ, khua cái muôi nói với ai đó vừa mở cửa vào:

__ Thiên Anh! Anh ở đây

Và ngay lập tức một bóng người vut chạy tới ôm trầm lấy anh. Giọng nói nó vừa vui sướng lại nũng nịu dịu vào người anh:

__ Thơm quá đi mất, chỉ ngửi mùi là bụng em nó biểu tình giữ dội luôn rồi ý. Anh có nấu nhiều đồ ăn không, hết là em bắt đền anh đó.

__Thiên Anh! Không phải anh đã nói em là không được chạy trong nhà rồi sao? Đã hậu đậu nhỏ té thì làm thế nào? __ Một người nữa bước tới, anh bề bồng nó lên mắng

__Em xin lỗi mà. Anh đừng cáu, em yêu anh nhất luôn ý __ Thiên Anh ngoan ngoãn để người kia bế lên. Nó ôm cổ anh, hôn lên má anh đầy yêu thương.

Rồi hai người nữa cũng bước tới, họ vui vẻ cười đùa nói chuyện trước cửa phòng nó và trước ánh mắt của hắn. Mãi một lúc sau người con trai tóc bạch kim mới lên tiếng nói với nó:

__ Um... THiên Anh, bạn của em đã tỉnh rồi, từ lúc nãy...

Nghe vậy, nó dừng mọi hoạt động lại. Quay người nhìn về phía hắn đang sock nặng kia, chạm phải ánh mắt u buồn của hắn nó lấp bắp:

__ Anh...Anh... __ Nó che miệng lại, gương mặt bỗng chốc đỏ ửng.

Nó lườm người con trai mái tóc bạch kim kia vì không nói cho nó biết ngay lúc đầu. Rõ ràng là anh âm mưu từ trước mà. Nó tụt xuống từ tay anh rồi ngập ngừng bước về phía hắn:

__ Anh khỏe rồi chứ? __ Nó sờ tay lên chán hắn rồi nhú mày bởi cái nóng hằm hập ở chán hắn. Quay lại nhìn mấy người con trai kia rồi lại nhìn hắn hỏi:

__Kỳ vậy, sao vẫn sốt chứ? Thuốc anh mua chắc không phải hàng dỏm chứ?

Nó nói nhưng ngược lại hấn chỉ nhìn nó mà thôi. Nó bây giờ đã trở về với nó của ngày xưa – một nó mà chỉ thi thoảng hấn mới được chiêm ngưỡng sau lớp vỏ băng dày kia. Cùng với đó là cái vẻ đẹp từ nó hấn vẫn luôn cảm nhận được giờ đây đã hiện rõ nét. Hấn nắm chặt tay nó hỏi:

__ Họ là ai?

__ A, họ là... __ mặc dù biết trước sau gì hấn cũng hỏi truyện này nhưng cứ nghĩ tới cảnh vừa rồi giữa nó và họ làm nó lại đỏ mặt ngập ngừng không biết nói làm sao cả.

__ Em đúng là “người tình tin đồn” của họ? __ Hấn gần lên từng tiếng, ánh mắt u buồn tổn thương, bàn tay to lớn siết chặt tay nó.

__ A, đau đó... __ Nó nhú mày

__ Nói đi... __ Hấn tức giận hét lên.

Nó nhìn hấn khó hiểu rồi bỗng dưng nó hít sâu một cái, gương mặt tối sầm lại. Ánh mắt vui vẻ trước kia trở nên lạnh lùng và...

“BỐP...”

__ Vừa phải thôi nha, đừng có thấy người ta hiền mà bắt nạt nhé. __ nó đánh vào đầu hấn, tức giận quát. Có vẻ như hấn đã lờ nó trở về với con người mà hấn mới gặp trước đây.

__ Em... __ Hấn nhìn nó, không biết thế nào.

__ Em ơi! Dịu dàng tử tế... __ Người con trai tóc bạch kim bên ngoài nói chen vào. Từ nãy đến giờ họ vẫn đứng đó xem kịch vui. Tiếng cười khúc khích thích thú của anh càng làm hấn không thể hiểu nổi.

Lườm séo người con trai đó một cái nó quay lại lườm thêm hấn một cái sắc bén khiến hấn đang phát sốt mà lạnh cả người. Hít một hơi dài, nó cố gắng lấy lại bình tĩnh chỉ vào hình xăm lộ rõ trên cánh tay trái của mình nói:

__ Trước đây, có một lần tui khiến anh giận, đánh anh bởi lúc đó tui chính là muốn giấu đi hình xăm này.

Hấn ngập ngừng một chút rồi mới chạm vào hình xăm trên tay nó. Hình mã vạch cùng ẩn số 44441 không ai biết ý nghĩa kia ý như hình xăm có trên người của bốn người kia. Nó nói tiếp:

__ Đây là một mã số riêng của tui với bốn người họ. 44441 là bốn anh em, bốn trí hướng, bốn già tâm, bốn quyền lực nhưng chung một chiến thắng.

Lời nói của nó khiến hấn phải nhú mày. Về sau câu nói của nó khiến khấn cảm thấy rất khó hiểu. Nó dường như cũng đoán được hấn không thể hiểu hết được liền giải thích thêm:

__ Anh cũng biết tui còn một tên nữa là Vic. Vic này chính là trong từ Victory: là chiến thắng. Ý nghĩa của mã số này chính là một lời hứa: dù họ có làm gì, đi đâu đi chẳng nữa thì họ vẫn sẽ luôn luôn, mãi mãi bảo vệ tui bằng mọi giá.

Nhìn mặt hấn vẫn ngơ ngơ chẳng thông suốt được bao nhiêu nó lần đầu tiên cảm thấy bất lực tới vậy. Nó mong cái trí thông minh thường ngày của hấn ngay tại đây phát huy có phải tốt hơn không là phát huy vào những lúc nó chẳng cần đến. Không kìm được nữa, nó lại dơ tay đâm vào ngực hấn tức giận mắng:

“BỐP...”

__ Anh bị ngốc hả? Tứ Tử Thiên là thật, “Người tình tin đồn” là tui cũng là thật nhưng mà sự thật mà cánh nhà báo ngu ngốc đó không biết chính là tui là em gái của Tứ Tử Thiên.

__ Em gái.... __ Hấn nhìn nó và dường như bây giờ mới vỡ lẽ ra được tất cả.

Bầu chặt lấy bai nó, kéo nó sát lại vào mình. Hấn dường như không tin được hỏi lại:

__ Họ – Tứ Tử Thiên là anh trai em?

__ Phải... Mà sao tui lại phải giải thích với anh chứ nhỉ? __ Nó nhăn mặt, chợt dưng nhớ ra là vốn dĩ chẳng cần phải giải thích làm gì vì nó đâu có làm gì sai chứ.

Hắn hiện tại vui mừng muốn chết luôn rồi. Gương mặt tiêu tụy kia ánh lên niềm vui sướng không tả được. Đang muốn ôm nó vào lòng vui hạnh phúc thì nó bị rùng ra khỏi tay hắn. Tên con trai quen thân với hắn nhất chỉ vào mặt nó rồi vào mặt chính mình nói:

— Hai người gần nhau quá rồi đấy. Mà Huân, cậu không thấy tui với Thiên Anh giống nhau sao chứ? Tui tui là song sinh đó?

— Hạo Thiên, em bối đặc ý đi. Ai đứa bé giống nhau thôi chứ em giờ nhìn giống Thiên Anh trở nào chứ? Thiên Anh lớn lên xinh đẹp giống anh nè. — Người con trai tóc bạch kim đẩy Hạo Thiên ra, kề mặt mình vào cạnh mặt Thiên Anh cho hắn xem.

— Nào có, anh ngày xưa lấy hết của Thiên Anh sắc đẹp làm cho Thiên Anh bé bỏng của em chịu bao nhiêu thiệt thòi à — Hạo Thiên rằng lại Thiên Anh, vuốt đầu nó an ủi, khổ sở nói.

Và cứ thế cuộc khẩu chiến xảy ra. Nó bị dằn đi dằn lại, kéo ra kéo vào còn hắn nhìn mà không phản ứng được ầu nào. Chỉ đến khi âm thanh lạnh lùng của người con trai đeo kính lên tiếng hai người kia mới chịu buông nó ra, anh nói:

— Hai đứa, dừng lại.

Như là một mệnh lệnh, cả hai lật tức thả nó ra không cần bàn cãi một câu nào. Và Thiên Anh được trở về vòng tay che chở của anh sau cái lườm lạnh lùng cảnh cáo cho hai người kia. Quay về hướng hắn, người con trai kia nói:

— Có lẽ cũng nên giới thiệu một chút nhỉ. Dù cậu đã biết do chúng ta đã từng gặp nhau không ít lần khi cậu đi cùng cha mình rồi nhưng tôi vẫn muốn giới thiệu lại. Tôi là Vũ Hoàng Bảo Anh tổng giám đốc công ty Thiên Vũ. Anh cả.

— Chúng ta cũng không xa lạ gì nhỉ? Tôi là Vũ Trần Bảo Trung là giám đốc tại văn phòng luật sư Vũ Thiên đồng thời là cố vấn luật sư của công ty cha cậu. Là anh hai.

— Vũ Ân Thần Minh, tôi là anh ba. Tôi là người mẫu, stylist kiêm nhà thiết kế của công ty thời trang GD bên Mỹ.

— Tui khỏi giới thiệu chắc cậu cũng đã biết rồi. Tôi là anh tư của Thiên Anh – Vũ Vũ Hạo Thiên.

Phải, quả thực hắn không muốn thừa nhận nhưng trong bốn người thì ba người hắn biết khá rõ và người còn lại thì đã nghe tiếng từ rất lâu rồi. Chỉ là hắn không thể và cũng không bao giờ tưởng tượng được họ lại là anh trai của nó mà thôi. Tương lai phái trước của hắn không biết có đơn giản hay không kho cả bốn người cùng nói rằng: “Động vào em gái tôi thì đứng trách”

Đây là một lời đe dọa, cảnh cáo chẳng?

Xem chừng yêu nó vốn đã chẳng nay còn khó khăn hơn bao giờ hết rồi. Nhưng trong ánh mắt của bốn vị Tứ Tử Thiên này không có ác cảm với hắn nên hắn cũng tin vào chính bản thân mình thôi.... !!!

Ducati 844

Suzuki GSX1250FA:

Lamborghini Reventin:

Saleen S7:

Audi R8 Spyder:

Racing Hart C4R.:

10. Chương 10: Câu Chuyện Chưa Kể

Sáng, Ly vừa mới đặt chân được đến cái cổng trường thì đã bị hai tên nổi tiếng với cái biệt danh “Đại ca” và “Anh hai” chặn đường. Nhìn gương mặt hớn hở của Huân là Ly có thể đoán được ngay ai đó mạnh mẽ

mạnh miệng nhưng đã thay đổi rồi. Thật nhìn không ra được gương mặt nó lúc đấy sẽ như thế nào nữa. Ly thật sự muốn biết. Nhưng Ly còn chưa kịp mở miệng hỏi đã bị hấn túm lấy vai lắc mạnh hỏi:

— Ly, Thiên Anh đâu rồi?

— Hừm, sao hỏi em? Không phải anh ở với nó sao? — Ly nhúm mày. Hấn dường như hấn so với Ly khỏe hơn rất nhiều hay sao mà túm với lắc cô mạnh đến vậy nữa.

Thấy vậy, Luân bước tới ngăn cái con người trong đầu chỉ có mỗi nó lại. Luân từ tốn nói:

— Bọn anh tới nhà của Thiên Anh rồi nhưng cô bé không có nhà. Lúc này lên lớp của Thiên Anh cũng thấy cô bé chưa đi học. Em biết Thiên Anh lại đi đâu không?

Ly ngẩn ngơ suy nghĩ. Nó không có nhà, cũng không đến trường, lại chẳng đến tìm Ly vậy có thể đi đâu được chứ? “Người tình tin đồn” Ly chợt nhớ tới cái này rồi mới chợt nhớ ra chuyện gì đó. Tin đồn ở quán bar mấy hôm trước đã được đưa lên báo trí với tít khoa chương rằng “Tử Tử Thiên đối đầu tranh dành người tình tin đồn” ngay trang đầu tiên. E rằng ai đó phải đích thân về nhà giải thích không có lẽ cả năm con người này sẽ bị từ luôn mất. Cũng lâu rồi chuyện này không xảy ra do Tử Tử Thiên sợ người ta phát hiện ra nó nên suýt chút nữa thì Ly quên mất. Khẽ cười, cô nói:

— Thiên Anh về nhà rồi

— Về nhà? — Cả Luân và Huân đều ngẩn người.

* * *

Lúc đấy, nó vừa đi vừa ngập dài bước ra khỏi phòng ngủ. Cả ngày hôm qua nó với bốn ông anh đã phải chịu trận của ba vì cái trò nghịch dại này nên mãi mới được đi ngủ. ĐI ngủ rồi trong đầu nó vẫn còn ong ong bởi phải quỳ nghe ba mắng suốt mấy tiếng đồng hồ. Thảm hơn nó là bốn ông anh nửa đêm còn bị lôi ra vô đường sử đẹp cơ. Tuy vậy, vì về nhà được hưởng bầu không khí thoải mái nên nó ngủ rất sâu và ngon nên tâm trạng cũng vô cùng vui vẻ. Bước ra theo nó phía sau là một người con trai có gương mặt hao hao giống nó. Người đó choàng tay qua vai nó, ngái ngủ nói:

— Chào buổi sáng, Thiên Anh.

— Um, sáng tốt anh Hạo Thiên. — Nó theo quán tính quay người lại, đặt một nụ hôn lên má người đó.

Người đó gương mặt ngái ngủ bỗng chốc chuyển thành cười hớn hở. Đang định ôm chầm lấy nó thì nó đã bị một người khác bế bổng lên chẳng chút khó khăn nào. Dường như trận giảo huấn đêm qua chẳng ảnh hưởng gì tới bốn người anh này cả. Xem chừng là đã từng trải qua vô vàn lần rồi nên cũng không có cảm giác gì mấy thì phải. Người con trai ánh mắt lạnh lùng quét qua tên vừa mới định lợi dụng kia, cảnh cáo bằng ánh mắt rồi quay lại dịu dàng nói với Thiên Anh:

— Nhóc! Mau tỉnh.

Ngược lại với lời nói của người đó, nó vùi mặt vào ngực anh, dụi dụi mấy cái rồi lại chuẩn bị ngủ tiếp. Chỉ khi mùi hương thơm thoang thoang bay qua mũi thì nó mới choàng mở mắt. Trượt khỏi người anh, chạy thẳng vào bếp trước ánh mắt bất ngờ của hai người kia. Rồi tự dưng họ lại phụt cười vui vẻ. Cảnh này không lạ nhưng đã lâu lắm rồi mới được chứng kiến khiến cho cả hai phút chốc ngỡ ngàng. Họ chợt nhận ra rằng nó vẫn vậy, không thay đổi. Tâm hồn nó như gương mặt trẻ con chẳng có vẻ gì là sinh viên đại học kia cả. Bao năm qua dường như những gì họ làm cũng không phung phí bởi tính cách mà cả bốn muốn gìn giữ cho nó không thay đổi. Nó vẫn mãi là nó một Thiên Anh với vẻ ngoài lạnh lùng nhưng khi ở bên gia đình vô cùng trẻ con, ấm áp và cần được yêu thương.

Trong bếp, nó và anh Thần Minh đang cười đùa rất vui vẻ. Nó bám chặt lấy anh để anh cho nó ăn vụng thức ăn ngon tuyệt mà anh nấu. Đứng lúc đó, anh Bảo Trung bước vào nói với nó:

— Thiên Anh, tên nhóc Gia Huân tới tìm em kìa.

Nghe vậy, đột nhiên nó sững lại. Miếng thức ăn nó đang cắn dở rơi cái “bộp” xuống đất. Và rồi ngay lập tức nó như một cơn gió chạy cái “vèo” bay ra phòng khách.

Hắn đang ngồi đấy, đối diện với anh cả Bảo Anh của nó, nói chuyện với cha nó, bên cạnh là ông anh song sinh Hạo Thiên. Tay chân đi trước ý nghĩ, vừa thấy hắn nó đã tức giận lao vào thẳng tay trừng trị...

“BỐP...”

— Vương Hoàng Gia Huân, ai cho anh đến đây, HẢ?

Thấy nó, hắn lại toét miệng cười xoa xoa trỗ đau. Cứ nghĩ rằng hắn viện ra cái cớ quái gở nào đó nào ngờ hắn bị nó đánh vẫn cười mà trả lời nó còn tươi hơn nữa chứ. Hắn cứ tỉnh bơ như không nói:

— Anh tới ra mắt bộ vợ mà.

Gương mặt nó tối sầm lại còn hắn thấy vậy lại vô cùng đắc trsi. Trước khi nó kịp đánh hắn thêm cái nữa thì chất giọng trầm và uy nghiêm của bố nó đã vang lên:

— Thiên Anh, không được đối xử với khách như vậy.

Nó quay lại nhìn bố nó, nhận được cái nháy mắt của hai ông anh đành ngoan ngoãn đi vào trong. Gì chứ cả nhà nó từ lớn đến bé đều sợ bố cùng gia pháp nên làm gì có ai giám cãi. Nó cũng biết điều qua mấy ông anh đã vì nó chịu gia pháp nên hôm nay không thể để mấy anh ấy chịu trận thêm lần nữa được; chịu nữa khéo mai báo sẽ đăng Tứ Tử Thiên thiên hạ vô địch phải năm viện mất. Câu nói cuối cùng nó nghe thấy chính từ miệng của bố nó chính là mời hắn ở lại ăn cơm. Nó dự cảm rằng, sau này chắc chắn nó sẽ còn phiền chết hơn bây giờ mất...

Ngày hôm nay, nhận được cuộc điện thoại đó, quyết định đến đây đối với hắn chỉ trong phút chốc nhưng có lẽ là quyết định sáng suốt nhất của hắn. Hắn đã hiểu được sự thẳng thắn, mạnh mẽ của nó từ đâu mà ra. Lớn lên trong môi trường cha là cảnh sát, khi nghỉ hưu về làm chủ một nhà võ, từ bé đến lớn đã tiếp xúc với võ thuật nên nó mạnh mẽ hơn người khác. Nó được bốn người anh yêu thương, bảo vệ nên mang trong mình đôi chút cao ngạo, hiêu thắng. Nhưng thật may mắn là nó bị cấm học võ chứ không có lẽ hắn bị nó đánh cho không ra hình người được luôn mất thật...

Nhưng, lý do khiến nó không được học võ lại làm tâm trạng hắn trầm xuống. Mười tuổi đã mất mẹ, sống trong sự bảo bọc của cha và anh mình sau một vụ tai nạn. Tuy vậy, họ không thể bảo học nó tránh khỏi cái tiếng đứa trẻ không mẹ hay tàn nhẫn hơn là việc bị nói đứa trẻ giết mẹ mình. Vì sao ư? Vì mẹ nó đã bảo vệ nó khi chiếc xe bus ý gặp tai nạn. Người ta tìm thấy nó đang nằm trong vòng tay mẹ nó một cách an toàn. Mười hai tuổi nó đượ cha và anh cho học võ lên được một đai trong thời gian ngắn. Có thể nói, nó là đứa vượt trội hơn cả bốn người anh về võ thuật bởi nó tiếp thu rất nhanh. Nhưng vì nó lại không kìm nổi cơn tức giận của mình mà đánh con trai nhà người ta lên bờ xuống ruộng đến mức phải nhập viện nên bị anh cả cấm hoàn toàn việc đụng vào võ. Mười lăm tuổi vì trống đối gia đình nó quậy phá âm ỹ khiến bốn anh phải hợp lại kéo nó ra khỏi vụ âm ỉ, quậy tung bừng đó. Bắt đầu từ năm nó mười bảy tuổi cái tên Tứ Tử Thiên bắt đầu nổi tiếng và nó – cô gái “người tình tin đồn” cũng bắt đầu xuất hiện. Chỉ được một năm, vì bảo vệ nó cũng như nó bảo vệ chính anh trai mình mà nó thu mình lại sống với một Thiên Anh của bây giờ. Quá khứ, nỗi đau mất mẹ, cái tiếng giết mẹ chính là lý do khiến nó trở nên vô tâm với bản thân mình tới vậy. Đó là một nỗi đau không bao giờ nguôi ngoai được trong lòng nó.

Có một truyện nữa mà có lẽ chẳng ai biết được cả. ĐÓ là, Thiên Anh chính là một trong hai thiên tài lớn của Việt Nam được nhận học bổng Harvard nổi tiếng nhưng đã từ chối nó. Đây là một sự kiện đã gây xôn xao dư luận trong một thời gian dài. Đó chính là lúc nó mười tuổi, một câu nói vô tình “Tại nó nên mẹ nó mới chết” đã khiến Thiên Anh rũ bỏ tất cả mọi thứ mình đã đạt được nhốt mình trong sự trầm lặng. Cảm giác tội lỗi đến bây giờ vẫn theo đuổi nó. Và không cần nói, người từ bỏ con lại chính là “Thiên tài” vẫn nổi danh bây giờ - Hạo Thiên. Bởi vì nỗi đau mất mẹ, sự lo lắng cho cô em gái song sinh nên Hạo Thiên cũng bỏ tất cả. Có lẽ, chẳng ai biết được rằng nhưng đứa trẻ song sinh được nối với nhau bằng sợi dây cảm xúc vô hình đâu. Nên những đau khổ của Thiên Anh, Hạo Thiên là người hiểu rõ nhất nên bao năm qua Hạo Thiên sống ỉnh và sống để đợi Thiên Anh về với mình nữa. Chỉ cần Thiên Anh sảy ra truyện Hạo Thiên cũng cảm nhận rõ nhất nỗi đau đó. Từ bé cho đến bây giờ vẫn luôn là vậy...

Hắn hiểu, nó đã tổn thương như thế nào nên với nó sự “vĩnh cửu, mãi mãi” mới không tồn tại. Tình cảm nó cũng không thể trao ai bởi nó sợ mất, sợ đau hơn bất cứ ai như khi nó đã mất người nó yêu thương nhất là mẹ mình.

Liệu hấn có thể lấy lại giúp nó niềm tin hay không?

Đang nói chuyện với anh nó, hấn nghe thấy tiếng hét cùng một tiếng rơi vỡ khá mạnh. Tiếp theo đó, hấn thấy nó bị đá ra khỏi phòng bếp một cách không thương tiếc trong tiếng mắng của anh trai Thần Minh:

— Ai cho em đụng vào chứ hả? Không thấy ngoài cửa ghi biển “Cấm Thiên Anh hậu đậu đụng vào nấu nướng” kia à? Anh Trung, anh mà còn không quản Thiên Anh cho chặt thì xé luôn cái bằng luật sự đi.

Nghe Thần Minh mắng nó mà mắng lây luôn sang cả Bảo Trung đang đứng vô tội ở đây mà an Bảo Anh và Hạo Thiên cứ ở bên ngoài bụm miệng cười. Xem chừng, mấy anh em nhà này rất khoát trí khi ai đó bị gặp nguy nhé. Qua lại, nhìn hấn vẫn chưa tiếp nhận được cảnh ngộ này mà cả hai lại cười. Hạo Thiên vỗ vai hấn, nói:

— Thiên Anh không biết làm gì đâu. Liệu cậu nuôi nó được chứ?

— UM, cái này em biết lâu rồi. Không vấn đề — Ánh mắt hấn bỗng chốc chuyển thành đầy áp tự tin. Vốn dĩ, hấn chưa bao giờ nghĩ sẽ để người con gái quan trọng của đời mình chỉ sống, vui mình vào trong công việc nội trợ cả.

Ăn cơm xong, dọn dẹp mọi thứ, nó vẫn như bình thường nằm trên ghế xoa xoa cái bụng tròn xoe của mình. Hấn lại gần trở nó, cảm thán nói:

— Anh của em chẳng có ai tầm thường cả nhỉ?

— Họ không phải người... quý đó. — Nó nhú mày nói. Hấn còn chưa biết hết được khả năng của họ đâu. Những gì hấn thấy mới chỉ là bên ngoài mà thôi. Bởi sau này, trả ai rõ số phận những con người đã đụng độ vào nó sẽ như thế nào cả.

— Nay, chơi bóng không? — Hạo Thiên gọi nó, trên tay xoay trái bóng màu cam bắt mắt.

Phía sau Hạo Thiên là ba ông anh trai của nó. Nhìn bốn ông anh trai của mình rất hăng hái, nó nói:

— No lăm, không chơi.

Được ăn nó rồi nó chính là lười không muốn động đây tay chân chút nào cả. Nhưng hiểu nó hơn ai hết, cũng rõ nó hơn ai hết chính là bốn ông anh này chứ ai. Hạo Thiên dơ chùm chìa khóa trước mặt nó nói:

— Cá không? Đội thắng sẽ sở hữu chiếc Aston Martin Rapide nhé. Chịu không?

— Một chiếc thẻ đủ để em mua truyện trong một năm thì thế nào? — Bảo Anh dơ một chiếc thẻ xanh lung linh khiến nó hoa cả mắt

— Một vé đi tham quan Nhật Bản thì sao? — Anh Bảo Trung mỉm cười – nụ cười đầy âm hiểm của một vị luật sư?

— Một tháng ăn ngon? — Một câu nói đơn giản nhưng là mồi hấp dẫn nhất với Thiên Anh củ anh Thần Minh.

Nghe nhưng phần thắng hấp dẫn đó, hấn thấy mắt nó sáng rực lên. Nó ngồi phắt dậy, nhìn bốn ông anh mình một lượt rồi gật đầu cái “rụp” bước khỏi ghế phấn khích nói:

— Chơi thôi, lẹ nào.

Phía sau nhà nó là một sân bóng rổ lớn. Sáu người đứng đó, đối diện nhau, sung quanh là đồng cỏ hoang. Nơi đây là nơi được cha Thiên Anh xây riêng cho nó để nó giải sầu khi nó không thể chuyển những buồn bực vào võ học đc. Sung quanh chỉ có cỏ dại, đồng cỏ, tất cả đều là thiên nhiên hoang vu mà thôi. Hạo Thiên nhìn hấn, nói:

— Nhớ tôi đã từng nói là chúng ta sẽ đấu lại và tôi sẽ mang thêm một người đặc biệt k?

— Vậy.. — Huân gật đầu, nhìn Hạo Thiên đang ôm nó:

— Hy, em với Thiên Anh thành một đội. Chấp hết bốn người luôn.

— Cái gì?

— Không thể?

— Tuyệt đối không được

— Vớ vẩn

Nghe thấy Hạo Thiên nói vậy thì cả ba ông anh của nó lại kịch liệt phản đối. Vốn hấn định lên tiếng nhưng là để nói rằng thế có lỗi cho đội Hạo Thiên quá không cơ. Rõ ràng là hai chọi bốn mà trong khi nó mặc dù hấn không biết chơi được bóng rổ đến đâu nhưng nó thấp bé vậy thực sự là rất khó khăn. Mà chưa kể rằng thành tích bóng rổ của hai trong ba ông anh kia cực kỳ xuất sắc từ cấp ba đến đại học đã rất nổi tiếng rồi. Cho dù Hạo Thiên có giỏi hơn người nhưng nó thì ...

— Nào, mau đấu. Em tranh bóng — Hạo Thiên chẳng thêm quan tâm tới mấy lời ông anh của mình nói, vào vị trí chuẩn bị đấu.

Cuối cùng, khi thấy nó nhìn bốn người bằng ánh mắt đắc trí cũng bước vào vị trí thì ba ông anh kia đành phải chấp nhận. Hấn và Hạo Thiên tranh bóng, Hạo Thiên thắng. Bón đánh về phía nó nhưng nó lại nghiêng người né bóng khiến quả bay thẳng ra ngoài.

— Thiên Anh...em... — Hấn không biết nói gì chỉ biết nhìn nó. Phải công nhận là phản xạ của nó tốt, nó né chuẩn nhưng nên áp dụng vào đỡ bóng chứ không phải né bóng như thế này.

Nhìn hấn, nó lại héch mặt cười đắc ý, nụ cười vô cùng đều và đôi phần thách thức. Nó bắt đầu chạy. Thần Minh vỗ vai hấn, dè chừng nói:

— Cẩn thận đấy. Thiên Anh nó chỉ thử bóng thôi.

— Hạo Thiên, Thiên Anh. Tụi anh sẽ không thua hai đứa đâu — Anh Bảo Anh hùng hổ tuyên bố.

— Nếu được — Thiên Anh ném bóng trả về phía anh, mỉm cười – nụ cười mỉm nhưng mang đầy ẩn ý thách thức sâu xa.

Màn đối thoại của họ ban đầu hấn không hiểu nhưng ngay lập tức hấn đã rõ hàm ý đơn giản của câu này chính là trên mặt chữ. Nó không hề tầm thường chút nào. Nó với Hạo Thiên dường như không cần bất cứ thứ ký hiệu nào cũng có thể hiểu ý của người kia. Nói chính xác, cả hai người hấn không biết có phải vì là song sinh không mà có thể hiểu nhau đến từng cử động một. Hấn có thể thấy một điều là nó chuyển bóng không theo quy luật mà chính là theo cảm tính riêng của mình. Ánh mắt nó có thể nhìn trở này nhưng trái bóng chuyển đi luôn là vô định hướng. Nhìn vào mắt nó, hấn không thể đọc được nó đang nghĩ gì cả.

— Hai đứa, không chơi trò đó nhé

— Hai đứa kia, không được chơi trò tâm đầu ý hợp nhé.

— Phản đối chơi thể nhé hai đứa kia.

...

Mấy ông anh của nó tức giận nói vì bị nó xoay như chong chóng. Không những vậy, những đường chuyển của nó hết sức tinh quái, lúc tưởng chừng như nó chuyển thì nó lại lại di chuyển; tưởng như nó ném thì của bóng như có một ma lực thần kỳ rơi vào tay Hạo Thiên. Kèm nó, nhưng chỉ một lúc sau sẽ chẳng biết nó biến đi đâu mất luôn. Kèm Hạo Thiên chỉ có hấn đủ sức thì nó lại dễ dàng vượt qua cả ba ông anh của mình.

Cuối cùng hấn và nó đối đầu. Nó chỉ cao có mét sáu, hấn cao tới mét tám. Chiều cao chênh lệch lớn nhưng nó lại nhìn hấn mỉm cười thách thức. Bàn tay của nó như có mà thuật di chuyển bóng liên hồi, nhồi bóng khiến cho nhìn vào nó như nó đang tung hứng vậy. Hấn lại bị xoay vào trong đó, khi nhận ra thì nó đã vượt qua hấn và lao về phía băng rổ. Và cú úp rổ cuối cùng là Hạo Thiên chẳng biết lúc nào đó thoát ra....

...

— A... mệt quá ! — Hấn nằm xuống đất, mồ hôi ướt đầm áo, mặt hấn

— Thiên Anh! Tại sao em lại cười với anh rồi cướp bóng. Ai cho dùng mĩ nhân kế hả? — Thần Minh đau khổ ôm lấy nó.

__ Đại gái, đáng đời __ Nó vẫn như trước, lạnh lùng, phũ phàng buông câu vô tình.

__ Anh chỉ đại mỗi em thôi mà __ Thần Minh dụi mắt vào người nó

Nhìn nó cùng cùng bốn người anh trai hần khẽ cười. Hần biết hần không yêu nhầm, hần biết để nó chấp nhận mình không dễ nhưng hần tin tương lai mình chắc chắn sẽ được...

Tuy vậy, hần vui vẻ chưa được bao lâu, cả đám vui vẻ chưa được bao lâu thì cuộc chơi bị phá đám. Một đám người bước tới rất là ngông nghênh, dành chỗ với chỗ bọn nó:

__ Đây! Đẹp đi đến lượt bọn tao rồi? __ Một tên nói

__ Đây là sân cá nhân không phải sân chung __ anh Bảo Trung nói

__ Bọn tao thích thì bọn tao chơi, làm gì được tao nào? __ Tên khác huênh hoang, tự đắc nói

__ Lũ này bị ngu?

Nó thản nhiên buông một câu lạnh lùng khiến cả đám đó phải nhìn nó. Tung quả bóng về phía tên đó, nó nói:

__ Muốn sân thì không khó. Quan trọng là có thắng mà lấy được không.

__ Mà đang thách tao? __ tên đó tiến về phía nó nhưng bị chặn lại bởi hần và bốn người anh.

Và trong ngòi thuốc nổ của nó tất cả bắt đầu đầu.

__ Anh, để em, anh Hạo Thiên với Huân là đủ rồi __ Nó nói

Nhìn nó, ba ông anh đều lo nhưng tài năng của nó thì ai cũng nó. Mà hơn thế, nó rất ngang bướng nên chắc chắn sẽ không chịu thua cho đứa nào giám đụng vào những thứ của nó đâu. Tuy vậy, sợ chúng chơi xấu nên anh Bảo Anh căn dặn nó và hai người kia:

__ Thiên Anh em chú ý một chút đừng để bị thương. Hạo Thiên, Huân, hai đứa chú ý bảo vệ Thiên Anh nhé

__ Vâng __ Huân và Hạo Thiên gật đầu

Trước khi ra đấu, nó dặn hai người kia: “ Hai người không cần làm gì, chỉ cần ném bóng”. Cả hai nhìn nhau nhưng giờ hần cũng hiểu khả năng của nó nên chẳng ý kiến gì cả.

Trận đấu bắt đầu, hần và Hạo Thiên chỉ đứng ở vị trí bằng rổ trong vòng ba điểm còn riêng mình nó giữ bóng khiến cho đội kia khá ngạc nhiên rồi lại đắc trí. Nhưng nào ngờ, nó nhỏ bé nhưng lại vô cùng lanh lợi trong di chuyển của mình. Tận dụng khả năng chiều cao nó làm cho lũ kia phải á khẩu khi đối diện với nó. Ánh mắt khinh bỉ cùng đắc trí của nó khiến cho lũ kia phát điên. Cả trận đấu chúng không được một lần nào chạm vào quả bóng mà cam cả. Người giỏi như hần đối đầu với nó đã phải trật vật rồi chứ nói gì đến những tên to con chỉ biết dùng vũ lực như lũ kia chứ.

Chúng định chơi bẩn, tất cả nhằm vào nó tính úm nhưng một sợi tóc của nó cũng chẳng chạm đến được mà ngược lại còn ngã lăn ngã lóc ra sân. Cách phong cách chơi “luật rừng” mà đối trọng với một thiên tài như nó trả khác nào mang chính bản thân mình ra cho nó ròn cả. Huân và Hạo Thiên đứng nhàn rỗi chỉ có việc bắt bóng và bỏ rổ chẳng mất chút sức nào. Chúng không thể đo được cú úp rổ của Huân và càng không thể vượt qua được cú ném ba điểm đầy kỹ thuật của Hạo Thiên.

Kết cục, kỷ số dừng lại ở điểm 0 – 62. Bọn chúng không thể thắng nổi một điểm nào cực kỳ cau cú định hành hung nó thì bị Huân ra tay. Nghiêng người, đá chân, cú đá thẳng vào bụng chúng khiến tên nó ngã dúm về phía sau. Ánh mắt Huân lạnh lùng, giọng nói trầm khiến cả đám lạnh buốt nói:

__ Cút

Phía sau Huân còn là bốn ánh mắt lạnh của bốn ông anh nó nữa cùng nụ cười nửa miệng của nó khiến cho cả lũ co giò chạy mất dép. Bảo Anh đi về phía hần, vỗ vai:

__ Tốt hần, Thiên Anh sau này có cậu bảo vệ là tội này yên tâm rồi...

__ ANHHHHHHHHHHHHHHH.... __ Thiên Anh tức giận hét lên

Cả đám cùng cười lớn vì Thiên Anh đỏ bừng cả mặt. Còn riêng hần, hần cực kỳ khoái trí mà nói: “ Vâng” một tiếng rất to. Kết cục của hần chính là bị nó đánh và mắng:

_ Vâng cái gì mà vâng. Muốn chết?

11. Chương 11: Quyết Định Cuối Cùng

Dưới ánh nắng mặt trời sáng sớm dịu nhẹ nhưng ấm áp, giữa bầu trời trong xanh không một gợn mây, một đồng xu được tung lên, nó xoay tròn trong không gian rồi rơi xuống được bắt lấy bởi một bàn tay. Bàn tay đó nắm chặt lấy đồng xu đầy quyết tâm, ánh mắt quyết tâm đoạt được cái gì đó, miệng khẽ nói:

_ Quyết định rồi...

....

Trong lớp, nó thì đang đọc cái gì đó trong khi Ly thì từ lúc vào đến giờ cứ trống tay lên bàn nhìn chăm chăm nó không chớp mắt. Mỗi lần nó ngẩng lên là y như rằng lại bắt gặp ánh mắt lò mò của Ly. Thở dài, để cuốn sách sang một bên, nó hỏi:

_ Làm sao vậy?

_ Cậu định dấu tui đúng không? _ Ly bĩu môi

_ Dấu gì? _ Nó nhú mày.

_ Còn gì nữa, truyện của cậu với Huân. Giám nói với tui là cậu không có tình cảm với tên đó không? _ Ly nhìn nó, ánh mắt xoáy sâu vào mắt nó. Ly chơi với nó không phải từ bé nhưng đủ để hiểu rõ tình cảm của nó cũng như suy nghĩ của nó.

Né ánh mắt của Ly, nó ngượng ngùng nói:

_ Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó.

Ly khẽ cười, giờ chẳng cần phải làm phép thử nào nữa cả. Mỗi cử chỉ, hành động của nó trước mặt Ly hiện tại đã tố cáo nó rất cả rồi. Có lẽ, khi chấp nhận phơi bày sự thật về mình thì tình cảm nó dành cho hần đã không còn đơn giản rồi. Nó chấp nhận những ánh mắt con người xung quanh nhìn nó, chấp nhận những chỉ trích cùng lời nói xôn xao hiện tại cũng như chính là đã chấp nhận tình cảm của hần. Có điều, người như nó sẽ không bao giờ nói ra mà thôi ,vậy thì chỉ còn cách đợi chờ người nào đó đủ tự tin nói thôi. Theo như tính toán của Ly thì cũng không còn lâu nữa đâu...

* * *

Bước trên con đường trải dài bởi hàng cây xanh lâu lắm, nó bần thần suy nghĩ lại nhưng lời Ly nói sáng nay. Nó yêu hần sao? Có chăng? Khẽ chạm tay vào tim mình, nó tự hỏi mình rằng : “Từ lúc nào nó đã yêu cái người xuất ngày làm nó buồn phiền tới vậy?” . Cuộc sống của nó mấy tháng về trước có lẽ sẽ chẳng bao giờ nghĩ sẽ quen thân với chàng trai nào chứ đừng nói rằng trái tim nó sẽ vì ai đó mà lỗi nhịp. Nhưng cảm giác về hần nó không thể phủ nhận. Anh ba nó đã nói:

“ Thiên Anh, em yêu Huân rồi đúng không? Huân nó cũng ngốc như em mới không nhận ra chứ tất cả đều thể hiện rõ trên mặt và cách ứng xử của em đấy !”

Liệu có đúng như thế không? Nó thật sự cũng không rõ nữa, nhưng quả thực cảm giác của nó đối với hần không phải chán ghét như những tên con trai khác, không phải thân thiết như các anh trai của mình, cũng không phải thoải mái như khi đối với Luân hay là bạn của hần. Liệu như lời của Ly và anh ba nó nói thật sao? Nó đã có tình cảm với hần?...

Đang nghĩ vu vơ thì điện thoại nó đổ chuông. Bất giác nhấc máy, chỉ khi nghe đầu dây bên kia nói và giới thiệu về mình thì nó mới giật mình tỉnh lại trả lời người đó:

_ Được ạ, không vấn đề gì đâu ạ...

Một cuộc nói chuyện đơn giản nhưng khiến lòng nó thấp thỏm không yên. Nó thật sự không ngờ người này lại gọi cho nó; là người nó không bao giờ nghĩ tới. Lòng nó, tim nó bất giác đập nhanh hơn bình thường. Bắt xe, nó đi đến địa điểm đã hẹn với người đó. Nó cố gắng thở đều để đối mặt với người đó...

Chiếc taxi dừng lại tại một tòa nhà cao ốc lớn. Tầm biển ghi “ Công ty sản xuất phim Vương Thị” nổi bật, nơi đây là giấc mơ của bao nhiêu nghệ sĩ, diễn viên hướng tới ình và cũng là cánh cửa không phải ai cũng có thể chạm tới được. Nó bước vào, đi thẳng lên tầng cao nhất của tòa này rồi dừng chân ở cánh cửa gỗ lớn ghi biển “ Phòng tổng giám đốc”. Hít một hơi thật sâu, nó gõ cửa.

“Cộc...Cộc...”

_ Vào đi _ Một giọng nam trầm, lạnh lùng mà uy nghiêm vang lên.

Đẩy cửa vào, trước mặt nó là người đàn ông đang cúi người sau tròng hồ sơ, giấy tờ viết gì đó. Ông không ngẩng lên chỉ khi xong việc. Khi nhìn được gương mặt ông, nó đã giật mình bởi dù trung niên, bị thời gian cướp đi tuổi trẻ, đôi mắt nhuốm màu mỗi một nhưng gương mặt đó không khác gì hấn. Có thể nói, hấn như là một khuôn đúc ra từ chính cha mình vậy. Ánh mắt chăm chú khi làm việc chính là lúc khiến người ta phải mê người và bị cuốn bởi nhiệt huyết cùng chuyên chú. Nó cúi người, nhẹ chào:

_ Bác ạ.

_ Um, ngồi đi _ Ông khẽ gật đầu, mời nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện mình dành cho khách.

Ngồi xuống, đối diện ông thì nó cũng phải đối diện với một áp lực vô hình. Trước giờ có hai người nó không giám cãi là anh hai Bảo Trung vì anh ấy là luật sư nó có cãi sao cũng không thắng được. Người thứ hai là ba nó, ông cũng như cha hấn có một khí lực khiến người ta cảm thấy lép vế; chỉ một cái liếc mắt của ba cũng đủ nó co dúm lại. Không chỉ nó mà cả bốn anh trai có lẽ từ bé chưa bao giờ giám cãi ba nửa lời cả. Nhưng dù vậy, cha hấn đã muốn gặp nó ắt phải có nguyên do, nó là một người không thích vòng vèo trong cuộc nói chuyện nên hỏi thẳng:

_ Bác gọi cháu đến đây có lẽ là vì truyện của anh Huân đúng không ạ? Có gì bác cứ nói ạ, cháu đã sẵn sàng nghe.

Nghe thấy nó nói vậy, ông tỏ ra khá ngạc nhiên một chút rồi gương mặt kia khẽ dần ra, ông cười nói:

_ Cháu rất thẳng thắn. Đúng là có liên quan tới Huân và tương lai của Huân. Bác mong cháu hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi chấp nhận nó hay không.

_ Ý bác nói rằng cháu không nên yêu anh Huân? _ Nó hỏi, gương mặt không tỏ chút biểu cảm nào nhưng trái tim lại đang đập mạnh.

Nhìn nó, ông khẽ thở dài. Cúi người, ông lấy ra một phong bì lớn đặt trước mặt nó rồi ra hiệu cho nó mở ra. Ngần ngừ một lúc nó cũng mở phong bì này, đọc xong nó ngẩng lên nhìn ông hỏi:

_ Đây là lý do ạ?

_ Thực ra, trước đây ta rất phản đối Huân theo sự nghiệp nhảy nhót bởi nó không thiết thực. Tuy vậy, khi Huân – nó đứng trước mặt ta quỳ xuống mà xin rằng cho nó hai năm theo đuổi ước mơ. Chỉ cần hai năm, nếu sau hai năm nó không thành công thì nó sẽ làm tất cả những gì ta muốn. Cuối cùng, chưa đến hai năm nó đã đưa nhóm nhảy đến với toàn đất nước và bắt đầu sang thị trường nước ngoài. Đó chính là cả tương lai của nó bây giờ, ta không ủng hộ nó nhưng ta cũng không muốn nó vứt bỏ tất cả những gì nó đã làm được. Nó ngang ngược, quậy phá nhưng nó cũng là đứa nhiệt huyết hơn ai hết. Cháu hiểu chứ? _ Ông từ tốn nói

Nó không nói gì, trầm ngâm nhìn vào những tờ giấy trên tay mình. Mãi một lúc sau nó mới đứng dậy, khẽ nói:

_ Cháu hiểu. Cháu sẽ suy nghĩ.

Nói rồi nó cúi người chào ông và xoay người bước đi. Trước khi tay nó chạm vào cánh cửa gỗ, ông hỏi:

_ Thiên Anh, cháu thực sự yêu đứa con ta chứ?

__Cháu sẽ yêu nếu cháu không làm vật cản đường đi của anh ấy __ Nó nói, không quay mặt lại.

Sau đó, nó mở cửa bước đi, ông cũng không ngăn cản nó nữa. Ngả mình về sau ông nghĩ, đứa con trai duy nhất của mình đã thành công trong sự nghiệp và yêu được một cô gái rất tốt. Nếu được ông hoàn toàn không phản đối hai đứa quay lại với nhau nhưng nếu phải lựa chọn giữa sự nghiệp và tình yêu thì liệu con ông sẽ chọn cái nào? Ông vốn không muốn can thiệp vào chuyện này nhưng ông không muốn đứa con của mình ân hận và càng không mau sau này cô gái mà nó yêu sẽ phải đau khổ. Nhưng có một điều khiến ông lo, đó là: sự nghiệp của hắn không thể kéo dài mãi, rồi hắn cũng sẽ phải từ bỏ nhưng để tìm được một cô gái tốt không phải lần nào cũng có thể tìm được. Có lẽ, tìm được một người đủ khả năng giữ ông như vợ mình hay một cô gái thẳng thắn, không suy nghĩ lại biết suy nghĩ như cô gái kia là không thể có tới lần thứ hai. Ông không muốn con trai mình sau này ân hận, nhưng càng không muốn con trai mình hối tiếc về mối tình này...!!!

Còn nó, sau khi ra khỏi tòa nhà, nó đã đi vòng quanh khắp nơi. Đầu nó chỉ vang lên những lời nói của cha hắn cùng hình ảnh nhưng gì nó thấy trên tờ giấy kia. Trong đầu nó đã có đáp án, rất rõ ràng, rành mạch rồi nhưng nó vẫn cảm thấy không thể hiểu nổi. Không hiểu chính là bản thân nó sẽ như thế nào đây...!

Cuối cùng, sau một lúc lâu suy nghĩ, nó đã quyết tâm. Ngẩng đầu lên nhìn trời xanh bao la, nó khẽ cười bởi vì nó đã quyết định và nó sẽ không ân hận. Ngay khi nó định rút điện thoại ra gọi thì chuông điện thoại nó đã vang lên. Nhìn tên người gọi, số máy quen thuộc nó mỉm cười và bắt máy:

__Có chuyện gì vậy?

__ ....A! Thiên Anh, muốn đi chơi không? __ Hắn dừng lại một chút vì lần đầu tiên nó nghe máy với giọng dịu dàng tới vậy. Trước kia, nó mà nhắc máy chính là không quải thì mắng mà không mắng thì chửi nên lúc nghe giọng nó hắn chính là ngạc nhiên.

__ Được, vậy anh tới đón tôi __ Nó thoải mái gật đầu.

Hắn lại dừng lại. Trước đây, cũng không phải hắn không rủ nó bao giờ mà vì lần nào rủ hắn cũng nhận được một cái nhú mày lạnh lùng cùng lời cảnh cáo: “ Muốn chết? Không thấy tôi bận sao? Rảnh sẽ ngủ bù chứ chời cái gì mà chơi?” . Chính vì vậy, để nó đồng ý đi với hắn thì hắn đã phải chuẩn bị rất nhiều thời gian chuẩn bị lý lẽ, lời nói và sự năn nỉ để nói. Vậy mà, thật không ngờ rằng nó lại đồng ý nhanh như vậy. Phải đợi đến lúc nó gọi hắn mới thức tỉnh, hắn cuống quýt nói như sợ nó lại đổi ý mất:

__ Được... được... đợi chút anh tới đón em liền.

.....

TẠI CÔNG VIÊN:

Hắn với nó cùng nhau đi vào, công viên hôm nay cực kỳ đông bởi là ngày cuối tuần nhưng cũng cực kỳ náo nhiệt vui vẻ. Hắn quay lại nhìn nó và phải phì cười, ánh mắt nó hào hứng sáng rực như một đứa trẻ nhỏ lần đầu tiên đi công viên vậy. Nó ngó xung quanh, thậm trí còn quan sát mấy đứa bé một tay cầm bóng tay một tay cầm kem ăn ngon lành mà nó suýt chút nữa chạy theo đứa bé đấy luôn. Cầm tay nó, hắn nói:

__ Em hào hứng như lần đầu được đi công viên vậy. Cẩn thận kéo lạc nhé.

__ Ừ, lần đầu mà __ Nó rất thật thà gật đầu

Thấy hắn tròn mắt nhìn mình, nó bình thản giải thích:

__ Mẹ tôi mất sớm chắc anh biết. Bốn anh thì ba người anh kia đều lớn, vì trước mất mà học hành như điên, còn anh song sinh với tôi thì bé không được đi một mình. Ba cũng bận công tác, ba trước khi nghỉ hưu là cảnh sát trong đội đặc nhiệm mà.

Mặc dù thấy nó bình thản nhưng hắn nghe nó nói vậy vẫn sốt xả. Người sống trong hạnh phúc, lại có đủ cha mẹ như hắn không hiểu hết được cảm giác của nó nhưng hắn hiểu nó đã cô đơn như thế nào. Thông minh thì rất tốt nhưng nó – một người có trí thông minh hơn người thường từ bé lại là điều không tốt. Bởi, chính điều đó khiến nó nhận biết, hiểu rõ mọi sự việc quá sớm và càng dễ dàng tổn thương hơn. Thấy hắn siết chặt tay mình, ánh mắt đau thương như kiểu hận không gặp mình sớm hơn vậy thì nó phẩy tay, xuề xòa :

__Không....

Nó đang định nói gì đó thì khựng lại. Ánh mắt nó chứa đựng sự ngỡ ngàng, ngạc nhiên và có điều gì đó không thể tin được. Nó kéo lẩn, vội vã chạy đuổi theo cái gì đó:

__ Nhanh lên...

Hắn không hiểu truyện gì đang xảy ra cả nhưng vẫn chạy theo hắn. Chỉ đến khi nó đuổi kịp, đứng trước mặt hai người vừa tức giận vừa rít lên:

__Hoàng Ân Thái Luân....

__Ồ! Thiên Anh, thật trùng hợp nhỉ. Em với Huân cũng đi chơi ở đây sao? __Luân chẳng có vẻ gì là sợ hãi vui vẻ chào nó và hắn. Bàn tay anh còn giữ chặt ai đó không cho chạy trốn.

__Buông mau, giám bắt Ly nhà tôi. Tôi giết anh đó __Cố lườm LUÂN muốn thôi rồi luôn. Nó trả yên tâm tý nào khi giao cô bạn thân nó yêu nhất cho cái tên Luân vừa lưu manh lại gian tà này.

Ly thấy vậy liền giữ tay nó, nhẹ nhàng nói:

__Thiên Anh! Tin vào lựa chọn của tui được không. Cậu cũng không phải là không biết Luân thực sự như thế nào mà đúng không?

Nhìn Luân nắm tay Ly thật chặt, rồi lại nhìn hắn. Hắn vỗ vai nó, dịu dàng nói:

__Anh tin, Luân nhất định mang hạnh phúc cho Ly mà. Luân nó tốt, như anh vậy đó.

Nó nhìn hắn, bĩu môi dài một cái rồi bước đi. Không quên bỏ lại một câu lạnh lùng:

__Vì giống anh nên tôi mới không thể tin tưởng.

Nghe vậy, mặt hắn ngẩn tẩn lại. Con riêng Ly, nhìn thái độ của nó cũng biết là nó không phản đối nữa rồi. Ly chạy lại nắm tay nó, vui vẻ nói:

__Minh cùng đi chung đi.

Nghe Ly nói vậy, hai người bị bỏ mặc lại phía sau lưng là Huân và Luân bất giác quay lại nhìn nhau. Mặc dù cả hai không muốn tý nào bởi hiem hơi lắm mới được một lần thế mà lại phải đi chung. Tuy nhiên, nghĩ thì nghĩ thôi chứ ai giám nói bởi hai người này thừa biết giám hé mồm ra nói câu : “ Không đồng ý, đi riêng” thì chắc chỉ có nước hai thằng dắt tay nhau đi mình thôi. Hai cô nàng nhà ta quần nhau đâu phải chỉ ngày một ngày hai đâu. Dù sao nếu không có Ly thì hẳn chắc chắn không có được Thiên Anh cũng như nếu không vì Thiên Anh thì Luân cũng không bao giờ biết được Ly.

Ngày hôm đó, cả hắn và Luân nhận ra cả hai cô gái này cho dù tính cách trái ngược nhau nhưng lại hiểu nhau rất rõ có lẽ bởi vì sự đồng cảm. Vì sao đồng cảm ư? Vì ánh mắt háo hức, niềm vui sướng hạnh phúc của cả hai khi tới đây đã nói lên tất cả. Một người mẹ mất từ sớm, một cô gái sống trong sự ghẻ lạnh của gia đình thì lấy đâu ra được đi chơi như những đứa trẻ bình thường khác chứ . Còn hắn và Luân thì có cuộc sống trái ngược lại, chính vì vậy cả hai thâm quyết tâm bù đắp cũng như không để thế hệ sau này của mình phải sống trong tổn thương nữa. Họ cũng hiểu vì sao cả hai ghét “yêu thương” tới vậy. Không phải vì họ không biết yêu mà bởi vì họ sợ mất cũng sợ bị nó làm tổn thương...

Bước lên, Huân và Luân nắm chặt tay người mình yêu, đưa họ đi tất cả những nơi thú vị nhất, nếm qua những thức ăn trẻ thơ nhất để khắc ghi lại trong lòng. Bởi vì, ngày xưa họ không thể có kỷ niệm để lưu giữ nhưng bây giờ họ sẽ lưu giữ những kỷ niệm về tình yêu của mình ; một tình yêu chớm nở...

Mười giờ tối, bốn người mới rời khỏi công viên sau một bữa ăn no nê cùng một ngày cười sảng khoái. Vẫy tay chào nó, Ly cùng Luân bước đi:

__Thiên Anh, ngủ ngon nha. Mai gặp lại.

__Um, bye bye... __Thiên Anh mỉm cười vẫy tay đáp lại

Cả ngày hôm nay, hắn không nhớ hắn đã được chứng kiến nụ cười của nó biết bao nhiêu lần nữa. Hắn biết bây giờ mới là con người thật của nó và hắn mong rằng hắn có thể mãi mãi chứng kiến cảnh gương mặt

xinh đẹp với nụ cười tuyệt vời đó của nó. Chính bởi vậy, nên quyết định của hắn vẫn sẽ không thay đổi. Đã phải đi qua bao nhiêu vất vả, đã phải đau khổ rất nhiều rồi nên hắn không muốn buông nữa. Hắn biết, hắn cần nó hơn bao giờ hết vì nó là tất cả của hắn. Cầm lấy đôi bàn tay nó, hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ bé đó hắn khẽ nói:

__ Thiên Anh! Anh sẽ về làm cho công ty của bố mình.

Bàn tay nó khẽ run lên, thời điểm đó cũng đã đến như những gì nó nghĩ. Nàng công chúa rồi cũng sẽ thành lo lem như nó khi chọn vẹn hạnh phúc rồi cũng sẽ biết mất. Rút tay mình ra khỏi tay hắn, cố kìm không để giọng run rẩy nó hỏi:

__ Vậy còn hiphop? Anh muốn vứt hết chúng đi sao, thế trước kia anh theo đuổi là thứ gì?

__ Anh...__ hắn ngập ngừng không thể trả lời được. Với hắn hiphop là đam mê từ rất lâu rồi nhưng với hắn thì nó còn hơn thế...

__ Vương Hoàng Gia Huân.! Anh không phải không biết tôi như thế nào... Tôi trên đời này ghét nhất chính là người không có ý trí tiến thủ. __ Nó lạnh lùng nói, quay người bước đi. Trước khi bước, nó khẽ nói:

__ Đi Mỹ đi, ước mơ của anh ở đây... !

Hắn ngỡ ngàng nhìn nó nhưng lại không đuổi theo. Vì sao nó biết được? Hắn cũng không hiểu, hắn chẳng phải muốn dẫu nó nên cấm không ai được nói với nó sao? Hắn biết nếu hắn chọn như vậy nó sẽ không chấp nhận nhưng hắn tin mình sẽ không hối hận. Nhìn bóng nó khuất xa, hắn muốn đuổi theo mà chân không nhấc lên được... Tại sao lại đau thế? Lời yêu nó hắn còn không nói được... Vì sao?

Nó bước trên còn đường nhỏ, bần thần. Cuối cùng thì nó cũng đã nói rồi. Chạm vào ngực mình, nơi đó buốt giá và đau đớn. Biết là sẽ tổn thương hắn lần nữa sẽ và tự tổn thương mình sao nó vẫn làm? Tại sao nó không bao giờ ích kỉ được để hắn ở bên nó đi. Hắn đi rồi liệu có như mẹ rồi sẽ đi luôn không? Sống trong hào nhoáng của điện ảnh, hư vinh liệu hắn sẽ còn tình cảm với nó sao?...

__ Thiên Anh __ Một giọng nam vang lên, kéo nó về với hiện tại.

Nó quay lại, khá ngạc nhiên bởi người xuất hiện lúc này. Mỉm cười – nụ cười gương gạo, nó chào:

__ Anh Huân, sao lại tới tìm em thế này? Không phải em đã đồng ý cho anh và Ly...

Không để cho nó nói xong, Luân đã ngắt lời nó, nói:

__ Anh tìm em là vì Huân.

Gương mặt nó phút chốc cứng đờ lại. Thấy nó im lặng, Luân nói tiếp:

__ Em nhớ cuộc thi lúc trước chứ? Chúng ta thắng và dành được số tiền lớn nhưng chưa dừng ở đó. Nhờ màn biểu diễn đặc biệt đó mà bọn anh được một công ty tài trợ về mọi thứ nên sau đó đã tham gia rất nhiều biểu diễn trong nước. Và... và bọn anh được lựa chọn làm đại diện để thi đấu tại Mỹ. Nếu thắng sẽ nhận được hợp đồng công ty bên Mỹ trong vòng bốn năm... Anh biết Huân và em yêu nhau nhưng Huân nó định không đi nên anh mong rằng em sẽ khuyên nó.

__ Em biết rồi. Em muốn hỏi một truyện, anh nói với Ly chưa? Chắc cậu ấy đồng ý đúng không? __ Bất chợt, nó mỉm cười.

__ Sao em... __ Nghe thấy nó nói rằng đã biết Luân vô cùng ngạc nhiên. Huân vì muốn dẫu nó đã cấm tất cả, còn ra lệnh ai giám nói liền đánh không tha. Mọi người dù không phục nhưng lời hắn chưa ai giám cãi cả nên chắc chắn không phải người trong đội. Anh đã nghĩ rằng, có thể anh chấp nhận để Huân đánh cũng không sao nên mới đến gặp nó vậy mà...

__ Luân, nói em. Ly đồng ý đợi anh đúng không?__ Nó hỏi lại

__ Ừm, đúng...__ Lúc anh nói chuyện này cho Ly thì cô ấy cũng đã rất ngạc nhiên cũng đã định từ bỏ bởi gian sẽ không biết đến bao giờ. Tuy vậy, xong cuối cùng Ly vẫn đồng ý đợi anh. Dù sao Ly cũng là cô gái thông minh và hiểu chuyện.

Nó nhìn Luân mỉm cười hạnh phúc. Nó biết Ly mà, không yêu thì thôi nhưng yêu yêu thì dù bất cứ lý do nào cũng sẽ không buông nếu người Ly yêu không phản bội. Nó nói:

— Yên tâm, Huân sẽ đi bởi vì tôi sẽ không nói yêu anh ấy đâu. — Nó nói xong định quay người bước đi thì Luân giữ nó lại, nhíu mày nói:

— Tại sao em không nói rằng đợi Huân? Ly cũng làm được tại sao em thì không?

— Tại vì tôi ghét chờ đợi. Mà anh không phải không hiểu tính Huân chứ? Nếu tôi nói tôi đợi thì chắc chắn sẽ không phải 4 năm đâu mà nhiều nhất 3 năm thôi. Tôi nghĩ chắc chắn các anh cũng như đồng đội trong nhóm anh sẽ không muốn chấp dứt sau ba năm đó. Đúng không? — Nó mỉm cười, bình thản nói.

Luân ngạc nhiên nhìn nó. Anh không thể ngờ được rằng Thiên Anh có thể nghĩ tới mức đó. Đúng là anh biết truyện đó nhưng anh nghĩ rằng 3 năm có lẽ cũng đủ nhưng nếu thực sự hỏi lòng mình chính là đập đổ ước mơ. Khi đã chạm được đến ngưỡng đó mà bỏ cuộc thì chắc chắn chính anh cũng sẽ hối hận. Buông tay nó ra, Luân không còn gì để nói nữa bởi hoàn toàn đúng. Huân khác anh, mỗi quyết định của Huân sẽ ảnh hưởng tới cả đội nên nó không thể để Huân làm những truyện như vậy được. Trước khi lên nhà, nó nói với Luân:

— Anh Luân, tôi chỉ có thể làm được vậy. Những thứ còn lại xin nhờ anh. Và hãy nhắn với Huân rằng: “Dù anh ấy có ở lại hay sẽ đi rồi quay về với tôi thì tôi cũng sẽ không đợi, cố gắng vô ích”.

Nó khuất dần sau cánh cửa, Luân biết nói những lời này chính nó cũng tự tổn thương mình. Giờ Luân mới nhận ra rằng người hiểu Huân hơn ai hết chính là nó. Nó chẳng bao giờ nói, cứ ngỡ rằng vô tâm nhưng nó mới chính là người yêu và chân trọng hơn ai hết. Nếu Ly là người khi yêu sẽ theo đuổi người mình yêu đó đến khi người đó nói rằng không cần mình nữa thì nó là người khi yêu sẽ chấp nhận tổn thương để người mình yêu hạnh phúc nhất.

Thực ra, thời gian đi chỉ còn có một tháng nữa mà thôi. Nó không dài nên nó mới phải làm như vậy. Bởi vì nó biết hần cũng như nó rất ngang bướng...

Quả thật, hần đã điên cuồng đi tìm nó nhưng lần này nó biến mất hoàn toàn. Đến cả anh nó, Ly cũng không biết nó đi đâu nữa. Căn nhà nhỏ nơi nó ở cũng chẳng một lần sáng đèn. Chỉ khi nghe Luân nói vậy hần mới thôi tìm nó. Lòng hần tan nát, sau một đêm hần già đi bao nhiêu khiến chính Ly phải thấy thương cảm nhưng tới tuần cuối cùng hần cùng đồng ý đi. Đúng như nó đã đoán, hần sẽ đi bởi hần không muốn ở lại Việt Nam nữa hay chính là chạy trốn nỗi tổn thương đau đớn này.

Các thành viên trong đội khi biết hần vì nó mà bỏ tất cả thì đã rất giận nhưng giờ đây nếu ai tỉnh ý cũng sẽ nhận ra là vì cả đội nó đã bỏ đi tình yêu của mình. Và Luân hiểu nhất nó đã đau đớn như thế nào khi đưa ra lựa chọn này. Từ bỏ người mình yêu, để người đó hận mình khác nào nó đã tước đi vị trí của mình trong lòng hần. Dù chọn cách này nhưng Luân tự hỏi nó làm vậy có đáng không? Tại sao không ích kỷ đi? Nó chắc chắn phải biết rõ rằng nếu làm vậy hần có thể sẽ yêu người con gái khác. Đất nước Mỹ phồn vinh, con người Mỹ thoải mái, thăm đò hào nhoáng và Huân thì lại là một người đàn ông tuyệt vời có đủ sự: thành đạt – giàu sang thì thiếu gì người theo chứ? Liệu nó có cần hy sinh bản thân lớn thế không?

.....

Ngày cuối cùng của tháng, hần cùng Luân và mọi người ra sân bay. Ra tiễn đương nhiên là gia đình mọi người và còn có cả Ly đến tiễn Luân nữa. KHÔNG ai nhắc tới nó nhưng dường như hần vẫn đợi nó đến để cho hần dù một chút hy vọng. Nhìn cậu con trai như vậy chính những người làm cha làm mẹ như bố mẹ hần cảm thấy đau lòng. Có lẽ, họ không biết phải nói như thế nào vào cô gái tên Thiên Anh kia cả. Ly mặc dù đồng ý đợi hần nhưng vẫn không ngăn cản được nước mắt mình rơi. Hôn nhẹ lên mắt Ly, Luân nói:

— Anh sẽ về thăm em. Hứa đấy !

Ly gạt đầu, cố kìm nước mắt. Ly không đủ dũng cảm như nó nhưng Ly biết đã yêu rồi thì sẽ không thể buông tay. Giờ này, có lẽ người đau khổ nhất chính là nó mới đúng... Lúc hai người đang ôm nhau thì hần bước đến, gọi Ly:

— Ly...

— A, anh Huân. Đi mạnh giỏi nhé, hãy cố gắng hết mình anh nhé — Ly quay lại mỉm cười chào Huân.

Huân khẽ gật đầu, gương mặt anh vẫn còn nét tiêu tụy và đau buồn trên đó. Thả vào tay Ly một sợi dây bạc có mặt hình chữ thập được làm công phu, tinh tế đính đá lấp lánh tuyệt đẹp, Huân nói:

— Đưa cho Thiên Anh hộ anh nhé.

Rồi hần quay người bước đi và vào bên trong khu vực nhập cảnh sớm nhất. Có lẽ, Huân không chịu được sự thật phũ phàng khi nhận ra nó không đến. Thấy tình cảnh của hần với nó hiện tại Ly bật khóc. Cô khóc thay cho nó bởi nỗi đau xa người mình yêu Ly hiểu rất rõ. Không những vậy, nó sẽ phải chịu nỗi tuyệt vọng khi mất người mình yêu...

Lúc này, nó đang nhốt mình trong căn nhà rộng lớn ở ngoại ô. Nó đã đến đây một lần để chuẩn bị cho việc nói ra tất cả sự thật giờ nó nhốt mình lặng lẽ ngồi trong đây để chạy trốn cảm giác bị thương. Nó sợ nó mà ở nơi nào gần hần, có bóng hần thì nó sẽ không tìm được mà chạy tới ôm hần và hét lên là “Đừng đi...!!”

“CẠCH...”

Cánh cửa phòng bật mở, hiện ra là ánh sáng chói lòa của bên ngoài và gương mặt lo lắng của bốn anh. Các anh bước về phía nó, nó như một đứa trẻ nhỏ dơ tay lên ôm chặt lấy các anh của mình. Nước mắt nó từng giọt từng giọt rơi xuống đau đớn. Cuối cùng nó cũng khóc được, nó khóc òa lên như một đứa trẻ.

— Anh ơi...

Giọng nó nghẹn ngào, gương mặt đau khổ, ánh mắt bi thương tràn ngập nước. Nó không bao giờ khóc nhưng một khi khóc chính là khổ sở đến vậy. Lần đầu tiên các anh chứng kiến nó khóc chính là ngày mẹ mất và lần tiếp theo là lần này khi nó chọn buông tay người con trai nó yêu. Dưới đất, màn hình điện thoại vẫn còn sáng hiển thị tin nhắn với vắn vẹn một dòng tin : “ Em là tất cả của tôi”. Có lẽ, đây là dòng tin cuối cùng nói lên tình cảm của hần với nó trước khi máy bay cất cánh đưa hần – người nó yêu đến nước Mỹ xa xôi.

...

* * *

SÁU NĂM SAU:

Lúc này, nó đã trở lại là nó một cô gái cá tính, hoạt bát và cũng là một nhà văn mạng. Cuốn sách mới nhất của nó viết đã được sự hưởng ứng của rất nhiều người và năm nay nó được quyết định sản xuất thành phim. Nó giờ luôn mỉm cười và hiện tại đang sống với cả bốn ông anh ở ngoại ô.

Anh cả của nó cuối cùng cũng bắt được con thỏ của mình. Chị dâu nó tuy hơi ngốc nhưng cũng rất đơn thuần. Nó rất thích được ngắm anh mình lúc bị chị dâu làm cho tức chết. Anh hai nó luôn mắng rằng anh cả nó chắc chắn có vấn đề nên mới bị chị dâu xoay như vậy. Lúc đầu anh hai không đồng ý cho anh cả lấy chị ấy bởi chị ấy quá ngốc không hợp với một vị tổng giám đốc lạnh lùng, tài năng như anh cả nhưng mà sau một bữa anh đã bị chị dâu thu phục hoàn toàn. Anh cả chỉ mỉm cười nói: “ Anh cần là cần một người vợ cho anh hạnh phúc gia đình chứ không cần một người khi ngồi với anh chỉ nói đến công việc. Anh mệt vì nó là đủ rồi’

Anh hai là một người rất khó tính nên yêu cầu nửa kia của mình cũng rất cao. Chính vì vậy nên chị dâu của nó chính là một thư ký tài năng, giỏi giang hơn người. Tuy vậy, thật không ngờ được rằng chị dâu của nó lại có một gương mặt non và trẻ hơn như một sinh viên đại học vậy. Đó chính là điều mà khiến cho Thiên Anh cười lên cười xuống. Bởi ông anh nghiêm túc, cái gì cũng luật của mình lại thích cô vợ baby này. Lúc anh nói Thiên Anh đã rùng mình khi tưởng tượng ra bà chị dâu nghiêm khắc, quy củ y hệt anh mình vậy mà.... Thiên Anh nói : “ Anh hai, xem chừng mọi thứ không phải lúc nào cũng như mình muốn nhỉ?”

Anh ba là người làm cả gia đình đặc biệt ba đau đầu nhất. Bởi vì, người anh yêu không phải là một cô gái mà là một chàng trai. Vị tổng giám đốc của chính công ty anh ấy đang làm việc. Truyện này Thiên Anh cũng đã biết từ trước nên rất ủng hộ anh. Chính vì có Thiên Anh mà ngoài chịu một trận đòn ra thì anh ba và người mình yêu đã được công nhận. Thiên Anh đã nói với ba mình rằng: “ Ba, tình yêu thì dù là nam hay nữ cũng đều quan trọng. Con nghĩ, ba là người hiểu nhất cô đơn là như thế nào nếu không có người

mình yêu. Con mong ba chúc phúc cho anh ấy”. Sau đó, vị tổng giám đốc trẻ, uy phong cũng tới tận nhà nói chuyện với ba nên ba cũng đồng ý. Tuy vậy, thiên tình cảm của hai người không đơn giản vì anh ba nó chính là ông anh ngang ngược, lòng tự trọng cao hơn núi và cực kỳ quý quai nên vị tổng giám đốc kia cũng đến khổ. Anh cả nó rất thương cảm và hiểu tính anh ba nó nên đã vỗ vai vị tổng giám đốc như bằng hữu mà nói: “Cậu cứ tùy chỉnh Thần Minh nhà tôi, chúng tôi tuyệt đối không can thiệp”...

Anh tư của nó cũng là người anh song sinh bây giờ đang theo đuổi tình yêu cùng sự nghiệp. Nếu nói anh hiểu nó nhất thì ngược lại cùng vậy nó hiểu anh rõ nhất. Anh bỏ bao nhiêu năm tương lai của mình để theo nó nên hiện tại nó hết sức giúp anh trong mọi chuyện. Anh đã ra trường và làm ở công ty của anh cả trở thành cánh tay đắc lực của anh cả. Tuy nhiên, trong tình yêu thì lại rất chật vật bởi anh theo đuổi một cô nàng hết sức lạnh lùng. Nếu nói nó ngày xưa lạnh lùng thì cô gái đó cũng vậy nhưng xem chừng còn hơn nó cơ. Một cô gái xinh đẹp như thiên thần nhưng luôn mang trong mình đôi mắt u buồn và luôn lánh xa mọi người. Không hiểu vì có phải là anh em song sinh không mà nó có tình cảm rất tốt với cô bạn này dù làm anh nó điều đứng. Nhưng nó tin rồi sẽ có một ngày nó gọi cô gái đó là chị dâu...

....

Còn hần, lúc này đang cực kỳ nổi tiếng ở Mỹ. Nhóm của hần là nhóm nhạc dẫn đầu trong thị trường hip-hop ở Mỹ. Đúng như nó đã nói rằng hần không có nó cản trở thì chắc chắn sẽ còn ở đây lâu hơn nữa. Giờ đây, hần sống trong vinh quang và sự nổi tiếng cùng các cô gái luôn luôn vây quanh. Đã sáu năm rồi nhưng hần chưa từng quay về Việt Nam một lần nào cả. Hần bây giờ cũng trưởng thành và đàn ông hơn trước nhiều. Hần biết nghĩ và biết làm thế nào để đánh bại đối thủ khác đưa nhóm nhảy của mình lên tầm ói. Mức lương xứng đáng hần nhận được chẳng thua kém bất cứ diễn viên ca sĩ nào cả.

Hần ngồi trong phòng hóa trang, trầm ngâm. Con người hần trở về khi không có nó lạnh lùng, cô độc nhưng vẫn uy phong, mạnh mẽ. Chỉ đến khi Luân bước vào vỗ vai hần mới thoát khỏi suy nghĩ.

_ Huân, cậu nhận đóng trong bộ phim này sao? _ Luân bây giờ cũng trở thành một anh chàng lãng tử đẹp trai. Nếu như Luân không tuyên bố rằng mình đã có người yêu thì có lẽ số lượng các cô gái theo đuổi anh thực không ít chút nào.

_ Ừm. Công ty bên đó yêu cầu. Nghe nói họ tuyển người khá khỏe lắm. Mấy nhóm nhạc ở Việt Nam đều bị loại hết không thương tiếc. Tự dưng tôi muốn thử xem sao dù sao bộ phim này cũng nói về hip-hop mà. Chẳng phải chúng ta dự định quảng bá, khẳng định nền hip-hop ở Việt Nam sao? _ Huân từ từ nói

_ Cậu...cậu đọc kịch bản chưa? _ Luân nhún mày hỏi

_ Chưa, chỉ nghe nó khá nổi tiếng mà bên công ty ở Mỹ của ta cũng không phản đối nên chắc không vấn đề gì. _ Huân bình thản nói

Luân thở dài, không nói gì nữa. Anh biết ngay là mọi chuyện sẽ như vậy. Nếu biết chuyện Luân thật sự không biết Huân sẽ phản ứng như thế nào nữa...

Tối hôm đó, đêm diễn cuối cùng của nhóm tại đất nước Mỹ. Sáng hôm sau cả nhóm đã quay về Việt Nam, đặt chân lên thành phố Hà Nội đã sáu năm xa cách. Nơi đây đã tiễn hần trong đau thương và đón con người hần trở về vẫn lạnh lẽo tới vậy. Sáu năm chỉ khiến hần lạnh lẽo bởi nó chưa từng một lần gọi điện thoại. Ba năm trước hần đã bỏ cuộc nhưng cuộc đời hần vẫn không có một cô gái nào bước vào được bởi trái tim hần dù quên vẫn chỉ in một nụ cười của ai đó mà thôi.

_ Anh Luân.... _ Cô gái Khánh Ly ngày trước dễ thương giờ đây qua sáu năm đã trở nên xinh đẹp, quyến rũ động lòng người. Đây chính là lý do vì sao đất Mỹ, con gái Mỹ không đo được với cô.

Ôm chặt lấy Ly vào lòng, Luân khẽ nói: “ Anh đã về”. Sáu năm, mỗi năm chỉ gặp nhau được một chút, chỉ bên nhau được một chút nhưng cô gái này vẫn không bỏ cuộc, vẫn bên anh. Đó chính là nguyên do anh yêu cô nhiều đến thế. Tình yêu cô dành cho anh làm anh chỉ càng thêm yêu cô hơn bao giờ hết mà thôi...

Sau màn gặp lại nhau mùi mẫn, Ly nắm chặt tay Luân quay lại hỏi Huân:

_ Anh Huân, em nghe nói anh về vì bộ phim lần này đúng không?

_ Ừ, sao thế? _ Huân gật đầu

— Không có gì. Em xin giới thiệu nhé, em là Nguyễn Hoàng Khánh Ly và hiện giờ em sẽ là stylist kiêm quản lý của nhóm tại Việt Nam. Mong anh cùng mọi người giúp đỡ — Ly chìa tay ra trước mặt Huân, mỉm cười rạng rỡ. Không muốn người yêu vì mình đi lại khổ sở, không muốn phải xa nhau nữa nên Ly đã cố gắng cho ngày hôm nay.

Huân, Luân cùng các thành viên đã rất ngạc nhiên. Sau cùng, Huân vẫn khẽ cười bắt tay Ly, nói:

— Vậy mong em giúp đỡ.

— Dạ, bây giờ em sẽ đưa anh và mọi người tới phim trường. Trố này vẫn đang tuyển diễn viên. Chắc mọi người cũng biết người viết nên kịch bản này rất khó tính nên một tháng nay chưa có một nhóm nào được chọn cả kể cả nhóm nhạc khá nổi ở Việt Nam vẫn bị nó lắc đầu.

Lên trên xem, Ly ọi người viết thêm là buổi tuyển chọn này không giống như bình thường vì người tuyển không phải đạo diễn mà là người đã viết nên bộ phim này. Vốn dĩ, bộ phim này được chuyển thể từ bộ tiểu thuyết cùng tên nên tác giả yêu cầu phải do chính tay mình chọn các nhân vật từ chính đến phụ. Mọi người nghe ai cũng tặc lưỡi lắc đầu nhưng hần thì chỉ cười. Một người đã đi qua bao vất vả, đối diện với bao người khó tính lại không thể thắng được sao? Không phải hần kiêu ngạo mà hần tự tin vì hần còn muốn đẩy hip-hop lên trở thành một làn sóng mạnh mẽ ở Việt Nam.

Bước xuống xe, đi tới nơi vây quanh bởi một đám đông phía trước chính là nơi tuyển chọn. Nhìn những cậu nhóc, cô nhóc cũng như hần trước kia khiến cho hần nhớ về quá khứ cũ. Tuy vậy, hần chưa chìm vào trong ký ức chẳng biết bị thương hay là hạnh phúc của mình được bao lâu thì bị giật mình lại bởi giọng nói ngớ ngàng của một thành viên:

— Kia có phải là cô bé Thiên Anh không?

Mọi người cũng nhao nhao nhìn theo và ngồi ở phía ban giám khảo là cô bé với mái tóc dài ôm lấy gương mặt dài ngang vai. Đặc biệt, cô gái này có gương mặt không khác Thiên Anh một chút nào: đôi mắt nghiêm nghị, cái miệng đang mím lại, gương mặt hiện rõ nét đẹp thơ ngây như ngày trước đã qua.

— Lúc đọc kịch bản tôi đã nghi ngờ, thật không ngờ...

— Kịch bản? — Hần nhíu mày, tim hần đang đập rất mạnh cũng rất đau

— Cậu chưa đọc sao? Kịch bản đấy chính là câu chuyện tình cảm của Thiên Anh với cậu — Luân nói, mỉm cười. Quả đúng như những gì anh nghĩ. Cô gái này sẽ chẳng bao giờ có thể buông tay được nhưng cách yêu cô nó khác mà thôi. Không phải là theo đuổi mà thầm lặng yêu...

— Bộ phim này có tựa đề là : “ Em là tất cả của tôi”. Nó được hoàn thành sau ba năm anh đi. Và ngay khi xuất bản nó đã phải tái bản ngay sau một tháng với số lượng gấp ba lần vì độ lan truyền của câu chuyện này. Câu chuyện đơn giản những cảm động, là lời gửi gắm mọi tâm tư tình cảm của người viết. Sau một năm ra mắt thì đầu năm nay nó đã được quyết định xuất bản thành phim. — Ly bình thản nói. Có lẽ ở đây chẳng ai biết nó đã viết câu chuyện này bằng cả tình cảm cùng nước mắt của mình. Mỗi lần cầm bút là mỗi lần nó lại khóc....

Hần quay lại nhìn Ly, ánh mắt tổn thương, giận giữ. Hần gần lên từng tiếng:

— Tình cảm ư? Yêu tôi vậy tại sao em ấy không bao giờ gọi điện? Chiếc vòng đó tôi nhờ em đưa cô ấy cũng không đeo?

Ly nhìn hần, bĩu môi. Đẩy hần ra, chỉ về phía nó tức giận nói:

— Anh hiểu vì sao sau ba năm nó mới viết truyện không? Vì nó mỗi lần nghĩ lại sẽ lại khóc. Sáu năm nay nó trở về với cuộc sống trước đây nhưng chẳng có ngày nào nó không đi lại những nơi anh cũng nó đi qua rồi thần thờ cả. Ai bảo anh nó không đeo? Anh nhìn kỹ đi, trên tai nó chính là mặt dây chuyền anh tặng, chiếc vòng quấn quanh tay nó chính là sợi dây chuyền. Nó nói: “ Nó và anh khi nào chưa gặp nhau thì cũng như sợi dây và mặt dây này sẽ mãi xa cách”. — càng nói về sau Ly càng nghẹn ngào. Chờ đợi sáu năm khổ cực như thế nào Ly rõ hơn ai hết nhưng ít ra Ly vẫn còn được gặp Luân còn nó thì sao? Chỉ biết chờ đợi. Điền thoại đã bao lần cầm lên lại gác xuống. Nó biết hần hận nó như thế nào nhưng cũng biết chỉ cần nói

nó nhớ hần thì hần sẽ vứt bỏ mọi thứ về với nó. Hần và nó giống nhau chính là quá yêu nhưng chỉ chấp nhận tổn thương bản thân chứ không bao giờ chịu để người mình yêu thương tổn.

Hần không nói gì, kéo séc cởi chiếc áo khoác ngoài ra ném xuống đất, quay về phía mọi người nói:

— Tất cả chuẩn bị đi, ta sẽ cho họ thấy như thế nào là hiphop

Mọi người khi nghe Ly nói đã bắt đầu sụi sụi. Nghe hần nói vậy ai cũng gật đầu hăng hái. Sáu năm trước mọi người nợ nó một cái nợ mang tên “tình yêu” nên giờ đã đến lúc trả rồi. Ly nhìn mọi người nhìn về phía nó khẽ nói:

— Thiên Anh, mình mong từ giờ cậu sẽ không bao giờ rơi nước mắt nữa.

Lúc này, nó đang lắc đầu chán nản vì chẳng ai đạt đủ yêu cầu nó muốn cả. Không chỉ khả năng hiphop mà còn về mặt diễn cảm. Đúng lúc ấy, tiếng nhạc vang lên; một bài nhạc quen thuộc liền lập tức thu hút nó. Nó đứng phắt dậy trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người và chạy về phía tiếng nhạc. Đoàn người ăn mặc phong cách đẹp đường tiến vào trong sân nhảy. Trước ánh mắt ngỡ ngàng của nó, họ nhảy chính là điệu nhảy sáu năm trước đã đưa họ đến với nước Mỹ. Từng động tác dù nhỏ nhất đều toát ra sự điêu nghệ của một nhân vật lỗi lạc trong làng hiphop. Ai ai cũng phải dừng sờ khi nhìn họ. Nó có gì đó còn đẹp hơn, hoàn hảo hơn cả điệu nhảy lúc trước. Có lẽ, bởi vì bài hiphop này chứa đựng, gửi gắm tình cảm của một người trong đó đến với người con gái kia. Nó đứng đó, tay bịt chặt miệng mình ngăn những tiếng nấc nghẹn ngào. Hàng nước mắt nó lăn dài nhưng ánh mắt nó chỉ dõi theo người con trai ở trung tâm điệu nhảy kia. Anh đẹp trai hơn, nam tính hơn nhưng dường như anh vẫn vậy vì anh đưa cho người ta từng người xem thấy một niềm ham mê với hiphop.

Tiếng nhạc tắt, tất cả mọi người đứng lại chỉ có duy nhất một người con trai là người đã điều khiển nhịp điệu của cả trận đấu chạy về phía nó. Trước ánh mắt của mọi người, anh làm động tác khá kỳ cục là vén tóc nó lên và kéo tay áo nó kiểm tra. Chỉ khi nhìn thấy đôi khuyên tai cùng chiếc vòng đó hần mới thở phào. Ôm chặt nó, siết chặt nó vào lòng mình, anh nghẹn ngào nói:

— Em ác lắm...

Nó nhìn hần, nước mắt nghẹn ngào muốn nói gì đó nhưng lại không nói thành lời bởi vì nó đã bị hần nhấn chìm trong nụ hôn. Tổn thương, nhớ nhung, khổ sở sáu năm qua của cả hai nên dừng lại đây thôi. Hần sẽ không đợi chờ gì nữa, hần muốn có nó ngay bây giờ và mãi mãi. Sáu năm thế là quá đủ rồi. Khi buông nó ra, hần hôn lên tai đeo khuyên của nó, nhẹ nói:

— Anh yêu em.

Câu nói nó đã bỏ qua sáu năm trước, câu nói nó đã lạnh lùng từ chối nay nó đã được nghe. Nó thật ngọt ngào và hạnh phúc. Không kìm được lòng, nó ôm trằm lấy hần, dụi vào lòng hần mà khóc nức nở. Cuối cùng nó cũng đã trở hần về được rồi. Câu nói không bao giờ chờ chỉ là nói dối bởi sáu năm nay nó đánh đổi tất cả để chờ hần trong mỗi mòn.

Từ đây, hần về bên cạnh nó, cả hai dành cho nhau tình yêu khiến kẻ khác nhìn vào phải nhức mắt và ghen tỵ. Tuy vậy, cũng là lần đầu tiên trong lịch sử của đoàn làm phim diễn viên nữ chính bị bạn diễn làm cho khóc thét. Không phải vì tình tiết phim, không phải vì bất nạt càng không phải hần diễn quá kém. Ngược lại, hần diễn đạt rất tốt, mỗi lời nói rất đúng bởi hần vốn chính là nam chính trong câu chuyện này mà. Tuy nhiên, mỗi lời hần nói, ánh mắt hần thăm thiết đầy nhưng không gương về nữ chính bên cạnh mà dành toàn bộ cho vị tác giả cũng là cô gái trong truyện mới khổ. Mỗi lần như vậy hần làm cho đoàn làm phim không biết khóc hay cười còn nó thì đỏ mặt che mặt xấu hổ mà thôi....

Một tháng sau, hần ôm nó ngồi vắt vẻo trên mái nhà ngắm sao. Ôm nó nhỏ bé trong lòng, hần khẽ nói:

— Mình à! Em là tất cả của anh.

Nó mỉm cười hạnh phúc, hôn nhẹ lên má hần. Thời gian sáu năm quá nó và hần đang bù đắp lại từng chút một. Mỗi ngày được hần kề bên chăm sóc là hạnh phúc của nó. Nhưng cũng chính vì vậy mà bốn ông anh của nó chuyển giao nó cho hần luôn để vì vụ theo tiếng gọi tình yêu rồi...Thấy nó mỉm cười, hần không kìm được mà hôn lên môi nó rồi thủ thỉ:

__ Minh ơi, bao giờ mình mới chịu lấy anh đây?

__ Không biết, chắc tầm ba năm tuổi __ Nó thản nhiên đáp. Dù yêu hần nhưng nó chính là không muốn buộc mình vào với công việc ra đình đâu.

__ Trời, vậy thì bao giờ mới sinh con? __ Hần nhăn mặt, nhíu mày

__ Um, chắc tầm bốn mươi, nhỉ? __ Nó quy ngừ rồi quả quyết nói.

__ Mình đùa anh à? Tại sao? __ Hần há hốc mồm nhìn nó

__ Sinh con khổ lắm, không thích __ Nó bĩu môi

__ Không được __ Hần giờ mặt nhăn như mặt khỉ, phản đối

__ Sao không? __ Nó liếc hần, ánh mắt đe dọa

Thấy vợ yêu bắt đầu cáu hần lại siu xuống. Hần cúi đầu dụi dụi mặt vào gáy nó, nói bằng giọng không phục:

__ Hixxxx, thế người ta tưởng anh bị bắt lực.

Nó nghệt mặt nhìn hần rồi ôm bụng cười vang cả trời đất. Tiếng cười giòn tan đó đã ặt trắng kia, vì sao kia, bầu trời kia thấy nó hiện tại đang hạnh phúc như thế nào bên người con trai đang ôm nó hờn dỗi kia... Xoay người, nó ôm lấy cổ hần, trước khi đặt môi lên môi hần nó khẽ nói: “ Em yêu anh!”

__END__

12. Chương 12: Ngoại Truyện 1: Yêu Em Thì Sao?

Nếu nói rằng Huân đã phải rất khó khăn, khổ sở để thu được trái tim Thiên Anh thì Luân cũng chẳng dễ dàng gì để chiếm giữ trái tim của Ly. Câu chuyện giữa Ly và Luân có thể nói đó là một câu chuyện không kể khác.

Luân gặp Ly lúc đầu gần như chẳng để tâm lắm ngoài việc giúp đỡ thằng bạn thân mình. Nhưng chính vì giúp đỡ mà những lần gặp Ly càng ngày càng nhiều lên và chợt nhận ra Ly không chỉ có một vẻ ngoài xinh đẹp kia. Một người tinh ý như Luân không khó để nhận ra rằng Ly có một tâm hồn bị tổn thương, con người lạnh lùng khi tiếp xúc với con trai chính bởi vì tổn thương nào đó mà sau này Luân biết là do gia đình mình. Đứa con được sinh ra nhưng chưa bao giờ được bố mẹ thừa nhận, lớn lên trong ghẻ lạnh và sự lạnh lẽo làm sao lại không cảnh giác với tình yêu. Càng biết sâu và Ly thì Luân cũng vô tình yêu mến và muốn bảo bọc Ly hơn bao giờ hết,

Câu nói : “ Anh yêu em” của Luân không phải đợi một thời gian dài như Huân mà ngay khi Luân khẳng định được tình cảm của mình dành cho Ly anh đã nói.

__ Anh yêu tôi sao? Yêu ở đâu? Yêu phần nào? Trên hay dưới? Gia đình hay tiền bạc? Dục vọng hay vui đùa?

Và đây là câu trả lời của Ly. Người con gái mang trên mình gương mặt lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào anh nói bằng giọng đầy khinh bỉ. Bởi Ly, những người đàn ông đến với cô chỉ bởi vì dục vọng bản thân mà thôi. Luân hiểu được sự không tín nhiệm với con trai của Ly là có nhưng lại không thể ngờ được nó mạnh mẽ tới mức như vậy mà thôi. Anh không có cách nào khác ngoài nhìn Ly lạnh lùng bỏ đi mà không thể cản lại.

Sau ngày hôm đó, dù có làm cách nào Luân cũng không thể tìm được Ly bởi cô đang cố tình tránh mặt anh. Phải rất lâu sau đó, khi Huân sảy ra chuyện thì Luân mới bắt được mèo nhỏ chuyên trốn tránh này.

__ Tránh __ Ly không nhìn Luân, chỉ lạnh nhạt buông một câu rồi né người sang một bên muốn lách đi ra

Nắm chặt tay Ly, Luân khẽ siết nhẹ lấy nó. Bàn tay to vững chắc của Luân quay mặt Ly đối diện với mặt mình, ánh mắt chạm vào nhau. Luân nói:

— Tôi yêu em vì em là em. Không vì lý do nào cả cũng chẳng cần gì ở em. Chỉ cần em là em – một Khánh Ly sắc sảo, thẳng thắn hết mình vì bạn bè; thế là đủ.

Ly nhìn Luân, sững sờ mà ngạc nhiên. Câu trả lời của Luân cũng chẳng có gì đặc biệt nhưng lại đánh thẳng vào tâm can Ly. Nó đơn giản nhưng từ trước tới nay chưa ai nói được như thế với Ly. Không vì vẻ đẹp bên ngoài cũng vì gia thế mà đến với cô nhưng chỉ duy nhất có Luân yêu cô bởi tính cách và những cảm nhận anh thấy mà thôi. Giọt nước mắt nghẹn ngào từ từ chảy dài hai bên má Ly.

Đặt môi, hôn nhẹ lên từng giọt nước mắt trong vắt nóng hổi đó, Luân từ từ siết chặt Ly vào lòng mình như muốn nói rằng anh sẽ mãi mãi bảo vệ cô cũng như vòng tay này sẽ luôn bên cô mọi lúc mọi nơi. Nụ hôn trượt dần từ má chạm vào cánh môi mỏng manh dần dần sưởi ấm trái tim băng giá đó khiến cho nó dần có độ ấm và từng chút một đón nhận yêu thương của anh.

Người con trai chưa từng bận tâm vào cô gái nào nay đã muốn sưởi ấm một người

Người con gái hận thù tình yêu nay đã ao ước được yêu thương.

Họ đến với nhau như vô tình mà cố ý, như một lẽ dĩ nhiên mà cũng như một câu truyện. Dù không cầu kỳ đặc sắc nhưng lại ấm áp và nồng nàn. Tiếp theo sau đó như thế nào hẳn ai cũng rõ bởi câu truyện kể tiếp của những thế hệ sau này... !!!

13. Chương 13: Ngoại Truyện 2: Gả Cho Con

Nó nói thì nói vậy thôi chứ có thể chắc chắn một điều rằng hẳn không bao giờ để nó chạy long bong bên ngoài bốn năm nữa cả. Chính vì vậy mà nửa năm sau nó đã bị hấn chói bắt mang về nhà và nửa năm tiếp đã hạ sinh một em bé rất là dễ thương. Vì sao mà nó mới nửa năm đã san hem bé cũng bởi vì ai đẩy anh cớm trước keng và ai đẩy lừa con gái nhà người ta để bắt nhốt cho dễ. Đương nhiên điều này không ai biết được bởi chỉ có trời biết, đất biết người làm biết và bốn con quỷ mưu mẹo biết mà thôi.

Đồng thời nó và Ly cũng đi theo hấn và Luân cùng nhóm nhảy đi Mỹ và khắp các nước khác. Ly đi theo với vai trò là stylist kiêm quản lý của nhóm. Còn nó đương nhiên là vì hấn. Sự nghiệp văn chương của nó không ép nó phải ở lại Việt Nam nên nó có thể xách mấy tính vi vu cùng hấn khắp đây đó để hấn yên tâm giữ vợ mình. Họ sống trong một căn hộ trung cư vừa phải và Ly lúc đã cũng đã mang thai đến tháng thứ sáu với papa đứa nhỏ không ai khác là Luân. Sau khi thấy Huân qua mặt nó dễ dàng nên Luân cũng áp dụng làm theo cách đó để khóa vợ. Dù sao vợ đẹp không giữ sẽ mất mà nhất, điều này Luân hiểu rất là rõ...

— Bìn ơi! — Luân gọi đứa nhỏ đang quần quýt bên mẹ mình.

— Dạ — Đứa nhỏ tên Bìn hai má phúng phính, chạy tới phía Luân cười nhe hàm răng mới nhú đáng yêu hết sức.

— Sau này con có đồng ý lấy bé Bi nhà chú không? — Luân dơ cây kẹo lớn chỉ về phía một đứa nhỏ đang được ẵm trong ngực mình.

Đứa nhỏ tên Bìn nhìn thấy kẹo là nước nhãi muốn nhỏ đầm đĩa rồi. Ngó em bé chú Luân đang bế một cái liền thoải mái gật đầu cái “rụp” nói:

— Dạ, lấy ạ.

Luân cười đắc trí đưa cây kẹo cho bé trai. Đứa bé ôm cây kẹo thuần thực bóc vỏ vút đi ăn ngon lành. Tiếp theo là một chiếc gối lao thẳng về phía Luân cùng tiếng hét vừa giữ trọn lại lạnh lùng của ai đó:

— Luân, đừng có dây hư con tôi nhé.

__ Haha, sao đâu. Anh chỉ dành trở cho con gái mình trước thôi mà __ Luân cười, xoa xoa má của con gái mình rồi hôn trộm lên mẹ của con mình một cái cười đắc trí.

__ Anh... __ Nó tức đỏ mặt, quay sang lườm hấn vẫn từ nãy giờ ngồi ấy cười vô cùng đồng tình.

__ Minh ơi! Anh đói, đi ngủ thôi! __ Hấn choàng tay qua eo nó ôm , mặt dụi dụi vào hõm cổ nó.

__ Đói với ăn liên... Á... Làm cái gì thế hả... ? Ngốc, buồn... __ Nó đâm vào lưng hấn bùm bụp mà ai đẩy vẫn mặt chơ trơ quan tâm

Cuối cùng nó bị bế vào phòng làm bữa ăn cho hấn. Bên ngoài, cậu con trai bé bỏng của nó vẫn đang bị chú Luân dụ dỗ bằng kẹo mút. Xem chừng tình trạng sún răng của bé Bin nhà nó là rất cao.

14. Chương 14: Ngoại Truyện 3: Vịt Con Xấu Xí

Khi bé Bin nhà nó và hấn được năm tuổi, bé Bi của Luân và Ly được bốn tuổi.

Một cậu nhóc cực kỳ dễ thương, gương mặt non nớt búng ra sữa chạy tới bết một cô nhóc gương mặt bầu bĩnh, tóc buộc hai búi lủng lẳng đang cong cáo mông nho nhỏ lên làm gì đó. Cậu bé vui vẻ nói với cô bé mặt lấm lem bùn đất:

__ Bi ơi! Anh cho Bi cái này nè, xòe tay ra đi.

Cô bé Bi gương mặt ngây thơ, quyết quyết tay bắn vào váy của mình rồi dơ tay ra. Bin há hoáy viết chữ gì vào đó chữ “vịt” rồi cười toe toét nói với cô bé:

__ Bi là đồ vịt con xấu xí.

Nói xong rồi Bin chạy đi để lại cô nhóc ngây ngô chưa biết đọc đứng đó xăm soi tay mình. Đợi đến khi cô bé hiểu thì chỉ còn biết khóc thét lên ầm ỨC mà không làm gì được cả. Bé Bin đâu xấu đâu, chỉ là hơi mũm mĩm quá, hơi lùn quá và lúc nào cũng trong trạng thái lấm bẩn vì hay nghịch đất thôi mà...

Mười ba năm sau khi vịt con xấu xí ngày nào biến thành thiên nga xinh đẹp:

__ Vương Hoàng Gia Bảo, ông có đứng lại ngay cho tôi không thì bảo?

__ Hoàng Ân Khánh Linh là con vịt con xấu xí ..... hahaha....

Một đứa con gái với gương mặt xinh đẹp được thừa hưởng từ mẹ mình, mái tóc dài mượt mà như suối, đen tuyền được buộc võng cảo. Mặc trên mình là tà áo dài màu trắng ngần tinh khiết đang chạy dòn theo một tên con trai. Chàng trai đang độ tuổi trưởng thành cao gần mét tám, gương mặt vẫn vài phần non nhưng không thể phủ nhận những nét nam tính của cha mình được khắc trên mặt cậu. Gương mặt cười nhe nhén khiến người ta muốn đánh đó chẳng khác gì cha mình năm xưa, cậu đang vừa chạy vừa chêu người cô gái phía sau mình.

Đây chính là hình ảnh quen thuộc của trường trung học phổ thông Hoàng Nam nổi tiếng. Và hai con người trên này chẳng kém phần nổi tiếng của cái trường này chút nào bởi vì năm ngoái đã giật giải nữ hoàng và vua nhảy trong phần thi giao lưu của trường. Mặc dù nhìn ngoài thì ai cũng ngưỡng mộ họ đẹp đôi nhưng thực chất hai con người này cứ nhìn thấy nhau là hùng hổ lao vào nhau mà đánh chửi, chọc nhau như kiểu không làm vậy không ăn ngon ngủ yên được vậy.

Thừa hưởng tất cả những gì tinh túy của cha mẹ, cả hai cũng hưởng theo con đường đó một cách riêng. Học nhảy, đến với nhảy không chỉ vì những người cha của mình mà còn bởi niềm đam mê ngấm vào trong máu. Có lẽ, họ chỉ hòa hợp và đồng điệu khi cùng nhau sánh bước trên sàn nhảy mà thôi.

Và người ta thường có câu: “ Ghét của nào trời chao của nấy”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-tat-ca-cua-toi>